

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 15 • 12 Nisan 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

1 MAYIS

Hak gasplarına ve kölece çalışmaya

Güvencesizliğe ve geleceksizliğe karşı

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs alanlarında işçiler birlik, halklar kardeş olmalı!	3
“Çözüm sürecinin” yeni manevraları ve temelsiz hayaller.....	4
Kürt sorununda “Akil insanlar” sahnede!	5
Savaş baronlarından Ankara'daki işbirlikçilerine aktif bir rol.	6
Devrimci tutsaklar aldatmalarına alet olmayacaklar!	7
Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları 4 kentte gerçekleştirildi... ..	8
DİSK Olağanüstü Genel Kurulu'nun ardından... ..	10
DİSK'in Olağanüstü Genel Kurulu gerçekleşti	11
MESS'e karşı eylemler 3. haftasında ...	12
PMR Kauçuk'ta direniş sürüyor!	13
Koç Üniversitesi taşeron işçileri direndi ve kazandı!	14
Sermaye elini Emek'ten çek!	15
Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... 5	
Kürt açılımı ve burjuva gericiliği	
H. Fırat.	16-19
Tarihselliği içinde 1 Mayıs... ..	20-21
2013 1 Mayıs: Kavganın rahmi	
Volkan Yaraşır	22
Margaret Thatcher öldü.....	23
Kore Yarımadası'nda gerginlik tırmanıyor.	24
Nazi terörü ve ırkçılığa karşı Almanya çapında yürüyüş	25
“Görünmeyen emeğin” ekonomi-politiği	
B. Aziz	26
Kadının kurtuluşu sosyalizmde!	27
Devlet katletmeye, saldırmaya devam ediyor!	28
Üniversitelerde dinci-gerici-faşist çeteler, polis terörü... ..	29
Özgürlük ve eşitlik için gençlik buluşması!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Sınıf devrimcileri tarafından Kürt sorunu ve emperyalist savaş başlıklı iki gündem üzerinden bir süredir çalışmaları yürütülen Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları, İstanbul, İzmir, Bursa ve Adana'da 7 Nisan tarihinde gerçekleştirildi. Gazetemizin bu sayısında 4 ilde gerçekleştirilen kurultayların haber ve yorumlarına yer vermiş bulunuyoruz. 14 Nisan günü Ankara ve Kayseri'de yapılmasıyla birlikte tamamlanacak olan kurultay çalışmasının ortaya çıkardığı sonuçları ilerleyen günlerde okurlarımızla paylaşacağız.

2013 1 Mayıs'ına sayılı günler kaldı. İşçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs'a kendilerini hedefleyen çok yönlü saldırıların yanı sıra direnişler, grevler ve çeşitli eylemlerle yürüyorlar. Sağlık emekçilerinden metal işçilerine, özelleştirmelere karşı mücadeleyi büyüten karayolları işçilerinden demiryolu işçilerine kadar geniş bir işçi ve emekçi kesimi 1 Mayıs'ı eylem ve direnişlerle karşılamaya hazırlanıyor. Sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında işçi sınıfının farklı kesimleri bu saldırılara direnişlerle, grevlerle ve eylemlerle yanıt veriyor.

Öte yandan, 1 Mayıs hazırlıklarına hız verildiği şu günlerde Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlayan politikalar da sermaye düzeni tarafından dolu dizgin hayata geçiriliyor. AKP iktidarının “çözüm süreci” olarak kodladığı tasfiyecilik aldatmacaya karşı Kürt halkını uyararak, gerçek ve kalıcı çözümün işçi sınıfının birleşik devrimci mücadelesinden geçtiğini döne döne anlatmak büyük bir önem taşıyor.

2013 1 Mayıs'ının bir başka gündemi ise her geçen gün tırmanan emperyalist savaş ve saldırganlık oluyor. Özellikle Ortadoğu merkezli yaşanan gelişmeler bu coğrafyada yükseltilecek anti-emperyalist sınıf mücadelesine ve önümüzdeki 1 Mayıs'a ayrı bir anlam kazandırmış bulunuyor.

Tüm bu tablo sınıf devrimcilerinin kurultay

çalışmalarında öne çıkardığı işçilerin birliği halkların kardeşliği çağırısını ve bu temelde verilmesi gereken mücadeleyi 1 Mayıs hazırlıklarının da merkezine oturtmaktadır. 1 Mayıs hazırlıklarının startını veren sınıf devrimcileri, Kürt sorunu üzerinden gündeme getirilen tasfiyecilik sürecin dolu dizgin ilerlediği, Suriye ve tüm bölgeyi hedefine alan emperyalist saldırganlığın yıkıcı bir savaşı kapımıza getirdiği bir dönemde bu çağırımı fabrikalara, emekçi semtlerine güçlü bir şekilde taşımaları, işçi sınıfının birliği ve halkların kardeşliği davasını büyütmelemdir.

Genel merkez yöneticilerinin istifalarıyla birlikte gündeme gelen DİSK Olağanüstü Genel Kurulu geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirildi. Sınıf hareketinin ihtiyaçlarından uzak, tamamen koltuk kavgası ve pazarlıklarına sahne olan olağanüstü genel kurul tablosu DİSK'in içerisine düşürüldüğü bürokratik yozlaşmayı da gözler önüne sermiş oldu. Olağanüstü genel kurul tablosu, DİSK'in üzerinde çöken bu ağırlığın işçi sınıfının tabandan gelen dinamizmiyle sökülüp atılmadan DİSK'in işçi sınıfının ihtiyaçlarına yanıt veren devrimci bir sendikal mevziye dönüşmesinin mümkün olamayacağını bir kez daha kanıtlamış oldu.

Son dönemde üniversite gençliğini hedef alan saldırılara geçtiğimiz hafta içerisinde yenileri eklendi. Bir taraftan polis-ÖGB terörü olarak yaşanan bu saldırganlık öte yandan dinci-gerici ve sivil faşistlerin saldırıları eşliğinde devam ediyor. Son olarak Dicle Üniversitesi'nde, ODTÜ'de, İstanbul Üniversitesi'nde yaşananlar gençliği hedefleyen saldırganlığın boyutlarını da gözler önüne seriyor. Gençlik mücadelesini hedefleyen bu saldırganlığa verilecek yanıtın önemi ise her geçen gün daha da artıyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/15 * 12 Nisan 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Savaş ve saldırganlığa karşı...

1 Mayıs alanlarında işçiler birlik, halklar kardeş olmalı!

Hem ülkede hem bölgede giderek ivme kazanan olaylar, Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerinin olduğu kadar bölge halklarının da geleceğini tehdit edecek boyutlar kazanmaktadır. Olayların mahiyeti ve kapsam alanının genişliği, halkların kaderini birbirine bağlı hale getirmiştir.

İçinde bulunduğumuz bu kritik tarihsel evrede, bölge genelinde halklar arası kardeşlik, ülke içinde ise işçiler arası birlik, ulaşılmaya gereken somut hedefler olarak önümüzde durmaktadır.

Savaş kapımızda sermaye iktidarı suç ortağı...

Türkiye dahil bölge halklarının karşısındaki en ciddi tehdit emperyalist/siyonist güçlerin, kökten dinci çeteler eliyle Suriye'ye karşı yürüttükleri yıkıcı savaştır. AKP iktidarının bu savaşın birinci dereceden suç ortağı olması, savaşın Suriye'nin komşularına sıçrama olasılığı ile birlikte ele alındığında, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin geleceğinin ciddi bir tehditle karşı karşıya olduğu kolaylıkla anlaşılır. Zira onlarca ülkeden devşirilerek Türkiye üzerinden Suriye'ye taşınan kökten dinci katil sürüleri, girdikleri her coğrafyayı kana bulamaktadırlar. Afganistan, Pakistan, Irak, Libya ve Suriye'de olanlara bir göz atmak, bu çetelerin girdikleri ülkeleri ne hale getirdiklerini anlamak için yeterli olacaktır.

Öte yandan birçok yerden Suriye'deki silahlı çetelere gönderilen silahların geçiş noktası, yine Türkiye topraklarıdır. Bundan dolayı sermayenin vurucu gücü olan AKP iktidarı, Suriye'de dökülen kanın sorumluları arasında yer almaktadır. Filistin halkının celladı olan siyonist İsrail'le kucaklaşan bu iktidar, Suriye'yi kan gölüne çeviren savaşı körüklemek için elinden geleni ardına koymuyor.

ABD-İsrail ikilisiyle "üçlü şer koalisyonu" kuran sermaye devleti, halklara karşı icra edilen savaşta daha aktif bir rol üstlenmeye hazırlanıyor. İsrail'i korumak için füze kalkanı, Suriye'ye karşı NATO'nun Patriot füze rampaları yerleştirilmesi, bu yönde yapılan hazırlıkların sadece bir kısmıdır.

AKP iktidarı bu yıkıcı savaşa ne kadar batarsa, işçi sınıfı ve emekçilerin ödeyeceği fatura da o kadar ağır olacaktır. Bundan dolayı işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta komşu halklara karşı yürütülen emperyalist savaşa karşı, güçlü bir çıkışın sağlanması gerekiyor.

İle de halkların kardeşliği...

Emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu'da sınırları yeniden çizme planının bir parçası, Suriye'de iki yıldır devam eden yıkıcı savaştır. Ancak plan bundan ibaret değil. Bu uğursuz planın bölge açısından taşıdığı en büyük risk, halkları etnik, dinsel, mezhepsel, bölgesel temelde parçalamayı hedeflemesidir. ABD-İsrail ikilisi ile AKP iktidarı türünden suç ortaklarının derdi, hem on yıllara yayılabilecek kanlı savaşlara kapıyı aralamak hem bölge halklarını emperyalist/siyonist güçler nezdinde köleleştirmektir.

Tam bu esnada Kürt sorununu çözeceği palavrasını ortaya atan AKP, halklar arası

parçalanma için çaba harcayan güçlerin başında gelmektedir. Suriye ve Irak'ta mezhep çatışmalarını kışkırtan bir politika izleyen dinci-Amerikancı iktidar, ülke içinde de ırkçı-ayırıcı bir politika izliyor. Yıkıcı savaşları körükleyen, komşu ülke halklarını birbirine düşürmek için birçok ip-te oynayan AKP iktidarının Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerini karşılaması mümkün mü?

Türkiye-ABD-İsrail koalisyonu ile Körfez şeyhleri, bölge çapında parçalanmaya yol açabilecek ateşe her gün benzin döküyorlar. Etnik, dinsel, mezhepsel parçalanma peşinde olan bu gerici güçler, katliam ve yıkımda sınır tanımayan bir zihniyetin de temsilcileridir. İki yıldır Suriye'yi yakıp kavuran bu ateşi körükleyenler, şimdiden alevleri Irak ve Lübnan'a yönlendiriyorlar.

Yıkıcı savaşları yayma ve halkları parçalamaya taarruzuna karşı, işçi sınıfı ve emekçiler halkların kardeşliği için 1 Mayıs alanlarına akmalı, Kürt halkı başta olmak üzere tüm bölge halklarına kardeşlik mesajını güçlü bir şekilde iletmelidirler.

İşçilerin birliği için...

Burjuvazi için iç politika dış politikadır, dış politika iç politikadır. Bundan dolayı yıkıcı savaşta "aktif taşeron" rolü üstlenen AKP iktidarı, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırıları daha da sertleştirecektir. Sosyal hak gaspları, hak arama mücadelesinin polis terörüyle bastırılması, kölece çalışma koşullarının dayatılması, savaş harcamalarının işçi sınıfının sırtına yıkılması vb....

Sermaye iktidarının bu pervasız saldırılarına karşı etkili bir duruş işçilerin birliği sağlanmadan mümkün değildir. İşçi sınıfının hem emperyalist savaşa hem halkların parçalanmasına hem de

sermayenin hak ve özgürlükleri hedef alan saldırılarına karşı mücadele etme sorumluluğu var. Farklı boyutlar taşıyan ve bölge halklarının geleceğini tehdit eden bu saldırı furçasına karşı etkili bir mücadele, ancak işçi sınıfı önderliği üstlendiğinde mümkün olacaktır.

Tarihsel süreç, işçi sınıfından öncü rolünü oynamasını bekliyor. Sınıf devrimcileri başta olmak üzere ilerici-devrimci güçler ile sınıfın ilerici/öncü kesimi dönemi böyle okumalı, önceliklerini buna göre saptamalı, güç olanak ve araçlarını bu uğurda seferber etmelidir.

Hem toplam 1 Mayıs faaliyeti, hem alanlara çıkış hazırlığı bu perspektife göre yapılmalı, işçilerin birliği/halkların kardeşliği şiarı işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam alanlarında yankılanmalı oradan da 1 Mayıs alanlarına taşınmalıdır!

“Çözüm sürecinin” yeni manevraları ve temelsiz hayaller...

AKP'nin tasfiyeci “çözüm süreci” iki komisyonun kuruluşu ve Kürt hareketinin görüşme-mektup trafiğiyle ilerliyor. Düzen cephesi soluğunu tutmuş halde, PKK tarafından “geri çekilme” kararının deklare edilmesini bekliyor. Zira AKP iktidarı kendince bunun koşullarını yerine getirdiğini varsayıyor. Newroz mesajından sonraki açıklamalar sürecin kilitlenmeye doğru gittiği izlenimi veriyorken, AKP hem “Akil İnsanlar Komisyonu”nun kuruluşunu ilan etti, hem de “meclisi sürece dahil etmek” olarak lanse edebileceği “Çözüm Sürecini Değerlendirme Komisyonu” adını attı.

AKP'nin komisyonları

Gerçekte tam bir şark kurnazlığı örneği olan ve dinci-gerici akımın karakterine yakışan samimiyetsizliğin göstergesi sayılması gereken komisyon manevraları, Kürt hareketi tarafından kerhen de olsa benimsenmiş durumda. Zira yapılan eleştirilere rağmen, iki komisyonun da önemsendiği ve anlamlı olduğu yönünde vurgular eksik bırakılmıyor. İtiraz daha çok AKP'nin, her şeyi kendince belirlemesine, dolayısıyla süreci kendi başına yürütmesine yapılıyor.

Oysa komisyonlar isimlerinden, bileşimlerinden ve gerekçelendirilmelerinden de anlaşılacağı üzere, sadece dinci-gerici akımın hedeflerine hizmet etmek için teşkil edilmiştir. Daha baştan AKP ve BDP'yle sınırlı kalan meclis komisyonunun kuruluş amacı “terör sorununu ve bundan kaynaklanan sorunları çözmek” olarak ilan edilmişti. BDP, AKP'nin buradaki pişkinliğine aldırmandan komisyonunda yer alarak AKP'nin işini epeyce kolaylaştırdı. Kürt hareketinin geri çekilme için öne sürdüğü temel bir şartın göstermelik olarak yerine getirilmesi dışında, komisyonun ne işe yaradığı dahi belli değil. Belki Kürt hareketinin çekilme konusunda istediği yasal teminatların pazarlığında rol oynayabilir, ki böyleyse şimdiden AKP'nin pek bir sıkıntı yaşamadan yine kendi hesaplarına uygun bir çerçeve oluşturacağı söylenebilir. Hem sürecin bugüne kadarki seyri, hem de AKP'nin pişkin tavrını yok sayan BDP'nin bir yerinden masaya oturmuş olmaktan duyduğu memnuniyet, bunun ipuçlarını yeterli açıklıkta veriyor.

AKP'nin sürecine hizmet konusunda “Akil İnsanlar Komisyonu”nun misyonu daha açık ifade edilmiş sayılır. “Halkla ilişkiler çalışması yürütmek, halkı sürece kazanmak” görevini üstlenenlerin ezici çoğunluğu zaten dinci akımın yeminli yandaşları. Bu da yetmezmiş gibi önemli bir kesimi Kürt düşmanı kimlikleriyle biliniyor. Ortadaki komediye rağmen Kürt hareketi kısmi eleştiriler dışında bunu da sineye çekmiş oldu. İşte öneminden, ciddiyetinden vs.sinden dem vurulan süreç böyle ilerliyor. Bir halkın kurtuluşunu tüm halklara düşman dinci-gerici bir akımın tasfiyeci hedeflerini en baştan ilan ederek kurduğu bir masaya bağlayanlar, görüşmeleri istihbarat ajanlarının yapmasına, hemen her şeyin gizli kapaklı yürütülmesine, muhataplarının hiçe sayan dayatmalarına amenna dedikten sonra süreç neden ilerlemesin ki?

“Çözüm kararlılığın”ın semeresi

Hemen öncesindeki açıklamalarla, örneğin “tek

muhatap hükümettir”, “silahlarını gömsün gitsinler” vb. gibi söylemlerle tezat oluşturan bu manevralar, hem Kürt hareketinin hem de AKP'nin “çözüm kararlılığını” bir kez daha göstermiş oldu. AKP'nin kararlılığın gelinen yerde planları, zamanlaması, yolları dahi ifşa edilen geri çekilmeyi sağlamaya yönelik olduğunu, herhalde yalnızca tasfiyeci çözüm sürecinden halkların barışının çıkacağını sananlar görmezden geliyordu. Şimdi sırada bu görmezden gelmenin yardımıyla çok da uzun etmeden atılacak adımlar bekleniyor. AKP'nin, geri çekilme aşamasının bu denli gerçekliğe büründüğünü gördükten sonra, örneğin istenen yasal teminatları vermesinin önünde bir engel bulunmuyor. Bunun düzen cephesinden öyle büyük tepkilere konu edilecek bir tarafı da yok. En fazlasından CHP ve MHP'nin mevcut düzeydeki atışmalarıyla karşılaşılır. Ki dönemsel hedefleri, elindeki iktidar aygıtları, özellikle de medya gücü düşünülürse AKP payına bunlar tolere edilebilecek sorunlardır.

Kürt hareketinin AKP'nin son manevraları karşısında ne yapacağı kendi cephesinden net olarak açıklanmış değil. Bunlar hala da ancak satır aralarında okunabiliyor. Komisyonların kurulmasıyla birlikte ilk adım bir kez daha İmralı ziyareti ve mektup trafiği oldu. Tabii açıklık, şeffaflık üzerine edilen iddialı laflara rağmen her şey yine gizli kapaklı sürüyor. Başlı başına ele alınması gereken bu zavallıca tutum bir yana açıklamalardan, yazılıp-çizilenlerden sızanlara bakıldığında AKP'nin geri çekilme sonrasına kadar neredeyse hiçbir şey vermeden tasfiyeci oyununu sürdüreceği görünmektedir. Kürt basını uzun bir süredir üç aşamalı bir plandan bahsediyor. Murat Karayılan'ın El Cezire televizyonuna verdiği mülakatta planı şu sözlerle özetliyor:

“Üç aşamadan oluşan kapsamlı bir proje var. İlki, çatışmanın durması ve silahlı PKK'lıların çekilmesi. İkincisi, anayasa değişikliği. Şimdi Türkiye'de, bütün milletleri kucaklaması gereken asıl anayasayı oluşturma çabaları var. Türkiye'de pek çok millet var ve yeni anayasa bütün milletlerin haklarını ve kimliklerini garanti altına almalı. Anayasa onları tanımlamalı. Bu olur da gerçek demokrasi gerçekleşirse Kürt halkı kendi diliyle konuşabilir ve

kendini yönetebilirse bölgesini geliştirebilir, özgür ve Türk kardeşi ile eşit olabilirse üçüncü aşamaya gireriz. Bu da normalleşme aşaması olur.” (T24, 9 Nisan 2013)

Buna göre süreç hala ilk aşamada ve bu aşamanın tamamlanması “silahlı PKK'lıların çekilmesi” ile sağlanacak. Buraya kadar AKP'nin attığı (komisyonların kurulması) ve atacağı (yasal teminat) adımların Kürtler'in hakları içinde hiçbir karşılığı yok. Bir başka deyişle silahlı güçlerin çekilmesine kadar AKP'nin yapacağı tek şey, sözler vermek ve komisyonlar örneğinde olduğu gibi göstermelik manevralar yapmaktan ibaret.

Olmayacak duaya amin demek...

İkinci aşamada, yani anayasa değişikliği sürecinin nasıl yürüyeceği, daha doğrusu bu aşamadaki oyalamanın nasıl sürdürüleceği ise AKP'nin hesaplarına bağlı. Yalnız şimdiden Kürt hareketinin anayasa konusunda kapıldığı hayalin ne denli temelsiz olduğunu, AKP'nin anayasa taslağı bile göstermektedir. Mesele sadece millet tanımı olsa, “her türlü milliyetçiliği ayaklar altına” aldığını kamuoyu önünde ilan etmeyi göze alan Tayyip Erdoğan, bu konuda pek de zorlanmadan göz boyayan bir kırıntıyı çok görmez herhalde. Ama dinci-gerici akımdan “bütün milletlerin haklarını ve kimliklerini garanti altına almak ve gerçek demokrasi” beklemek, olmayan duaya amin demekten başka bir anlam taşıyor.

Emperyalist hesaplara dayalı beklentiler

Kürt hareketinin bu hayali neredeyse tüm yazar-çizerlerinin ağız birliği etmişçesine işledikleri bir konjonktür değerlendirmesine dayanıyor. Düşünülen o ki bu süreçte onarımdan geçirilen ABD-İsrail-Türkiye paktı, tüm parçalardaki Kürtleri kendi eksenine çekmek istiyor ve bu Kürt halkının özgürlüğü için muazzam bir fırsat sunuyor. Zira bunun önündeki temel engel, dahası yaşadığımız “bütün sorunların anası” Kürt sorunu, dolayısıyla dört parçada da etkili güç olan Kürt hareketidir. Bunu yok edemeyeceğine göre, yedeklemesi için belli taleplerini karşılaması zorunludur.

Tüm Ortadoğu halklarına tarihsel ve güncel olarak ilğine kadar düşman emperyalist bir saldırı ittifakından medet ummanın adı, çoktandır emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak olunca kurulan hayal de gerçekleşecekmiş gibi görünüyor. Bunun barışla, gerçek demokrasiyle, halkların kardeşliğiyle ne alakası var? Buna cevap verme önceliği ise “tüm devrimcileri, ilericileri, muhalifleri” tasfiyeci “çözüm sürecine” destek vermeye çağırarak kuyrukçu solculara düşüyor.

Bu temelsiz hayaller kurulurken unutulmuş sadece emperyalizmin ve başında AKP'nin bulunduğu sermaye düzeninin doğası gereği işçilere, emekçilere, gençliğe, ezilen halklara düşmanlığı değil. Her milliyetten işçilerin, emekçilerin ve gençliğin gerçek özgürlük, demokrasi ve kurtuluşun ne anladığı da bir yana bırakılıyor. Her eylem alanından yansıyan öfke ve kararlılık ise gerçeği ısrarla hatırlatmaya devam ediyor ve devam edecek, egemenlerin oyunlarını ve oyuna kapılanları boşa çıkararak...

Kürt sorununda “Akil insanlar” sahnede!

“Kürt sorununu çözme” adı altında AKP iktidarı tarafından “Akil insanlar” devreye sokulmuş durumda. Esas olarak Kürt hareketinin tasfiyesini ve Kürt halkının haklı istemlerini kırıntılarla geçiştirmeyi hedefleyen bu yeni manevrayı sadece AKP ve Erdoğan’ın girişimi olarak algılamak elbette büyük bir yanılğı olur. “Akil insanlar” mucidinin mevzu her gündeme geldiğinde “Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır” diyen Erdoğan olmadığı açıktır. Bu yeni projenin akıl hocası emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisidir. AKP’yi bu metoda yönlendiren gelişmenin arkasında, Kürt halkının taleplerinin artık zor yoluyla bastırılmayacağı bilince çıkarılmış olması bulunmaktadır.

Öte taraftan AKP hükümeti ve sermaye sınıfı, bu coğrafyada yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin bir “akıl tutulması” yaşadıklarını sanmaktadırlar. Çünkü topladıkları “Akil insanlar” grubunun siyasal geçmişinin dikkat çekmeyeceğini düşünmüş olmalı. Zira “akiller” grubunun yüzde doksanını AKP ve cemaate yakın insanlar oluşturmaktadır. Yine medyadan gruba dâhil edilenlerin büyük bölümü PKK’yi “terörist” olarak gören, KCK operasyonlarında AKP’nin yanında saf tutan kalemşörlardan oluşmaktadır. Onlar da Erdoğan gibi meseleyi Kürt sorunu olarak değil de bir terör ve asayiş sorunu olarak görmektedirler. Çözüm yollarını da güvenlik çerçevesinde ele alan bu “akiller” grubunun görevleri böylece ortaya çıkmaktadır.

“Akıl tutulmasının” ne kadar etkili olduğu, coğrafyamız insanında zihinsel ve kültürel tahribatın ne kadar fazla olduğu “yeteneksizsiniz” gibi yarışma programlarına verilen jürilerin basiretsizliğinden ve cehaletinden anlaşılmaktaydı. Milyonların, uzmanlık gerektiren dallarda karar merciinde bulunanların düzensizliklerini kanıksamış olmalarından hareketle şimdi de “akilsizsiniz” jürisi oluşturuldu. Hem de Kürt sorunu gibi ancak toplumsal bir devrimle çözülebilecek bir sorunu çözme iddiasıyla!

Çok uzağa gitmeye gerek yok, Roboski katliamında devleti temize çıkarmaya çalışanlar, bir devlet politikası olarak cumhuriyetin kuruluşundan bu yana imha ve inkâra tabi tutulan Kürt ulusunun yaşadığı trajediye nasıl bir çözüm olabilirler.

Akil insan seçilen 62 kişiden 26’sı gazeteci ve bunların çok önemli bir bölümü AKP ve Cemaat’e yakınlığıyla bilinen medya kuruluşlarında köşe tutmaktalar. *Taraf*, *Yeni Şafak*, *Star*, *Bugün*, *Zaman* ve *Yeni Akit*’ten tam 19 isim akiller listesinde bulunmakta. Yine Cemaat’in kurduğu Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Başkanı Cemal Uşşak da bu listede. Ayrıca dikkat çeken liberallerinde siyasal İslamcılarla birlikte saf tutmaya devam ettiğidir.

Listede *Taraf Gazetesi*’nden 5 (Oral Çalışlar, Yıldray Oğur, Mithat Sancar, Murat Belge, Vahap Coşkun), *Yeni Şafak*’tan 4 (Ali Bayramoğlu, Hilal Kaplan, Hayrettin Karaman, Kürşat Bumin), *Star*’dan 4 (Sibel Eraslan, Fehmi Koru, Beril Dedeoğlu, Fadime Özkan), *Bugün*’den 3 (Vedat Bilgin, Ahmet Taşgetiren, Doğu Ergil), *Zaman*’dan 2 (Mustafa Armağan, Etyen Mahçupyan), *Radikal*’den 2 (Tarhan Erdem, Avni Özgürel), *Akşam*’dan Deniz Ülke Arıboğan, *Agos*’tan Baskın Oran, *Yeni Akit*’ten (Abdurrahman Dilipak,

Hasan Karakaya), *Habertürk*’ten Nihal Bengisu Karaca, *Hürriyet*’ten Hüseyin Yayman gibi kalemşörlere yer almaktalar.

Yine Kürt Alevileri’ni inkâr eden, bütün Alevileri Türk göstermek için büyük bir çaba gösteren, Kürtleri terörist olarak gören şimdinin Hızır Paşası İzzettin Doğan da akiller arasında. Akademik kariyerleri olan çeşitli liberallerin yanı sıra Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan’da sermayeye hizmet için akiller listesindedir. Bu sendika ağalarının Rifat Hisarcıklıoğlu ve Arzuhan Doğan Yalçındağ gibi sermaye sınıfına mensup burjuvalarla birlikte yer almaları şaşırtıcı değildir. Zira 12 Eylül generallerine de zamanında bakan veren aynı Türk-İş’tir.

Ancak dikkat çeken ve şaşırtıcı olan Van depremi için yürütülen yardım kampanyası, sendika binalarında yapılan toplantıları, insan hakları ihlallerine karşı İran Büyükelçiliği’ne siyah çelenk koyması, izinli gösteri ve toplantılara katılması, KESK’e ve diğer kitle örgütlerine yönelik baskı ve gözaltıları protesto etmesi, Roboski katliamı ile ilgili basın açıklaması yapması, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü örgütlemesi vb. eylem ve etkinlikleri suç sayılarak soruşturma başlatılan, hakkında 1140 sayfadan oluşan bir iddianame hazırlanan bir sendikanın genel başkanının sermaye ve AKP’nin akilleri arasında yer almasıdır.

Akiler arasında kendine yer açılan KESK Genel Başkanı Lami Özgen aynı zamanda ‘KCK’ye üye olmakla yargılanmaktadır. Yine onlarca KESK üyesi kamu emekçisi gerek KCK’den gerek başka siyasal nedenlerle hapisanededir. Lami Özgen “bir yandan örgüt üyeliği ya da iddia makamı ve hükümetin deyimiyle bölücülükle suçlanıyorum. Bir yandan da bu başlayan diyalog sürecine paralel gelişen barış zemini geliştirmeye yönelik oluşturulan komisyonun içinde yer alıyorum. Bu trajedi sadece benim değil, Türkiye toplumunun trajedisidir” diye bu durumu tariflese de

esasinda ortaya çıkan çelişki sermaye devletinin değil kendisine aittir. İnkârı ve imhayı tek çözüm yöntemi olarak gören bir devlet geleneği için kaygı duyulan hiç de “anaların gözyaşını dindirmek” değildir. Aksine gözyaşını bile oy deposu olarak görenlerin esas derdi bu son isyanı bastırmak, Ortadoğu’da değişen dengelerle birlikte daha da önlenemez hale gelmeden, yangını daha fazla yayılmadan söndürmektir. Akillerin görevi bu tasfiye faaliyetinde süreci hızlandırmak, Kürt halkını kırıntılara razı etmektir.

Akiler listesi ile farklı inanç ve toplumsal gruplardan temsilcilerin bir araya getirildiği izlenimi yaratılmaya çalışılsa da esasta bir araya getirilenler siyasal islamcısından liberaline, sendika ağasından kapitalistine, gazetecisinden sanatçısına hepsinin varlığı nedeni sermaye sınıfının çıkarlarıdır. Hangi ayırım noktalarına sahip olurlarsa olsunlar bu yegâne ortak amaçları onları bu listede yan yana getirmiştir. Araya karışan üç-beş kişi ise düzenin yaydığı ham hayaller ile oyalanmaktadır.

Sınıflar mücadelesinin bu dönemecinde bir kez daha esas çatışma alanları ve gerçek çözüm platformları karşı karşıya gelecektir. Ya mesele sınıfa karşı sınıf duruşuyla ele alınarak, Kürt ulusunun ayrılma hakkı da dâhil kaderini özgürce tayin edebileceği yegâne çözüm yolu yaratılmış olacaktır. Ki ancak böylelikle gönüllü birlikteliğe dayalı kardeşleşme mümkün olacak ve işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyetler birliğinde eşit koşullarda bir arada yaşanabilecektir.

Yahut ta kapitalist-emperyalist sistemin çözüm platformuna yedeklenerek ve burjuvazinin bayrağı altında toplanarak tasfiye sürecine omuz verilecektir. Muhtemeldir önümüzdeki günler, sınıfa karşı sınıf bakışıyla işçileri birliğe halkları kardeşliğe çağıran komünistlerle, işçi ve emekçileri “akillerin” çözüm platformuna çağıran reformist-liberallerin iki farklı tutumuna tanıklık edecektir.

Savaş baronlarından Ankara'daki işbirlikçilerine aktif bir rol

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin bir ay içinde ikinci kez Türkiye'yi ziyaret etmesi, hayra alamet değil. Kerry'nin 9 gün süreceği açıklanan Ortadoğu ve Asya gezisinin ilk durağının Türkiye olmasını, Beyaz Saray şeflerinin Ankara'daki işbirlikçi iktidara biçtiği uğursuz rolün göstermesi saymak gerek.

“Ortadoğu’yu yeniden dizayn etme planı” kapsamında gerçekleşen ABD’li bakanın ziyaretinin gündeminde Türkiye-İsrail ilişkilerinin daha da pekiştirilmesi, Suriye’ye karşı yürütülen emperyalist/siyonist saldırının kapsamının genişletilmesi, Filistin direnişinin bitirilmesi ve İran üzerindeki kuşatmanın sıkılaştırılması gibi başlıklar vardı.

“İsrail’le aranızdaki pürüzleri hemen giderin”

Ortadoğu’yu yeniden dizayn etmeye çaba harcayan ABD emperyalizmi, Irak bataklığında on yıl çırpındıktan sonra, bu bölgede kendi ordusunu doğrudan çatışmalara bulaştırmak istemiyor. Oysa, bölge bir yana, ülkeleri yeniden dizayn etmek bile esas olarak savaş aygıtları tarafından yapılıyor. Afganistan, Irak, Bahreyn, Libya, Suriye örnekleri ve daha niceleri bunu gösteriyor.

Ortadoğu halklarına karşı savaş yürütecek bir güç gerekiyorsa, ABD kendi ordusunu bu işe bulaştırmayacaksa, bu kirli/kanlı iş taşeronlara düşecek demektir. Kökten dinci silahlı çeteleri bir yana koyarsak, ABD’nin bölgedeki en sadık taşeronları Türkiye-İsrail ikilisidir. Bundan dolayı ikili arasındaki sorunların giderilmesi, büyük bir aciliyet taşıyor. İşte Türkiye-İsrail ilişkilerinin pekiştirilmesi, bundan dolayı birkaç yıldan beri ABD başkanı Barack Obama’nın gündeminde idi.

Benyamin Netanyahu-Tayyip Erdoğan ikilisini barıştıran Obama, şimdi bu işbirlikçilerin aralarındaki pürüzleri derhal giderip, emperyalist/siyonist plan için birlikte işe koyulmalarını istiyor. Nitekim Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisiyle görüşen Kerry’nin, AKP iktidarının şeflerine, “İsrail’le aranızdaki pürüzleri biran önce giderin” talimatı verdiğini, sermaye medyasındaki kalemşör takımı bile açıkça yazıp-çiziyor. Türkiye-İsrail ikilisinin, Washington güdümünde sıkı bir işbirliği içinde hareket etmeleri ise, vurgulamak gerekiyor ki, bölge halklarına karşı daha saldırgan bir pozisyon takınacaklarından başka bir anlama gelmez.

Esad yönetimini yıkmak için ABD-Türkiye-İsrail koalisyonu

ABD yönetiminde Kerry, emperyalistler güdümündeki Suriye muhalefetine daha güçlü destek verenlerin temsilcisi kabul ediliyor.

Nitekim Kerry’nin hem AKP şefi Erdoğan hem Ahmet Davutoğlu ile yaptığı görüşmelerde, Suriye’deki silahlı muhalefet ile siyasi muhalefet arasında koordinasyonun sağlanması ve bu gerici güçlere verilen desteğin artırılması öncelikli gündem maddeleri arasında yer aldı.

Diplomatik girişimlerin, Suriye’deki yıkıcı savaşın

durdurulmasında etkin mekanizmalar olmadığı konusunda mutabık kalan ABD emperyalizmi ile Ankara’daki işbirlikçileri, savaşı daha da azdıracak ortak adımlar atmaya hazırlanıyorlar.

‘Suriye’nin Dostları’ adlı oluşumun misyonunu doldurduğu sonucuna varan taraflar, Suriye’ye deki gerici muhalefeti destekleyen ülkelerin katılacağı ‘çekirdek’ bir temas grubunun oluşmasına ve bu ay toplanmasına karar verdiler.

Suriye’nin yıkımı pahasına da olsa Başar Esad rejimini yıkmak amacı etrafında birleşen ABD-İsrail-Türkiye koalisyonunun yaratılması, Amerika’nın sağladığı Ankara-Tel Aviv uzlaşmasının en önemli sonuçlarından bir kabul ediliyor. Uzlaşma, bu karşı devrimci koalisyonun, Suriye’deki yıkıcı savaşı daha da körüklemek için, birlikte hareket etmeye başlayacaklarına işaret ediyor. Zira Esad yönetiminin iki yıldır devam eden kuşatma ve yıkıcı savaşa rağmen ayakta durması, dahası askeri alanda silahlı çetelere üstünlük sağlamaya başlaması, özellikle AKP şeflerinin uykularını kaçırmaya başladı.

ABD’nin Suriye’deki yıkıcı savaşa doğrudan müdahale etmesi için iki yıldır çırpınan Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, emellerine ulaşmış görünüyorlar. Ancak ABD’nin kendi askerini bölgeye göndermeyeceği açık olduğuna göre, aktif tetikçilik Türkiye-İsrail ikilisine, ama özellikle AKP iktidarına düşecektir.

“AKP Filistin direnişini bitirmelidir”

Bilindiği üzere Kerry, Türkiye’den İsrail’e geçti. Oradan da Mahmut Abbas’la görüşmek üzere Batı Şeria’ya... Yani Filistin direnişini bitirmek de ABD emperyalizminin gündemindeki öncelikler arasındadır. Zira bu, hem İsrail’in rahatlatılması için gerekli hem “bakın biz Filistin sorununu çözmek için de çaba harcıyoruz” görüntüsü yaratmak için gereklidir.

Görünen o ki, bu konuda Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, ABD için “bulunmaz nimet” sayılıyor. Çünkü Filistin adına demagoji yapmak konusunda kimse bu ikili ile yarışamaz. Hem dinci hem Amerikancı hem İsrail işbirlikçisi olabilmek, ancak AKP gibi gerici bir odağa nasip olabilir. Nitekim AKP şefinin Hamas’la da ilişkide olması, bu konuda Obama yönetimini

umutlandırmış görünüyor. Bundan dolayı Kerry, (Ortada barış süreci varmış gibi) AKP şeflerinin “Barış sürecinde” aktif rol oynayabileceklerini söyleyerek, Ankara’daki işbirlikçilere verdikleri önemi dile getirdi. Oysa ne Filistin yönetimi ne İsrail, Türk devletini arabulucu olarak görmek istiyor.

Görüldüğü üzere, AKP iktidarının aktif taşeronluğu tetikçilikten ibaret değil. Bununla birlikte Filistin direnişini bitirme misyonunu da üstlenmeye dünden razı. Geçerken belirtelim ki, Filistin direnişini bitirmek ne siyonistlerin ne ABD’nin ne Ankara’daki işbirlikçi takımının haddine düşmüştür.

İran kuşatmasını sıkılaştırma...

Ortadoğu’da emperyalist/siyonist güçler önünde secde etmeyen İran-Suriye-Hizbullah-Filistin direnişi koalisyonunu parçalamak ve bu koalisyonun en güçlü tarafı olan İran’ı izole etmek, ABD-İsrail ikilisi ile körfez şeyhlerinin temel önceliği durumundadır. Aynı şeyin AKP iktidarı için de öncelikli olmaya başladığını gösteren veriler de giderek çoğalıyor. Özellikle Suriye konusunda İran’la zıt taraflarda durmaları ve İsrail’i korumak için Malatya Kürecik’e füze kalkanının yerleştirilmesi, iki devlet arasındaki ilişkileri gerginleştirmeye başladıktan sonra...

ABD-İsrail-Türkiye karşı-devrimci koalisyonunun asıl hedefinin İran olduğu konusunda bir tartışma bulunmuyor. Siyonist rejim gibi Obama yönetimi de, İsrail-AKP kucaklaşmasını, İran’ın etrafındaki kuşatmayı sıkılaştırmanın olanağına çevirmek için sabırsızlanıyor. Bundan dolayı Kerry’nin Türkiye ziyaretinin temel gündemlerinden biri de bu konu oldu.

İsrail-Türkiye anlaşmasından sonra gerçekleşen Kerry’nin Türkiye ziyareti, her yönüyle uğursuz gelişmelerin habercisidir. Tayyip Erdoğan’ın 16 Mayıs’ta Obama ile görüşeceğinin kesinleşmiş olması da ayrıca bunu teyit ediyor.

Pentagon’un savaş baronları Ankara’daki işbirlikçilere bölgede daha aktif bir rol vermek istediklerini ilan ederken, Ankara’daki işbirlikçiler ise, bu alçaltıcı role dünden razılar. Vahim sonuçlar yaratmaya aday bu mutabakat, emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadelenin önemini daha da arttırmaktadır.

Devrimci tutsaklar aldatmalara alet olmayacaklar!

Cezaevlerinin tarihi işkence, baskı, şiddet ve katliamların tarihidir. Sermeyenin vahşet uygulama merkezi olmasının yanı sıra aynı zamanda devrimci ve muhalif güçlerin şanlı direnişlerine sahne olan bir başka tarihi daha vardır. Her dönem toplumsal muhalefeti bastırmak için ilk saldırıya geçilen yer cezaevleridir. Çünkü sermaye cezaevlerindeki devrimci iradeyi teslim alırsa toplumsal muhalefeti rahatlıkla sindirebileceğini görür. Ancak sermaye devletinin bu alandaki her saldırısı güçlü bir devrimci direnişle karşılaşmıştır. Devrimci tutsaklar ölümleri pahasına her saldırıya karşı bedenlerini siper etme kararlılığı göstermiş, devrimci iradenin teslim alınmayacağını sayısız kez kanıtlamıştır. F tipi cezaevleri bu saldırının uç noktasıdır. Hücreler devrimci tutsakları kişiliksizleştirme, kimliklerinden arındırma amaçlı devreye sokulmuştur. Ancak 19-22 Aralık 2000 katliamı görkemli bir direnişle karşılaşmıştır.

Bugün cezaevlerinin halen sistematik baskı ve işkence merkezleri olduğu açıkça görülmektedir. Hatırlanacağı üzere, F tipi cezaevleri devreye girmeden önce yularları sermayenin elinde olan boyalı basın F Tipi cezaevlerinin son derece lüks olduğunu günlerce kitlelere pompalamışlardı. Kuşkusuz sermayenin en önemli saldırı ayaklarından biri işte bu satılmış basın ve onun kaleşörlarıdır.

Bugün yine cezaevlerine dönük çıkarılan bir genelge ile yine bu aynı boyalı basın devrede. AKP şefi Erdoğan'ın, "aile görüşmesi" adıyla cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülere "eşleriyle 24 saat görüşme imkânı tanıyacaklarını" açıklaması üzerine, uygulamanın nasıl olacağı tartışılmaya başlanmıştı. Gelinen yerde bunun nasıl olacağı açıklanmış bulunuyor. Nasıl uygulanacağı, yetkinin cezaevi idaresine mi, yoksa yeni oluşturulacak bir kurula mı verileceği henüz belirlenmiş değil. Kuşkusuz hangi kurumsal yapının yetki alanında olursa olsun bir keyfiyetin olacağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Cezaevlerindeki tutsakların 10 saatlik sohbet hakkının yanı sıra birçok hakkı cezaevi idaresince keyfi olarak engellenmektedir. Zira yasal düzenlemeler ucu açık bir şekilde düzenlenmiş ve idarenin keyfi tutumuna havale edilmiştir. Birçok cezaevinde 'personel yetersizliği' gerekçesiyle başta sohbet hakkı olmak üzere birçok hak gasp edilmektedir. Çünkü yasal düzenleme buna çok fazla imkan tanımaktadır.

Şimdi de "eş görüşü" tartışması AKP'nin cezaevlerine dönük yeni bir reformu olarak kitlelere empoze edilmektedir. AKP iktidarı cezaevleri sorunuyla fazlaca 'ilgi'lenmiş, sıklıkla şu veya bu nedenle gündeme getirerek toplum nezdinde yanılısama yaratma çabasına girişmiştir. Hitler'e rahmet okutan işkenceleriyle ünlü Diyarbakır Cezaevi'nin kapatılması ile katliam ve işkence merkezi Ulucanlar Cezaevi'nin müzeye çevrilmesi, bu yanılısama yaratma çabalarının görünen en belirgin yüzüdür. Oysa bilinmektedir ki, cezaevleri konusunda sermayenin AKP'sinin diğer hükümetlerden hiçbir farkı yoktur. 19-22 Aralık katliamı mimarlarından Cezaevleri Genel Müdürü'nün AKP iktidarınca terfi ettirilerek ödüllendirilmesi, AKP'nin de hangi yanılısamayı yaratmaya çalışırsa

çalışsın diğerlerinden farklı olmadığını ispatlamaktadır. Zira, AKP'nin on yılı aşkın süredir iktidar basamağını adım adım tırmadığı bir sürede cezaevlerine yaklaşımını salt Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde yaşananlar dahi yeterince kanıtlamaktadır. Devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve tredman politikasının derinlemesine uygulanmaya çalışıldığı bu cezaevlerinde baskı, işkence, disiplin cezaları vb. günlük birer uygulama halini almıştır. Kamuoyuna yansıyanlar bile F tipi cezaevlerindeki tecrit ve tredman politikalarının ne denli vahşi olduklarını gözler önüne sermektedir.

İşte AKP'nin eş görüşü tartışması cezaevlerindeki bu genel saldırganlığın sadece bir parçasıdır. Adalet Bakanı Sadullah Ergin, "bu tasarının kapsama alanı henüz belli değil" şeklinde açıklama yapsa da aslında tasarının kapsama alanı belli. 3. Yargı Paketi 7 TİP'inin katillerini dışarı salan bir işlev görmüştü. Eli kanlı katilleri, yeni katliamlar için dışarı salan yargı paketi "demokrasi" naralarıyla karşılanmıştı. Aynı naralarla karşılanan 4. Yargı Paketi ise anadilde savunma ile cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülere dönük eş görüşü serbestisi ile gündeme geldi. Büyük yaygaralar koparan yargı paketleri, ondan medet uman reformist sol güçleri de hayal kırıklığına uğrattı. Dağın fare doğurması cinsinden ortaya çıkan bu 'demokrasi' paketleri koca bir hiç olarak karşımıza çıkmıştır. Eş görüşü genelgesinde belirgin olan şey bu yasa tasarısının bir "ödül" niteliğinde olduğudur. Nitekim aynı Adalet Bakanı uygulamanın temel hak olmadığını, bir ayrıcalık olduğunu vurguluyor. Dolayısıyla eş görüşünden faydalanabilecek tutuklu ve hükümlülere cezaevi idaresinin belirlediği sosyal-kültürel-sportif faaliyete katılma esası getiriliyor. Yani F tipi cezaevlerinde bulunanlara tecrit-tredman politikasının bir ürünü olarak sunulmaktadır. Nitekim devrimci tutsaklar tredman politikasının içerdiği ve cezaevi idaresinin belirlediği hiçbir sosyal ve kültürel faaliyete katılmamaktadırlar. Dolayısıyla devrimci tutsaklar bu genelgeden faydalanamayacaktır. Eli kanlı katiller, uyuşturucu, çete suçundan cezaevlerinde bulunanlar bu çerçevede bu genelgeden faydalanabilecekler. Yani 3. Yargı Paketi'yle katiller dışarı salınırken, dışarı salınmayanlar adeta sermaye devlet tarafından ödüllendirilmektedir.

Eş görüşünden faydalanabilmek için bir başka şart ise tutuklu ve hükümlünün cezaevinde hiçbir disiplin cezası almamış olması gerekmektedir. Oysa F tipi cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklar en uydurma gerekçelerle disiplin cezası alabilmektedir. Keyfi uygulamaların sürgit gittiği F tipi cezaevlerinde tecrit ve tredman uygulamalarına karşı slogan atan tutsakları dahi 'sebepsiz yere slogan atmak' suçlamasıyla disiplin cezasına çarptırıldığı bilinmektedir. Dahası en uydurma gerekçelerle mektup cezası, kapalı-açık görüş cezasının uygulandığı F tipi cezaevlerinde, eş görüşünden bahsetmek komediden başka bir şey değildir. Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde yılları bulan kapalı-açık görüş cezası alan devrimci tutsakların yaşadıkları kamuoyuna yansımaktadır. Yeni genelge devrimci tutsakların eş görüş hakkından faydalanamayacağı gerçeğini gözler önüne

sermektedir.

Sistemin zorlandığı bir başka alan adli tutuklu ve hükümlülerin de yer yer isyan ettiği gerçeğidir. Geçtiğimiz yıl birçok cezaevinde, koşullara isyan eden adli tutuklu ve hükümlülerin nasıl vahşi uygulamalarla karşı karşıya kaldıklarını gördük. Devlet bu alanı da ıslah etmek istemektedir. Dolayısıyla yasa tasarısına 'firar, isyan gibi eylemlerden hücre cezası alan mahkûma cezaevi yönetimi belli sürelerle eşle görüşme yasağı koyabilecek' maddesi de eklenmiştir. Böylelikle huzursuz olan adli tutuklu ve hükümlülere bir parça olsun dizginleyebilmek amacıyla bu yasa devreye sokulmuştur. Bir başka madde ise cezaevinde bulunan adli tutuklu ve hükümlülere kapsamaktadır. Olabilecek herhangi bir yasadışı eylemi, idareye ihbar eden kişi de bu yasadan faydalanabilecek. Muhabirlik özendirilerek, muhabirler ödüllendirilerek, dışarıya aynı muhabirlik görev ve bilinciyle çıkması hedeflenmiştir. Tüm bu kurallara uyanlar genelgeden faydalanabilecek. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar ise tecrit ve tredman politikası çerçevesinde sistematik olarak, baskı, işkence ve kötü muameleye maruz kalmaya devam edecek.

Sermaye devleti, F tipi tecrit hücrelerinin projesini nereden aldıysa, bu genelgenin projesini de aldığı yer aynıdır. Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in sık sık ABD'ye vurgu yapması tesadüf değildir. ABD'de 6 ayda bir hiçbir şiddet olayına karışmayan tutuklu ve hükümlüler, eş görüşünden faydalanabilmektedir. Oysa Türkiye daha 'demokratik' bir ülke olduğu için, yılda dört kez 24 saat boyunca eş görüşünden faydalanılabilecek denilmektedir. Bu zehirli bir propagandadır. Kitlelerin bilincini dumura uğratmaya, belleğini karartmaya dönük bu girişimin maskesi ergeç düşecektir. Devrimci tutsaklar böylesi aldatmalara alet olmayacaklardır. Eş görüşü değil, hücrelerin parçalanması gerektiği gerçeğinden yola çıkarak can bedelli mücadelelerine devam edeceklerdir. Kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçiler, bu mücadelenin en önemli ayağıdır.

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları 4 kentte gerçekleştirildi...

Kurultaylarda birlik ve kardeşlik çağrısı!

7 Nisan 2013 | İstanbul

7 Nisan 2013 | İstanbul

Sınıf devrimcilerinin bir süredir çalışmalarını yürüttüğü ve 6 kentte gerçekleştirilmesi planlanan "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'nın ilk ayağı 7 Nisan Pazar günü gerçekleştirildi.

İstanbul, İzmir, Bursa ve Adana'da gerçekleştirilen kurultaylarda, "Emperyalist savaş ve devrimci sınıf tutumu" ile "Kürt sorunu ve devrimci sınıf tutumu" tebliğlerinin okunmasının ardından söz işçi ve emekçilere bırakıldı. Açılış konuşması ile tartışmanın başlatıldığı kurultaylarda, onlarca işçi söz alarak halkların kardeşliğinin işçilerin birliğinden geçtiğini haykırdı.

Mücadele kürsüsüne dönüşen kurultaylarda örgütlenme ve sınıfın tavrını ortaya koyma çağrısı yapıldı. Kurultaylar, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününe yapılan çağrılarla son buldu.

Kurultaylarda BİR-KAR ve Stuttgart BİR-KAR'ın gönderdiği ile birlikte birçok mesaj okundu. Ayrıca kurultaylarda Eksen Yayıncılık standı açılarak kitap ve gazete satışı yapıldı.

İstanbul

Eminönü Halk Eğitim Merkezi'nde gerçekleştirilen kurultay divan adına açılış

konuşması ile başladı. Etkinlik programının duyurulmasının ardından kurultay devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ile sürdü. Sonra işçi kürsüsü bölümü iki oturum halinde gerçekleştirildi. Kurultayın ikinci bölümü **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP)** konuşması ile başladı. Konuşmanın ardından, **Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsaklarının** kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada emperyalist savaş ve saldırganlığa üniversite yönetimlerinin de su taşıdığı ifade edildi.

Etkinlikte grevdeki Daiyang işçileri, Yurtiçi Kargo işçileri, Hey Tekstil işçileri, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu Üyesi Murat Aydoğan, Sosyalist Kamu Emekçileri ve farklı sektörlerden çok sayıda işçi söz aldı.

Öncü-devrimci işçilerden mücadele çağırısı

Daiyang-SK Metal grevçisi Ali Rıza Köse, Daiyang'daki grev süreci ve Kürt sorunu üzerinde durdu. Daiyang'da ve bölgedeki kölece çalışma koşullarına karşı mücadele yürüttüklerini söyleyen Köse, sendikaların grev sürecini sürekli bir suskunluk içerisine sürüklediğini ifade etti. 4,5 aylık grev sürecinde uzlaşmacı sendikal anlayışın aşılması gerektiği dersini çıkardıklarını söyleyen Köse, fiili-meşru mücadeleyi hayata geçirmenin önemini vurguladı.

Bir başka **Daiyang işçisinin eşi** ve mücadele arkadaşı **Çiçek Aksu** da salondakilere seslendi. Daiyang'taki grev sürecine değinen Aksu, bu süreçte kendileriyle dayanışma içinde olan sınıf devrimcilerine teşekkür etti. Eski **Ontex direnişçisi Gamze Kayhan** emperyalist savaşların kadın işçilere etkileri üzerine konuştu. İşten atmaların kadın işçileri daha fazla etkilediğini ve kadınların düşük ücretlere mahkum edildiğini vurguladı.

"Kürt ve Türk emekçiler direnişlerde kardeşleşiyor!"

İşçi kürsüsünün ikinci oturumu, öncelikle süren ve yakın zamanda tamamlanan direnişlerden işçilerin konuşmalarıyla başladı.

Teknopark direnişini kazanımla sonuçlandırılan işçilerden **Burçin Kuz**, direniş sürecinde Türk ve Kürt işçiler olarak sınıf kimlikleriyle direnerek kazandıklarını belirtti. Bundan sonra da bütün direnişlerde böyle kazanacaklarını ve kardeşleşmeyi sağlayacaklarını ifade ederek konuşmasını noktaladı.

Nakliyat-İş üyesi **Yurtiçi Kargo direnişçisi Murat Doğan**, şu anda binlerce işçiyi örgütlemek için mücadele yürüttüklerini ifade etti. AKP eliyle yürütülen emperyalist savaş politikalarına da değinen Murat Doğan, mevcut sürecin onurlu bir barış getirmeyeceğini, Kürt hareketinin tasfiye edilmek

istendiğini belirtti. "Selam olsun işçi sınıfının komünist partisine!" sözleriyle konuşmasını noktalayan Doğan, işçi sınıfının komünist partisiyle sınıfın birliğinin sağlanması ihtiyacına vurgu yaptı.

Kürt açılımı aldatmacası ve TEKEL direnişi üzerine konuşan **Elta işçisi Zeynel Kızılaslan**, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarının TEKEL'deki direniş sürecinde görüldüğünü ifade ederek konuşmasına başladı. Farklı milliyetlerden işçilerin direniş içerisinde nasıl kardeşleştiğinin Teknopark ve TEKEL gibi direniş süreçlerde görüldüğünü dile getiren Kızılaslan, işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesinin işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin bir programı olarak fabrikalarda hayata geçirilmeyi beklediğini söyleyerek konuşmasını noktaladı.

Konuşmaların sona ermesinin ardından divan adına kapanış konuşması yapıldı ve kurultayın işçi sınıfının Kürt sorunu ve emperyalist savaş konusunda irade beyanı anlamına geldiği belirtildi. Sınıfa karşı sınıf iradesini ete kemiğe büründürmek için kurultayın bir adım olduğu ifade edildi ve 1 Mayıs çağrısı yükseltildi. Kurultay, Adalılar'ın ezgileriyle sona erdi.

7 Nisan 2013 | İzmir

İzmir

Fuar Gençlik Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen kurultay, hazırlık komitesi sözcüsü tarafından yapılan açılış konuşması ile başladı. Saygı duruşu ile devam edilerek, divan tarafından kurultay gündemi aktarıldı.

Tebliğlerin okunması ile süren kurultayda, konuşmacılardan ilk söz **ÇHD adına Avukat İmdat Ataş**'a verildi. Ataş konuşmasında ÇHD'ye yönelik operasyonlara değinerek, tüm muhalif kesimlerin baskı altına alınmaya çalışıldığını ifade etti. Ataş, ÇHD olarak, ilerici emekçilerin, devrimcilerin ve ezilenlerin yanında olmaya devam edeceklerini belirterek ve kurultayı selamladı.

Çeşitli sektörlerden öncü işçilerin konuşması ile ilerleyen kurultayda 75 gün boyunca Senkromeç fabrikasında direnen **Muharrem Subaşı** bir konuşma yaptı. Subaşı, ilk olarak sermaye sınıfının

işçi sınıfının bilincini bulandırarak sınıf mücadelesini manipüle etmeye çalıştığını söyledi ve işçi sınıfının sınıf temelinde birleştiği oranda tüm ayrımları ortadan kaldıracacağını ifade etti.

BDP İl Başkan yardımcısı Orhan Ayhan, TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli ile işçi ve emekçiler kürsüsünden söz aldı.

Türkiye işçi sınıfı ayaklanmaya hazırlanmalı!

Kısa bir ara verildikten sonra kurultayın ikinci bölümüne geçildi. İkinci bölüm Çiğli Belediyesi'nde çalışan **devrimci bir işçi** tarafından yapılan konuşma ile açıldı. Konuşmada emperyalist savaşların çarpıcı sonuçlarına değinilerek, savaşların haklı haksız ayrımlarına vurgu yapıldı. İşçi sınıfının ve devrimcilerin haklı savaşları desteklemesi gereğine işaret edilerek, Kürt halkının haklı savaşını desteklemek gerektiği ancak gerçek anlamda barışın, kapitalist ilişkilerin özel mülkiyetin olmadığı bir düzenle sağlanabileceği vurgulandı.

Yine ikinci bölümde Çiğli'den **emekçi bir kadın** söz alarak savaşın emekçi kadınlar üzerindeki yıkıcılığını anlattı ve emekçi kadınları bir adım öne çıkmaya ve mücadele etmeye çağırdı.

BDSP adına yapılan konuşmada işçi sınıfının tarihsel misyonuna işaret edilerek, dünyadaki ayaklanmaların Türkiye'ye de yansıtacağı ancak Türkiye işçi sınıfının bu ayaklanmalara hazırlanması gerektiği ifade edildi. İşçi sınıfının siyasallaşması gerektiğine dikkat çekildi.

Ayrıca ikinci bölümde Manisa ve İzmir'den çok sayıda metal işçisi, Dicle ve İzmir Üniversitesi'nden öğrenciler, Çiğli ve Buca'dan emekçiler ve Ekim Gençliği söz alarak birer konuşma gerçekleştirdi.

Metal işçilerinin ağırlıklı olarak katıldığı kurultayda kürsüde de işçiler ağırlıklı olarak sözlerini söylediler. Son yıllarda sendikal mücadele ile örgütlenen Micha, Schnieder, Senkromeç işçileri ile belediye işçileri de kurultaya katıldılar.

Kurultayda DHF, PSA Çiğli Şubesi, Eğitim Sen 3 No'lu Şube Başkanı Ulaş Yasa ve Tüm Bel-Sen kadın sekreteri Aygün Öğrendi'nin mesajları okundu. Ayrıca, kurultaya TÜMTİS, DHF, BDP, TKP 1920 katıldı. Kurultay

7 Nisan 2013 | Adana

Manisa'dan işçilerin hazırladığı müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylar ve marşlarla sona erdi.

Adana

İnşaat Mühendisleri Odası'nda yapılan kurultay, çeşitli iş kollarında çalışan işçiler ve kurultay öncesinde biten Mersin Liman direnişindeki işçilerin katılımıyla toplandı.

İlk olarak saygı duruşuyla başlayan kurultay, örgütlenmeye çağrı yapan açılış konuşması ile devam etti. Kurultay divanına Av. Adnan Eryılmaz ve KHK sözcüsünün çağrılmasının ardından bir konuşma yapan Eryılmaz kitleyi Arapça selamlamayla başladığı konuşmasına Suriye'de son yaşananlara kısaca değinerek devam etti. Halkların kardeşliğine vurgu yaptı. KHK sözcüsü ise kurultay hazırlık çalışmalarını aktardı. Tebliğlerin okunmasının ardından söz işçi ve emekçilere bırakıldı.

Patronların karşısına birlikte çıkmalıyız!

İlk olarak söz alan **Mersin Liman Direnişi'nden bir işçi** "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla konuşmasına başladı. Liman işçisinin yaptığı coşkulu konuşmada işçilerin ayrımlardan önce sınıf bilincine sahip olmasına vurgu yaptı. "Patronlar karşımıza çıkarken ayrımlarla çıkmıyorlar. Büyük bir güç olarak polisiyle, emniyetiyle karşımıza çıkıyorlar." ifadelerini kullanarak işçilerin de bir güç olarak, örgütlenerek patronların karşısına çıkması gerektiği vurgulandı. Liman direnişisi sözünü direniş sürecini anlatarak devam ettirdi.

Sonrasında kürsüden **Sosyalist Kamu Emekçileri** adına konuşma yapıldı. Konuşmada sermayenin saldırılarına değinilerek, sendikalara yönelik yapılan itibarsızlaştırma girişimlerine dikkat çekildi. KESK'e yönelik saldırılara da değinilen konuşmada, örgütlenmenin önemi vurgulandı. "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarıyla mücadele edilmesi gerektiği ifade edildi.

BES Şube Başkanı Sinan Tunç halkların kardeşliğini öne çıkaran ortak mücadele vurgusu yaparak, kurtuluşun birlikte mücadeleden geçtiğini ifade etti. Tek kalıcı çözümün böyle mümkün olacağını belirtti.

Genel-İş üyesi bir **taşeron belediye işçisi** taşeron işçilerin örgütlenme mücadelesine değindi. "Gücümüz birliğimizden gelir" diyen belediye işçisi konuşmasında mücadele vurgusu yaptı.

Limanda çalışan bir işçi örgütlenme süreçlerine değindi ve mücadeleciler sendikalarda örgütlenmenin önemine dikkat çekti. Nasıl patronlara karşı mücadele etmek gerekiyorsa sendika bürokratlarına karşı da mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Kürt kökenli olduğuna değinen Liman işçisi patronun da kendi çıkarlarını kabul ettirmek istediğinde kendisiyle Kürtçe konuştuğunu ancak önemli olanın işçilerin sınıf birliği ve kardeşliği olduğunu anlattı.

Kürsü konuşmalarından sonra kısa bir ara verilerek tiyatro gösterimi yapıldı. Türk, Kürt, Arap milliyetinden işçilerin anadillerinde hayatlarını özetleyen cümlelerle başlayan tiyatro beğeniyle izlendi. Gösterim sonunda hazırlanan sonuç bildirgesi okundu ve divan tarafından kapanış konuşmaları yapıldı. Kurultay bir liman işçisinin bağlama eşliğinde söylediği türküler ve halaylarla bitirildi.

Bursa

Halkların kardeşçe yaşayacağı, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için ortaya konulmuş bir iradenin ifadesi olan kurultaya çeşitli işkollarından işçiler, sendikalar ile ilerici ve devrimci kurumlar katıldı.

Kurultaya katılanların selamlanmasının ardından işçi sınıfının devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Program, açılış konuşmasıyla devam etti.

İki ana tebliğin sunulduğu kurultayda **Bosch**

7 Nisan 2013 | Bursa

direnişçisi Akan Yılmaz ve diğer kurultayı selamlayan mesajlar okundu.

Maslak'taki Bosch Genel Merkezi önünde direnişlerini sürdüren direnişçi işçilerinden Akan Yılmaz mesajında Bosch'taki süreci aktarırken, direnişlerine destek istedi.

Kurultayın serbest kürsü bölümünde ilk konuşmayı **TAT işyeri temsilcisi** gerçekleştirdi. Toplusözleşme süreçleri hakkında bilgi veren temsilcisi, Pakmaya direnişçilerinden selam getirdiklerini dile getirerek direnişe destek olma çağrısında bulundu.

Bir metal işçisi, mücadelenin sınıf kimliğini geliştirdiğine dair vurgu yaptı. İşçiler sınıf kimliğini nasıl edinir sorusunu cevaplayan işçi, sendikalaşma süreçlerinin deneyimlerini aktardı. Laz'ın, Çerkez'in, Türk'ün ve Kürt'ün aynı tozun içinde kimlik edinmeye çalıştığını belirtti. Burada düşmanın açık olarak tanıdığını sözlerine ekledi.

Ardından **devrimci bir genç işçi**, Denizler'le sembolleşen anti-emperyalist mücadele geleneğine vurgu yaptı. "Emperyalizme karşı şimdi Deniz olunmalı" denildi.

Metal İşçileri Birliği çalışanı bir **Coşkunöz işçisinin** konuşmasında ise emperyalist saldırganlığın ekonomik ve sosyal yıkım boyutuna dikkat çekildi. Savaşın faturasının işçilere çıkarıldığını belirtildiği konuşmada, "Patriotların, füze kalkanlarının, emperyalist saldırganlığın faturasını ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, yoğun sömürü olarak ödüyoruz" denildi. Konuşmasını devrimci sınıf partisinin bayrağı altında birleşme çağrısıyla sonlandırdı.

Kurultaya çağrılarını gören katılan bir **inşaat işçisi** ise kurultayı anlamlı bulduğunu, ama arkasının gelmesi gerektiğini belirtti ve "kurultay yarın bana nasıl ulaşacak?" sorusunu sordu.

Bir emekçi ise gündemdeki barış tartışmalarına değinerek "Sınıfa karşı sınıf demek devrim demektir!" dedi. Proletaryanın devrimi fabrikalarda aradığını söyledi.

TÜMTİS Şube Yönetim Kurulu Üyesi konuşmasında iki sınıf olduğuna dikkat çekti, ezenlerin saldırılarını yoğunlaştırdığını ifade etti. Örgütlülüğün güç olduğu belirterek, "sınıf mücadelesinde birarada durmayı bilmeliyiz" dedi.

Partizan temsilcisi ve Halkevleri Bursa Şube Başkanı Ahmet Keskin birer konuşma yaparak, kurultayların ve dayanışmanın önemine vurgu yaptılar.

Serbest kürsüsün ardından konuşmaları toparlayan ve 1 Mayıs'a çağrı yapan bir kapanış konuşması yapıldı. Kurultaya Partizan, Halkevleri, TÜMTİS, DHF ve Dersimliler Derneği'nden katılım oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana-Bursa

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu'nun ardından...

Taban dinamizmine dayanan yeni bir çıkışa ihtiyaç var!

Birleşik Metal-İş yöneticilerinin “anlayış farklılığı” gerekçesiyle DİSK yönetimindeki koltuklarını terk etmesi ve Erol Ekici'nin DİSK Genel Başkanlığı'ndan istifasıyla birlikte gündeme gelen DİSK Olağanüstü Genel Kurulu 6 Nisan'da toplandı.

Sınıf mücadelesinin gündemlerinden ve ihtiyaçlarından uzak, tamamen koltuk kavgası üzerinden gündeme gelen Olağanüstü genel kurul süreci, DİSK'te yaşanan bürokratik yozlaşmayı bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. Genel kurul gününe de DİSK'i bekleyen görev ve sorumluluklarından ziyade bu tablo rengini verdi.

Hesaplar, kulisler, hezimetler, sürprizler...

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu belli ki günlerce önce oluşturulan kulislerde toplanmaya başlamış, kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklarla adaylar ve listeler belirlenmiş, mutabakatlar oluşturulmuştu. Genel kurula ise önden alınan kararların ve varılan mutabakatların oylanması kalmıştı.

Bütün bu planlar genel kurul gününe de olduğu gibi yansdı. Olağanüstü genel kurulun DİSK üyelerine ve devrimci-ilerici güçlere yasaklanmak istenmesi, delege ve sendika yöneticilerinin genel kurul salonunda toplu halde o kulisten bu kulise dolaşması, koltuk hesabı üzerinden kurulan pazarlık masaları vb. görüntüler, bugün DİSK'e hakim olan mevcut anlayışı da gözler önüne serdi.

Fakat olağanüstü genel kurul sürecini bu temelde ele alanlar, tam da üzerinde hareket ettikleri bu kaypak zeminin sonuçları ile de karşılaşmış oldular. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun genel kurulda yaşadığı hezimet bu açıdan dikkat çekicidir. Sınıf mücadelesinin çıkarları ve ihtiyaçlarından ziyade koltuk hesabı ve pazarlığı üzerinden hareket eden, gizli kapaklı kulislere bel bağlayan, bu açıdan burjuva politikacılara parmak ısırtacak yöntemlere başvuran Birleşik Metal-İş yönetimi parçası oldukları bu ilişkilerin sonuçlarıyla da karşı karşıya kaldılar. Bu tutumlarıyla tepki toplayan Serdaroğlu ve Birleşik Metal-İş yöneticilerinin, sözde “anlayış farklılığı” üzerinden gündeme getirdiği olağanüstü genel kurul macerası da nihayetinde böyle bir pazarlık masasında son buldu.

Olağanüstü genel kurulda Arzu Çerkezoğlu'nun Genel Sekreter seçilmesi ise belki de kendisinin dahi beklemediği sürpriz bir sonuç oldu. Bu sonucun ortaya çıkmasının gerisinde önden oluşturulan ittifakların çatırdaması ve kimi hesapların genel kurul günü bozulması kadar, taşeronlaştırma saldırısına karşı yürütülen mücadelede Dev Sağlık-İş Sendikası'nın kat ettiği mesafenin ve DİSK içerisinde yarattığı dinamizmin de payı olmuştur.

Yasakçı tutum karşısında kaçak dövüşmek, bu suça ortak olmaktır!

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu'nda yaşanan bir başka ayıp ise, devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra delege olmayan DİSK üyelerine karşı kurulan barikatlar oldu. Olağanüstü genel kurul salonuna delegeler dışında kimse alınmak istenmedi. Kürsü katılımcılara kapatıldı.

DİSK adına genel kurulda ortaya konan bu tutumu ve kendilerine yönelik dayatmaları kabul etmeyen sınıf devrimcileri, DİH ve Şişli Belediyesi işçileri fiili olarak yasakçı tutumu kırarak salona girdiler. Kürsü yasaklansa da kendi tutumlarını salona dönük konuşmalarla ve sloganlarla ortaya koydular. Yasakçı-dayatmacı tutum karşısında doğru olan ve yapılması gereken de buydu. Zira sınıf mücadelesi, onun bir parçası olan sendikal mücadele ve DİSK hiç kimsenin tekelinde değildir. Hele hele işçi sınıfı karşısında bürokratik bir kasta dönüşmüş olanların eline asla bırakılmamalıdır.

Fakat bugün kendisine ilerici-devrimci misyonlar biçen, dahası “mücadeleci-sınıf sendikacılığı” iddiasıyla boy gösteren bir dizi çevre DİSK yönetiminin bu dayatmacı tavrına boyun eğdi. Söze gelince sınıf davasını temsil etme işini kimselere bırakmayan bu çevreler, olağanüstü genel kurula önlere kurulan barikatları yıkıp aşarak girmek yerine DİSK yönetimine “çaktırmadan” girmeyi tercih ettiler. Ve bu davranışlarıyla DİSK bürokrasisinin işlemediği suçla ve utanca ortak oldular.

Halkevi, ESP gibi siyasi çevrelerin yanı sıra Limter-İş, Nakliyat-İş vb. kendisini mücadeleci sendika atfedener, DİSK bürokrasisinin yasakçı-dayatmacı tutumuna karşı sessiz kalmakla yetinmeyip, kendileri de dahil olmak üzere genel kurula katılmak isteyenlerin önüne kurulan barikatları da uzaktan izlemekle yetindiler.

Olağanüstü genel kurul tablosu sınıf devrimcilerini bir kez daha doğruladı

Sınıf devrimcileri olarak DİSK'in verili tablosu üzerinden “sorunun parçası olanlar, onu çözemezler” demiştik. Nitekim son olağanüstü genel kurul süreci bu tespiti doğrulamış oldu.

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu'nda ne işçi sınıfını hedefleyen güncel saldırılar karşısında neler yapılacağı tartışıldı ne de bu doğrultuda bugüne kadar orta yerde bırakılan sorumlulukların hesabı verildi. Sözde “DİSK'i yeniden kurma” iddiaları dışında hiç kimse gerçek bir mücadele programı ile çıkmadı. Gerçek bir yenilenme ve mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt veren bir DİSK yaratmak ancak böyle mümkün olabilirdi.

Elbette koltuk derdine düşmüş bürokratik kasttan bunları yapmalarını beklemek boşuna bir çaba olurdu. Zira DİSK'i yeniden kurmak, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir konuma getirmek altı boş laflarla, ya da koltuk pazarlıklarıyla gündeme gelen genel kurullarla olacak bir iş değildir. Bu ancak gerçek anlamda taban dinamizmine dayanarak başarılabilir. Sınıfın mücadele gündemlerine yanıt vererek gerçekleştirilebilir. Tıpkı DİSK'in ilk çıkışında olduğu gibi. Sınıfın devrimci dinamizmine dayanarak ve yüzünü devrime, devrimcilere dönerek. Bugün DİSK'i takatsız bırakan, mücadele dinamiklerini körelten uzlaşmacı-icazetçi anlayışın bunu başarması mümkün değildir. Son olağanüstü genel kuruldan yansıyanlar tüm açıklığıyla bu gerçeği teyit etmiştir.

DİSK'te Beko-Çerkezoğlu dönemi

Birleşik Metal-İş yönetiminin “anlayış farkı”

gerekçesiyle istifa etmesiyle başlayan sürecin sonunda Kani Beko DİSK'e Genel Başkan seçildi ve Olağanüstü Genel Kurul'da yaptığı konuşmasında nasıl bir anlayışı temsil ettiğini de ortaya koydu.

Konuşmasında sınıfın mücadele gündemlerine hemen hemen hiç değinmeyen, sınıfa dönük bir dizi önemli saldırıyı ise es geçen Beko, devlet kurumlarıyla ilişkileri düzeltmekten, partilerüstü burjuva bir sendikal anlayışı DİSK'e hakim kılmaktan bolca bahsetti. Bugüne kadar Genel-İş şahsında bu tutumu eksiksiz yerine getiren ve düzen partileri ve siyasetiyle ile kol kola yürüyenlerden farklı bir yaklaşım sergilemeleri elbette beklenemez. Birleşik Metal-İş şahsında karşımıza sık sık çıkan bu aynı anlayışı olağanüstü genel kurul vesilesiyle kaleme aldığımız broşürde şu sözler ile mahkum ettik: “*DİSK'i devrimci politika ve müdahaleye kapatacak ve onu kendinden menkul bir bürokratik yapı haline getirecek bir anlayışın kendisini dayatmasından başka bir şey değildir. Burjuva 'partilerüstü sendikacılık' anlayışının bir çeşit türevi olan bu tehlikeli tutum, DİSK'in değerlerine yabancıdır. Zaten sınıf devrimcileri Birleşik Metal-İş'in genel kurulu sürecinde bu anlayışla sert bir mücadele de yürütmüşlerdi. Unutulmasın ki, bu genel kurullarda sınıf devrimcilerine ve devrimci işçilere 'iç işlerimize karışamazsınız' diyerek kürsüleri kapatmaya çalışanlar, düzen partilerinin kendilerine sendikacılık dersi vermelerini suskunlukla geçiştirmişlerdi.*”

Genel kurulda sürpriz bir şekilde DİSK Genel Sekreterliğine seçilen Arzu Çerkezoğlu ise yaptığı konuşmada sınıfın gündemlerine ve pratik olarak kendi mücadele süreçlerine değindiyse de DİSK'e hakim olan anlayışı eleştirmekten, hatta dokunmaktan dahi geri durdu. Taşeronlaştırmaya karşı verilen mücadelenin dinamizmini ve etkisini arkasına alan Çerkezoğlu, yukarıda ifade ettiğimiz tutumuyla mevcut sendikal anlayışın uzağında olmadığını da göstermiş oldu.

Öncü-devrimci işçilere çağırımızı yineliyoruz...

DİSK Olağanüstü Genel Kurulu sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda bir iş mücadeleye ve yenilenmeye vesile olmak şöyle dursun, tamamen koltuk pazarlıklarına sahne olmuştur. Bu haliyle DİSK sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verememekte, dahası var olan mücadele dinamiklerini uzlaşmacı-icazetçi-yasalçı anlayış üzerinden köreltmektedir.

İşçi sınıfını hedef alan kapsamlı saldırıların gündemde olduğu bir dönemde işbirlikçi-icazetçi bir çizgiyle, sınıf mücadelesini sermaye ile masa başında yürütülen pazarlığa indirgeyen bürokratik yapıyla artık bir yere varılamaz. Sermayenin kapsamlı saldırıları ise bu yapıyla asla geri püskürtülemez.

Tüm bu tabloyu ancak işçi sınıfının taban dinamizmine dayanan yeni bir çıkış değiştirebilir. Bu dinamizmi açığa çıkaracak, yönlendirecek ve büyütecek olan ise öncü ve devrimci işçilerdir. Yeni bir devrimci ve mücadeleci bir sendikal hareket ancak böyle bir sürecin ürünü olabilir.

DİSK'in Olağanüstü Genel Kurulu gerçekleşti

Bir süre önce genel merkez yönetim kurulunda yaşanan istifalar sonucunda olağanüstü genel kurula gitme kararı alan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun Olağanüstü Genel Kurulu 6 Nisan Cumartesi günü Beşiktaş'taki Mustafa Kemal Merkezi'nde gerçekleşti.

2. turda yeter sayısına erişilmesi ile sonuçlanan seçimlerde, genel başkanlığı Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Kani Beko, genel sekreterliği Dev Sağlık-İş Sendikası Arzu Atabek Çerkezoğlu kazandı.

Genel Kurul'da yasakçı anlayış!

Genel kurula bir kez daha yasakçı ve bürokratik anlayış damgasını vurdu. Deleğelerin genel kurul salonuna girişi sırasında basın açıklaması yapan Devrimci İşçi Hareketi üyeleri, "DİSK'te patron sendikacılığına izin vermeyeceğiz" pankartı açtılar.

Açıklamanın ardından genel kurul salonuna girmek isteyen ve delege olmayan DİSK üyeleri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, direnişçi Şişli Belediyesi işçileri ve DİH'lilerin salona girişi, DİSK yöneticilerinin talimatıyla engellendi.

Salona girişe izin vermeyen görevliler ve DİSK'e bağlı çeşitli sendikaların bürokratları uzun süre girişi yasakladılar.

Genel kurul başlamadan önce salona giriş yapan bir grup BDSP'li ise açılış konuşması yapıldığı sırada tüm salona seslenen konuşmalar gerçekleştirdiler. DİSK'e hakim bürokratik ve yasakçı anlayışın teşhir edildiği konuşmalarda salona görevli kollukları ile girmeye çalışanların 'kaçak dövüşü' de teşhir edildi. Dışarıda da sloganlarla devam eden protestonun ardından bir süre sonra kapıya yüklenilerek içeriye giriş yapıldı. Barikat ve kapı yüklenilerek aşıldıktan sonra, sloganlar ve teşhir konuşmaları eşliğinde yasakçı anlayışa karşı bir süre protesto gerçekleştirildi.

Genel kurulun başlamasının ardından divan üyeleri apar topar kürsüye gelirken delegelere yönelik serbest kürsü de fiilen yasaklandı. Şişli Belediyesi'nde bir dizi sorun yaşandığını ve bu sorunları genel kurulda dile getirmek istediğini belirten bir delegenin itirazı dahi dikkate alınmadı ve divan tarafından "burası yeri

değil" denilerek geçiştirildi.

Yaşanan gerginlikler nedeni ile verilen aranın ardından genel kurul devam etti. Divan ilk olarak yönetim adaylıklarını duyurdu. Konuşmalara geçilmeden önce hızlı biçimde kurulların raporları okundu ve tüzük değişikliği kararı alındı. DİSK Yönetim Kurulu üye sayısı 9'dan 7'ye düşürüldü.

Daha sonra sırasıyla Başkanlık için aday olan Kani Beko, Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve Genel Sekreterlik için aday olan Arzu Çerkezoğlu, Anan Serdaroğlu konuşmalarını gerçekleştirdiler.

Serdaroğlu'nun konuşmasının ardından ara verildi. Ara sonrası seçimler yapıldı.

Genel Başkan Beko, Genel Sekreter Çerkezoğlu

Başkanlık için yeter sayısı olan 248 oya ulaşamadığı için ikinci tur seçim yapıldı. İlk turda 206 oy alan Kani Beko ikinci turda 280 oy alarak Genel Başkan, ilk turda 119 oy alan Arzu Çerkezoğlu ikinci turda 181 oy alarak Genel Sekreter seçildi. Sonuçların tamamlanması ile birlikte, sürpriz bir şekilde yönetimde yer bulan Arzu Çerkezoğlu'na ilgi oldukça yoğundu.

Olağanüstü genel duruldan notlar:

- Olağanüstü Genel Kurul, gergin konuşmalar ve pazarlıkların gölgesinde, mücadele perspektiflerinin tartışılmadığı bir düzlemde gerçekleşti,
- Genel İş, Birleşik Metal İş, Lastik İş sendikaları salona toplu giriş ve çıkışlarla gövde gösterisi yarışına girdiler,
- Salona girmeleri kısa süreliğine de olsa engellenen direnişçi işçiler, sloganları ile kurula coşku katan tek unsurdu,
- Katılım zayıf olurken, salonun yarısı boştu,
- Sınıf devrimcileri, "Devrimci bir DİSK için öncül işçiler görev başına" başlıklı broşürle genel kurula müdahale ettiler. Ayrıca dağıtılan bildirilerle kurultay çağrısında bulundular.
- Kızıl Bayrak, YDİ Çağrı, Birgün gazeteleri ve Genç Sen stand açtı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlıkçılar 17 Nisan'da grevde!

Sağlıkta neoliberal saldırılar ile birlikte hekim ve sağlık çalışanlarına yönelik şiddet olayları da birbirini izledi. Kimi zaman yoğun iş yükü nedeniyle genç doktorların intihar haberleri geldi, kimi zaman ise öfkesi yanlıs hedefe yönlendirilen hasta yakınları sonu ölümlerle biten saldırılarda bulundular.

Geçtiğimiz yıl da Gaziantep Avukat Cengiz Gökçek Devlet Hastanesi'nde (sonradan Dr Ersin Arslan Devlet Hastanesi olarak değiştirildi) Göğüs Cerrahisi Uzmanı Dr. Ersin Arslan, bir hasta yakını tarafından bıçaklanarak katledilmişti.

Sağlık örgütleri Arslan'ın birinci ölüm yıldönümünde hem Arslan'ı anmak, hem de bayta şiddet olmak üzere sağlık alanındaki sorunlarını dile getirmek için bir günlüğüne greve gideceklerini duyurdular.

Sağlık alanında örgütlü sendikalar, dernekler ve meslek odalarının girişimleri ile gerçekleştirilecek olan ve "Böyle sağlık sistemi olmaz bu şiddet sona ersin!" şiarıyla örgütlenen grevde, sağlık çalışanlarına yönelik şiddeti besleyen sebeplerin ortadan kaldırılması talep ediliyor.

Atanur: "Sağlık emekçilerinde bu irade mevcuttur"

Greve dair sorularımızı yanıtlayan Sağlık Hizmetleri Sendikası (SES) İzmir Şube Başkanı Dr. Veli Atanur, **Türkiye Sağlık Meslek Örgütleri Platformu** olarak alanlara çıkılacağından ve iş bırakılacağından bahsederek şu talepleri sıralıyor:

"Emekliye yansıtacak sağlık hizmet tazminatını içeren temel ücretlemenin esas alınarak performans uygulamasının sonlandırılması,

İş güvencesi teminat altına alınarak güvencesiz sağlık işçilerinin kadroya alınması, taşeron uygulamalarına derhal son verilmesi,

Birlik bünyesinde genel sekreterin insafına terk edilen gereksiz ve usulsüz yer değişikliklerinin durdurulması,

Angarya çalışma ve mobing'e karşı mücadeleyi şiddete hayır başlığını öne çıkararak grevi gerçekleştireceğiz"

Atanur greve hazırlık için genel merkezden hazırlanan bildiri, afiş ve el ilanlarının kullanıldığını, iş yeri toplantıları gerçekleştirildiğini ifade ediyor. Atanur, grevin sağlıkçıların tepkisini örgütlü bir şekilde kamuoyuyla paylaşarak irade beyanında bulunacağını ifade ediyor ve "Sağlık emekçilerinde bu irade mevcuttur" diyor.

Sağlık örgütlerinden greve katılım!

17 Nisan'da gerçekleştirilecek grevi örgütleyen kurumlar şunlar:

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk Dişhekimleri Birliği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık-İş), Türk Hemşireler Derneği, Türk Ebeler Derneği, Tüm Radyoloji Teknisyenleri/Teknikerleri Derneği, Türk Medikal Radyoteknoloji Teknisyenleri Derneği, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği, Türk Psikologlar Derneği, Sağlık Çalışanlarının Sözü Sendikası ve Sağlık Hizmetleri Sınıfı Çalışanları Derneği

MESS'e karşı eylemler 3. haftasında

Metal iş kolunda toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından MESS dayatmalarına karşı Birleşik Metal-İş'in gerçekleştirdiği eylemler 3. haftayı geride bıraktı. Cuma yürüyüşleri kapsamında 5 Nisan'da Bursa ve Gebze'de yürüyüşler gerçekleştirildi.

Bursa

SCM işçileri, saat 7.30'da Beyçelik önünde toplanarak SCM'ye yürüyüş gerçekleştirdi. "MESS dayatmalarına hayır / Birleşik Metal-İş" pankartı arkasında yürüyen işçiler "SCM işçisi direnişin simgesi!", "MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Sefaletle teslim olmayacağız!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganlarını attılar.

Yoldan geçen servisler ve araçlar korna çalarak işçilere destek verdi. Eyleme Metal İşçileri Birliği de destek verdi.

Gebze

Alstom fabrikasında çalışan işçiler 16.00 vardiyası girişinde Gebze Center Kavşağı'nda buluştular. "MESS dayatmalarına hayır! / DİSK Birleşik Metal İş" pankartını açan işçiler fabrika önüne kadar sloganlarla yürüyüşlerini sürdürdüler.

Fabrika önüne gelindiğinde temsilci yaptığı konuşma ile uyuşmazlık sürecine dair bilgilendirme yaptı. Yapılan konuşmaların ardından işçiler fabrikaya girdiler.

Çayırova Boru işçileri saat 6.40'ta Osmangazi Mahallesi Aşıroğlu Caddesi'nin girişinde buluşup "MESS'in dayatmalarına hayır! / DİSK - Birleşik Metal İş" yazılı pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Eylem fabrika önünde sonlandırıldı.

Sarkuysan işçileri de saat 6.45'te Feniş Köprüsü'nde buluşup yolun tek şeridini kapatarak sloganlarla yürümeye başladılar. Fabrika bahçesine giren işçiler, temsilcinin konuşmasının ardından eylemi sonlandırdılar.

Kroman Çelik işçileri ise saat 07.50'de Feniş Köprüsü Durağı'ndan yolu keserek yürüyüşe geçtiler. Kroman Çelik fabrikasının önüne kadar sloganlarla yürüyen işçiler eylemi burada sonlandırdılar.

Eylemlerde sık sık "MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İnadına sendika inadına DİSK!", "İş, ekmek yoksa barış da yok!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Gebze'de gerçekleşen eylemlerden Kroman Çelik'e katılım öne çıkarken, en coşkulu ve öfkeli eylem Sarkuysan işçileri tarafından gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze-Bursa

BMC işçilerinin eylemleri sürüyor

Ücretlerini alamadıkları için sürekli eylem yapma kararı alan BMC işçileri, 5 Nisan'da Basmene Meydanı'nda toplanarak Konak Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Toplanan binlerce işçi halayların çekilmesinin ardından ısıklarla yolun tek şeridini kapatarak yürüdüler.

Eylemde "BMC işçisinin emek yürüyüşü/Türk Metal Sendikası" pankartının yanı sıra Cevher Döküm, CMS, Delphi işçileri ve işten atılan Simaco işçileri kendi pankartlarını açtılar. Demiryol-İş ve KESK de kendi pankartlarıyla yürüdüler.

Konak Meydanı'na gelindiğinde ilk önce eyleme katılan metal işçileri ve desteğe gelenler selamlandı. Ardından basın metnini Türk-İş Genel Sekreteri ve Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak okudu.

Basın açıklamasının ardından BMC işçileri alandan ayrılmayarak eylemlerini sürdürdüler. İşçileri bu eylemlerin şalter indirilerek yapılması gerektiğini ve asıl o zaman sonuç alınabileceğini söylediler. Kendilerinin greve hazır olduklarını belirten işçiler, sendikanın da hazır olması gerektiğini, yoksa tüm bu eylemlerin işçileri oyalamak için yapılmış olacağını ifade ettiler.

Eyleme Türk-İş, KESK, DİSK ve bağlı sendikalar, sendikalaştıkları için işten atılan Pakmaya ve Simaco işçileri, TTB, Haber-İş, Kamu-Sen, BDSP ve birçok kitle örgütü katıldı.

Ayrıca, her gün Eski Sümerbank önünde bekleyen işçiler 9 Nisan günü itibarıyla imza kampanyası başlattılar. İlk gün 10 bin imza toplayan işçiler, İzmir'den 100 bin imza toplayıp Başbakan'a göndereceklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tersanelerde mücadele sürüyor

Elta işçileri kararlı

Elta patronu, işe iade edilen işçileri ayak oyunlarıyla yıldırmaya çalışıyor. İşçiler, işe başladıkları ilk gün kendi çalışma alanı dışındaki depoda çalıştırılmak istendi. Ancak işçiler "iş reddetme" haklarını kullandılar.

Sonraki gün tersaneye gönderilen işçiler, işçi sağlığı ve güvenliği olmayan koşullarda çalışmaya zorlandılar. İş güvenliği ekipmanlarının kullanılmadığı Nuh İstanbul Tersanesi'nde işçiler iş güvenliği ekipmanları talep ettiler. Buna karşı Nuh İstanbul Tersanesi patronu iş güvenliği ekipmanları (eldiven, baret, toz maskesi, kulak koruyucu, gözlük) kullanan Elta işçilerini "iş yerinin düzenini bozmaktan" tersaneden kovdu. İşçilerse tersane önünde beklemeye başladı.

Nuh İstanbul Tersanesi patronundan tehdit

Yaşanan sorundan kendisinin sorumlu olmadığını belirten tersane patronu, Elta işçilerinin tersane önünden çekilmesini istedi. Kendi işçilerinin rahatsız olduğunu iddia eden patron, tersane önünden çekilinmediği takdirde kendi işçileri ile müdahale edeceğini belirtti.

7 Nisan günü sabah iş başı yapmak isteyen işçilere asılsız savunma imzalatmaya çalışıldı. Bunun üzerine imzalamayacaklarını belirten işçilere işten çıkarıldıkları bildirildi.

Med-Marine'de işçi kıyımı

Med-Marine Elektrik firması, işçileri "uzun süreli iş" vaadiyle işe alıyor. Alınan işçilere türlü vadelerde bulunuluyor, fakat hiçbiri yerine getirilmiyor. Örneğin; ikramiye olduğu belirtilen firmada, ikramiye hakkı patronun insafına bırakılıyor.

Son aylarda ise düzenli olarak işçileri işten çıkartıyor. Her ay başı işçi çıkarmanın yaşandığı firmada en son Nisan ayı başında 4 işçi işten çıkarıldı.

Tersane İşçileri Birliği de "işten çıkarmalara ve hak gasplarına karşı" Med-Marine işçilerini mücadeleye çağırdı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

PMR Kauçuk'ta direniş sürüyor!

31 Mart 2013 | Gelge

3 Nisan'da direnişe başlayan PMR işçilerine, içerde bulunan işçi arkadaşları da gün boyu destek vermiş, direniş alanı sınıf dayanışmasına sahne olmuştu. Direnişin ilk gününde arkadaşlarına desteğe gelen işçilerden 4'ünü PMR Kauçuk sermayedarı işten attı. Üç işçinin atıldığı gece söylenirken, 1 işçiye de fabrikanın güvenliği işten atıldığını sabah işe gitmeden önce söyledi. İşten atılan işçiler de direnişe katıldı ve direnişçi işçi sayısı 10'a yükseldi.

PMR Kauçuk işçileri direnişlerinin 2. gününde 08.00'den itibaren fabrika önündeki bekleyişlerine devam ettiler. Fabrika önüne geldikleri andan itibaren işçiler kapının önünü keserek, içeriye araçların girişini yasakladılar. Patronla görüşme talebinde bulunan işçiler muhatap buluncaya kadar araçların girişine izin vermeyeceklerini ifade ettiler. Çay molasında ise çalışan işçiler, direnişteki arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. Arkadaşlarının yanına gelen işçiler sloganlar atarak işten atılmalarını gözlerini korkutmadığını gösterdiler.

Araç girişine izin verilmemesi sonucu ise patron polisleri haber verdi. Sendikalar masasından gelen sivil polisler patron ve işçilerden bilgi aldıktan sonra gitti. Fabrikaya Arçelik'e mal götürmek üzere ikinci defa gelen kamyonun, fabrikaya girişine yine izin verilmedi. Bunun üzerine gelen ÖGB'ler ile sendika yöneticileri arasında kısa süre tartışma yaşandı.

Yeniden gelen polisler ile birlikte araçlar içeri girdi.

İşçiler yemek boykotu eylemi gerçekleştirdi...

Öğlen yemeğinde ise patronun saldırılarına karşı içerde yemek boykotu eylemi gerçekleştirildi. Fabrikada bulunan sendikali işçilerin neredeyse tamamı boykot eylemine katıldı. İşçiler tabldotlara yemek aldıktan sonra masaya bırakıp ayranlarını alarak direnişçilerin yanına geldiler ve yemek molasını burada geçirdiler.

Direnişin başlamasıyla birlikte PMR Kauçuk ve yine petro-kimya işkolunda üretim yapan Yapıser servisleri fabrika içerisine alınmaya başladı.

PMR Kauçuk direnişinde 7. gün

PMR Kauçuk işçileri direnişlerinin 7. gününde yine sabah 08.00'de fabrika önüne gelerek direniş alanına "Sendikali ol, güçlü ol!" pankartını astılar. Çalışan işçi arkadaşları, gün boyunca direnişçileri yalnız bırakmadılar. Gece vardiyasında çalışan işçiler işten çıktıktan sonra direnişçi işçilerle bekleyişlerini sürdürürken gündüz vardiyasında çalışan işçiler de çay ve yemek molalarında direnişçilerin yanında oldular.

Çay molasında direnişçilerin yanına gelen işçiler çaylarını işçilerle paylaştılar ve sloganlar atarak örgütlülüklerine sahip çıktılar.

Yemek molasında da direnişçileri yalnız bırakmayan işçiler burada sloganlar attılar. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşgal, grev, direniş! Yaşasın Petrol-İş!", "İnadına birlik, inadına direniş!", "Sendika hakkımız söke söke alırız!" sloganları atarak fabrika önündeki bekleyişlerini canlı tutmaya çalışıyorlar.

Gün içinde sendikaların şube başkanı ve BDSP'liler de direnişi ziyaret ederek işçileri yalnız bırakmadılar.

Kızıl Bayrak / Tuzla

BDSP'den direnişçi işçilere ziyaret

BDSP'liler Tuzla'da İsmacco ve PMR Kauçuk direnişlerine 10 Nisan'da ziyaret gerçekleştirip direnişleri büyütme çağrısı yaptılar.

PMR direnişine ziyaret

Sınıf devrimcileri, ilk olarak Tuzla Deri Organize Yan Sanayi'de direnişe devam eden PMR Kauçuk işçilerini ziyaret ettiler. Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler BDSP'lileri sloganlarla karşıladı.

Fabrikaya 100 metre kala BDSP'liler ozalit ve kızıl flamalarını açarak direniş yerine doğru sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Sanayi içindeki yürüyüş esnasında "PMR işçisi yalnız değildir!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşgal, grev, direniş!" sloganlarını sıklıkla attılar. PMR Kauçuk fabrikası önüne geldiklerinde direnişteki işçiler de sloganlara eşlik ettiler.

Direniş yerine gelindiğinde BDSP adına bir konuşma gerçekleştirilerek PMR Kauçuk işçilerinin onurlu mücadelesi selamlandı. Direnişçi PMR Kauçuk işçileri adına konuşan işçi ise katkılarından dolayı BDSP'lilere teşekkür etti, içeride yaşanan süreçten ve dışarıdaki direnişten bahsetti.

Konuşmalardan sonra karşılıklı sohbetlere geçildi. İşçiler öğle yemeklerini BDSP'liler ile paylaştılar. İşçilerle sohbet edildikten sonra direniş halayı çekildi.

Yemek saatinde içeride çalışan işçilerden, direnişte olan arkadaşlarına destek geldi. Kapının arka kısmında duran işçiler ile direnişçi işçiler ortak sloganlar atmaya başladılar. PMR Kauçuk işçileri, "İşgal, grev, direniş!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Direne direne kazanacağız!", "Vur vur inlesin, PMR dinlesin!" sloganlarını attılar.

İsmacco'ya ziyaret

Ermengildo Zegna İsmacco fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan işçiler direnişi sürdürüyor. İşçiler 111. günü geride bıraktılar.

Sendikal haklarının tanınması ve engellerin kaldırılması için uluslararası sendikalarla da bağlarını geliştiren İsmacco işçileri, ilerleyen günlerde uluslararası bir destek eylemi örgütleneceğini belirttiler. Mücadeleyi her koldan örgütlediklerini belirten işçiler direniş kararlılıklarını koruyorlar. Direnişçi işçiler iş çıkış saatinde içeride çalışan İsmacco işçilerini sloganlarla karşıyorlar.

Sınıf devrimcileri de, Deri-İş üyesi İsmacco işçilerini de yalnız bırakmadı. İşçilerle direniş sürecine dair gelişmeler konuşuldu.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Koç Üniversitesi taşeron işçileri direndi ve kazandı!

Koç Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçileri üzerlerindeki baskının sürekli artması ve işten çıkarılma tehdidi ile karşı karşıya kalmalarına karşı bir mücadele süreci başlatmışlardı. Öğrenciler, öğretim elemanları ve idari personelin de desteğiyle harekete geçen işçiler, Mart ayının son günlerinde kadro talebiyle görüşmeler gerçekleştirmiş, 28 Mart akşamı ise 500 kişilik bir toplantı yaparak birlikte mücadeleye başladıklarını duyurmuşlardı.

İşçilerin üzerinde baskıyı arttıran Koç yönetimi iş kanununa da aykırı biçimde sürgünlere başladı. Bunun üzerine 1 Nisan günü işçiler, öğrenciler ve öğretim elemanlarından oluşan kitlesel bir eylem gerçekleştirildi ve "taşeronu karşı kadro" talebi yükseltildi.

Mücadelenin yanıtı işten çıkarma!

Başlatılan mücadele nedeniyle paniğe kapılan Koç yönetimi ise işçilerin sözleşmeleri 13 Mayıs'ta dolacak olmasına rağmen işçileri işten attı. İşçilerin "sorun" yaratmasından ve sürecin eylemli bir hal almasından çekinen yönetim, işçileri servislerle kampüsün 2 km uzağına götürdükten sonra işten çıkarıldıkları haberini verdi.

Yaşanan bu hukuksuzluğa karşı ise işçiler geri dönerek üniversite kapısına geldiler ve burada öğrenci ve öğretim üyeleriyle buluştular. Ancak güvenlik kapıda barikat kurarak işçilerin kampüse girmesine engel oldu. Aynı saatlerde rektörlük taşeron firmayı değiştirdiğini ve yeni firma ile anlaşacağını duyurdu.

Rumelifeneri Kampüsü önünde toplanan kitle ise rektörlüğün saldırısına karşı direnişe başlama kararı alarak kapının önünde sabahladı. Sabah saatlerinde farklı taşeron firmaların içeri yeni işçi sokmasını engelleyen direnişçiler, direnişe başladıklarını basın açıklamasıyla ilan ettiler.

Basın açıklamasının ardından üniversitenin kapısına "Taşeronu hayır!" pankartı asılarak çadırlar kuruldu ve direniş başladı.

Direniş Koç'u masaya oturttu

Direnişin 4. günü olan Cuma sabahı ise bugüne kadar taşeron sistemini savunan rektörlük, müzakere talebinde bulundu. İşçilerin yanısıra direnişin bileşeni haline gelmiş olan öğrenciler, öğretim elemanları ve

destekçi avukatlar Koç Üniversitesi temsilcileriyle görüşmeler gerçekleştirdiler.

Yapılan görüşmelerde işçilerin talepleri arasında bulunan taşeron şirketin değişmesi durumunda işçilerin yeni taşeronu devri ve üniversitede bağımsız bir "Taşeronu İzleme Komisyonu" kurulması gibi talepler, taşeron köleliğini sınırlandıran maddeler olarak da dikkat çekti.

Direnişin 6. gününde yapılan görüşme sonucunda rektörlük, işçilerin taleplerinin büyük bir kısmını kabul ettiğini açıkladı ve müzakere heyetinin huzurunda işçilerin öne sürdüğü 22 maddeden 19'u üzerine anlaşarak rektörlük tarafından protokol imzalandı.

Bu haber üzerine işçiler gece direnişin kazandığını belirterek kutlamalar yaptılar. Ancak sabah saatlerinde rektörlük, işçileri oyalama yoluna giderek önceki açıklamasının zaman kazanma manevrası olduğunu gösterdi. Açıkça yalan söyleyen rektörlük, sabah işçilere yeni bir protokol dayattı. Yeni protokolde işçilerin iş güvencesini sağlayan madde çıkarılmış ve üst işvereni değil alt işvereni bağlayacak şekilde düzenlenmişti.

Rektörlüğün yalanları ve ayak oyunları üzerine ise işçiler ve işçilere destek veren güçler, direniş çadırlarını yeniden kurarak direnişi sürdürdüler ve yeni protokolü değerlendirmeye başladılar.

18 madde üzerinden anlaşma sağlandı

Gün boyu yapılan eylemlerle rektörlüğün yalanları teşhir edilirken bir yandan da toplantılar yapılarak yeni protokol değerlendirildi ve direnişin seyri konuşuldu. Yapılan tartışmaların ardından işçiler, iş güvencesi maddesinin eksikliğine rağmen mevcut kazanım üzerinden anlaşmaya varılması konusunda hemfikir oldular.

Özellikle taşeron izleme komitesi gibi olumlu ve örnek düzenlemelerin yer aldığı sözleşmeyi imzalama kararı alınarak direniş sona erdirilirken işçilerin içerde de örgütlülüklerini sendikal biçimlerde koruyacağı üzerinde fikir birliğine varıldı.

Koç Üniversitesi işçilerinin direnişi, rektörlüğün ayak oyunuyla son anda taleplerinin birini yitirse de hayli önemli kazanımlar elde ederek sona erdi. En önemlisi ise işçiler, direniş sürecini örgütlülüklerini güçlendirerek ve yeni mücadelelere hazır olarak tamamladılar.

Yurtiçi Kargo'da direnişçiler kararlı

İşçi kıyımına ve sendika düşmanlığına karşı Esenyurt Haramidere'deki aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren Yurtiçi Kargo işçileri, patron-polis saldırılarına karşı kararlı bir mücadele veriyorlar.

4 Nisan sabahı direniş alanına gelen Nakliyat-İş üyesi direnişçi işçiler, Yurtiçi Kargo'nun aktarma merkezinden 17 farklı şubeye giden araçları durdurarak, şoför arkadaşlarına sendikalaşma ve direnişe sahip çıkma çağrısında bulundular.

Yaklaşık yarım saat boyunca devam eden eylemin ardından öğle saatlerinde ise aktarma merkezinde şube müdürleri toplantı yaptığı sırada eylem gerçekleştirildi.

İşçilere gözaltı saldırısı

Eylem Yurtiçi Kargo patronu ve onun hizmetindeki polisler tarafından tahammülsüzlükle karşılandı. Çok sayıda ekip aracıyla direniş alanına gelen polisler, işçilerin ifadelerini alma bahanesiyle gözaltına almak istediler. Darp edilerek zorla arabalara bindirilmek istenen direnişçi işçiler yaklaşık 3 saat boyunca direniş alanından gözaltına alınamadılar. Gözaltı saldırısını görüntülemek ve haberleştirmek için alanda bulunan basın emekçileri de polis tarafından engellenmek istendiler.

"Baskılar bizi yıldırılmaz!", "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganlarını haykıran işçilerin polisin gözaltı girişimine karşı direnişi sürerken ilerici ve devrimci güçler ile mahalle sakinleri de işçilere destek için direniş alanına geldiler.

BDSP, Halkevleri, EMEP'in destek verdiği direniş sırasında etrafta bulunanlara ve yoldan geçenlere yönelik ajitasyon konuşmaları yapıldı. Polis saldırısının teşhir edildiği konuşmalar sürerken onlarca insan direniş alanına geldi ve işçileri sahiplendi.

Uzunca bir direnişin ardından saat 19.00 sıralarında gözaltına alınarak Esenyurt Merkez Polis Karakolu'na götürülen 5 işçi geç saatlerde serbest bırakıldılar. İşçiler susma haklarını kullanarak karakolda ifade vermediler.

Gözaltı saldırısı protesto edildi

5 Nisan'da direniş alanına tekrar gelen işçiler, yaptıkları yürüyüşle direniş kararlılıklarını gösterdiler. BDSP, Halkevleri ve EMEP'in de destek verdiği eylem, direniş alanına yakın bir noktadan başlayarak gerçekleştirildi.

Direnişteki Yurtiçi Kargo işçilerine yönelik polis saldırısı 6 Nisan Cumartesi akşamı da ailelerin ve devrimci ilerici kurumların katılımıyla yapılan yürüyüşle protesto edildi. Esenyurt Depo kapalı cadde girişinde toplanılırken direnişçi işçilerin ve ailelerinde toplanma yerine gelmesiyle yürüyüş başladı. Yurtiçi Kargo önüne kadar süren yürüyüş sırasında etrafta toplanan emekçiler de alkışlarıyla destek verdi. Eyleme BDSP, Halkevleri, YDİ Çağrı, KÖZ, EMEP destek verdi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Sermaye elini Emek'ten çek!

Emek Bizim İstanbul Bizim Platformu'nun çağrısıyla birçok sanatçı, demokratik kitle örgütü 7 Nisan günü Taksim Tramvay Durağı'nda buluşarak Emek Sineması'na doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca sık sık "Emek bizim, İstanbul bizim" sloganı atılırken trampetlerle de sloganlara ritim tutuldu. Eylemciler, Emek Sineması'nın önüne geldiklerinde polis barikatıyla karşılaştı. Polis eylemin sinema önünde yapılmasına izin vermeyeceğini belirtince burada Av. Can Atalay bir konuşma yaptı. Atalay, eylemlerinin Emek Sineması'nın sokağına girilmeden sonlanmayacağını söyledi. Atalay'ın ardından sanatçılar Emek Sineması'nın önemi üzerinde durarak, Avrupa başkentlerinde tarihi sinemaların var olduğunu ama Türkiye'de Emek Sineması'nın sermayeye peşkeş çekildiğini ifade ettiler.

Sanatçıların konuşmalarının ardından eylemciler Emek Sineması'nın sokağına yürüdü. Polis, eylemcilere biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı. Polis saldırısı karşısında eylemciler taş ve sopalarla kendilerini savundu. Polis, 4 kişiyi gözaltına alarak saldırısını sürdürdü.

“Emek Sineması için mücadele bitmedi!”

Emek Sineması'nın yıkılmasına karşı yapılan eyleme yönelik polis saldırısı bir gün sonra Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde protesto edildi.

İstanbul Adliyesi C Kapısı önünde gerçekleşen eylemde ilk olarak Sinema Yazarları Derneği'nin (SİYAD) açıklaması okundu. Açıklamayı okuyan SİYAD üyesi Senem Aytaç, “İleri demokrasi” açıklamalarına atıfta bulundu. “İleri demokrasi’ye geçtiği iddia edilen Türkiye, sinemaseverlerine ve sinema sanatçılarına polis terörü uygulayan ilk ülke olarak tarihe geçmiştir” dedi.

SİYAD Nursal Başkanı Atilla Dorsay'ın uğradığı saldırı da hatırlatılarak “Emek Sineması yıkıcıları” tarafından uygulanan şiddetle dünkü saldırının işaretinin verildiği söylendi.

Açıklamanın ardından Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Yöneticisi Mücella Yapıcı söz aldı. Yapıcı, yıkıma proje aşamasından itibaren karşı çıktıklarını belirterek evrensel, etik, hukuksal değerlerinin hepsinin bu dönüşümde hiçe sayıldığını

söyledi. Yapılanların şimdi de şiddete dayandırılarak hayata geçirilmek istendiğini söyleyen Yapıcı, yetkililere seslenerek Emek Sineması'nı kendilerine iade etmelerini istedi.

Eylemde yönetmen Seren Yüce de söz alarak bu projeyi kabul etmediklerini söyledi. Emek Sineması'nı korumanın ve yaşatmanın hala mümkün olduğunu söyleyen Yüce konuşmasını tamamlarken “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” sloganı atıldı.

Eylemde, polis saldırısı sonucu gözaltına alınan Berke Göl de söz aldı. Göl, yaşanan olayların “Türkiye'nin geldiği noktayı gösteren bir örnek” olduğunu ifade etti.

Yapılan konuşmalardan sonra polisler hakkında suç duyurusunda bulunmak için adliyeye girildi.

Emek Sineması saldırısına tepkiler

Başta sinema emekçilerinin kurumları olmak üzere çeşitli kesimler tarafından saldırıya yönelik kınama açıklamaları arka arkaya geldi.

Saldırıya ilişkin **İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSİV)** tarafından yapılan açıklamada şunlar ifade edildi: “İstanbul Film Festivali'nin konduğu olarak İstanbul'da bulunan yönetmenler Costa-Gavras, Mike Newell, Marco Becchis ile Jan Ole Gerster'in yanı sıra Türkiye'den birçok yönetmen ve oyuncu ile yerli ve yabancı birçok sinema yazarının da katıldığı yürüyüşte, Emek Sineması'nın sokağına girmek isteyenlere müdahalede orantsız güç kullanılmıştır. İstanbul'un kültürel hafızasına sahip çıkmaktan başka düşüncesi olmayan sinemaseverlere yapılanları

kınıyoruz.”

Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu (FIPRESCI) ise şunları ifade etti: “Saygın meslektaşımız film eleştirmeni ve İstanbul Film Festivali'nin FIPRESCI jüri üyesi Berke Göl'ün bir polis memuru tarafından neredeyse boğulduğunu Kanal D'deki yayında açıkça görülmüştü. Yetkililerin Berke Göl'ü hemen serbest bırakmasını ve bu saldırının sorumlusunu cezalandırmasını talep ediyoruz.

Bu barışçıl protesto sırasında gaz bombasına maruz kalanlar arasında Türkiye film endüstrisinin aktörleri ve yönetmenlerinin dışında Costa Gavras, Mike Newell, Marco Becchis de vardı.”

Sinema Yazarları Derneği (SİYAD) açıklamasında şunlar ifade edildi: “En küçük toplumsal eylemde dahi orantsız güç kullanmayı, gaz ve su sıkımayla alışkanlık haline getiren polisin baş sorumlusu olduğu olaylar sonucu, derneğimizin ve Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu (FIPRESCI) üyesi, Altyazı dergisi editörü arkadaşımız Berke Göl, üç kişiyle birlikte yaklaşık 6 saat gözaltında tutulmuştur. Olaylar sırasında kaydedilen görüntüler, gözaltındakilerin saldırgan değil polis terörünün mağduru olduklarını açıkça kanıtlamaktadır.”

Sinemacılardan “Sevgi Emek'tir” çağrısı

350 kadar sinemacı yayınladıkları bir mektup ile Emek Sineması'na sahip çıktıklarını ve yıkımın durdurulmasını istedi. Metinde ayrıca yaşanan devlet terörü de protesto edildi.

350 kişinin imzaladığı “Sevgi Emek'tir” metninde 2009 yılından itibaren yapılan eylemlere destek verdikleri belirtilerek şunlar ifade edildi: “İstanbul'un en eski ve görkemli salonu olan Emek Sineması'nın bir kültür mirası olduğunu ve mevcut haliyle restore edilerek korunması gerektiğini her platformda barışçı yöntemlerle savunduk. Aslen bir kamu mülkü olan Emek Sineması ile ilgili yaşanan süreçte, Emek'in asıl sahipleri olan bizlerin, kamunun görüşleri yok sayıldı. Emek Sineması'nın yıkımını öngören proje, sadece tek bir kültür varlığının değil 'kültür'ün ve 'sinema tarihinin' de yıkımı anlamına geliyor.”

Emek Sineması'nın yıkılmayacağı, varolan haliyle yeni yapılacak alışveriş merkezinin üst katına 'aynen' taşınacağı iddiasına değinen açıklamada “Emek Sineması'nın yıkılmaya başlandığı kayıt altına alındı” denerek yapılan tahribata değinildi.

RedHack'ten Emek'e destek

Usta yönetmen Costa Gavras'ın tepkisel açıklamaları ve Atilla Dorsay'ın istifası ile gündemdeki yerini koruyan polis terörü, RedHack tarafından da protesto edildi.

Polis saldırısı sırasında eylemcilere su satmayan Mado'nun sitesi önce belirli bir süreliğine hacklendi ve Mado yöneticilerine özür dileme çağrısı yapıldı.

Ancak firmanın herhangi bir açıklama yapmaktan kaçınması üzerine Mado'nun sitesi yeniden çöktürüldü. Hacker grubu eylemi twitterdan şöyle duyurdu:

“Dün gece çokertilen ve sinema severlerden özür dilemesi için muddet verilen MADO'nun sitesi mado.com.tr yeniden çokertilmiştir.”

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 5

Kürt açılımı ve

(4 Haziran 2011)

Devletin Kürt açılımının kısa bir süre sonrasında, konuyu bir dizi boyutuyla ele alan kapsamlı bir konferans vermiştim (3-4 Ekim 2009 tarihli bu konferansın bir kısmı bu dizi içinde üç bölüm olarak yayınlandı -Red). Sorunun o konferansta ortaya konuluşu bugün de esası yönünden geçerlidir. Bu nedenle mümkün mertebe tekrardan kaçınarak, yalnızca önemli gördüğüm noktalara işaret etmekle yetineceğim.

Bölgede yeni durum ve Kürt açılımı

Gelinen yerde, başta ABD olmak üzere batı emperyalizmi, artı bütün kesimleriyle Türkiye'nin işbirlikçi büyük burjuvazisi, Kürt sorununun belli tavizler verilerek artık yatıştırılmasını, hiç değilse denetim altına alınmasını, tam çözülemese bile idare edilebilir hale getirilmesini istiyorlar. Bunun gerisinde, ABD'nin 2001'den beri Ortadoğu'ya yeni emperyalist müdahalesi, bu çerçevede 2003'te Irak'ın işgali, buna bağlı olarak Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin fiilen kuruluşu, Türkiye devleti ile bu yeni fiili devlet arasındaki ilişkiler sorunu var. Irak'a emperyalist müdahale ile Güney Kürdistan'daki fiili devletin yarattığı tümüyle yeni durumun Türkiye ile ilişkilerde ortaya çıkardığı sorunları ortadan kaldırmak, böylece bu güçleri aynı cephede mevzilendirebilmek ihtiyacı, ABD emperyalizmini ve onunla kader birliği içerisindeki işbirlikçi büyük burjuvaziyi içerde Kürtlere taviz verme çizgisine getirdi.

Türkiye'nin Güney Kürdistan'a ilişkin o ünlü "kırmızı çizgileri", Irak işgaliyle ortaya çıkan yeni durumun ardından artık sürdürülemezdi. Bunların artık

bir yana bırakılması gerekiyordu, belli sancılıardan ardından sonuçta öyle de oldu. Ama bu durumda, hele de ortada 20-25 yıllık mücadele birikimi de varken, Türkiye Kürtlerini hesaba katmamak ve buna yönelik belli adımlardan geri durmak artık mümkün değildi. Devletin "Kürt açılımı" işte bu çerçevede, bu yeni durumun ürünü bir zorunlu ihtiyaç olarak gündeme geldi.

Kürt açılımının ilan edildiği dönemde yaptığımız değerlendirmede, ki *Ekim*'in "Devletin Kürt Açılımı" başlıklı bir başyazısıdır (Sayı: 259, Ekim 2009 -Red), biz net bir biçimde, sonuçta bir çözüm getirmeyecek olsa bile, ortada basitçe bir oyun değil fakat belli sınırlar içerisinde bu sorunu denetim altına almaya ve yatıştırmaya, bu arada hareketin silahlı biçimini tasfiye etmeye yönelik bir girişim olduğunu dile getirdik. *Ekim*'in sözkonusu başyazısında ayrıntılı bir değerlendirme var. Bu değerlendirmede, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından dünya dengelerindeki köklü değişimler, bu çerçevede Ortadoğu'daki ve iç Asya'daki gelişmeler, buna bağlı olarak Amerikan emperyalizmi ile Türk burjuvazisi arasında yeni düzeyde ilişkiler ve bu ilişkilerde giderilmesi gereken bir pürüz olarak Kürt sorunu üzerinde duruluyor. İlişkilerdeki pürüz gerçekte yalnızca Kürt sorunundan da ibaret değildi. Yanısıra Kıbrıs sorunu ve Ermenistan ile ilişkiler sözkonusu idi. Bütün bu konulardaki açılımların aynı zaman dilimi içerisinde ve birbirini izleyerek gündeme gelmesi de bunun bir ifadesidir.

Amerikan emperyalizmi örneğin Kafkasya'daki konumunu güçlendirmek, Rusya'yı çevreleme stratejisini bu cephede de güçlendirmek, bu amaçla Gürcistan'ı, Türkiye'yi, Azerbaycan'ı ve Ermenistan'ı

kendi çizgisinde ve tek cephede birleştirmek istiyordu. Ama bu da ancak Türkiye-Ermenistan ile Ermenistan-Azerbaycan ilişkilerindeki sorunları gidermek ölçüsünde olanaklı olabilirdi. Kolay bir iş değildi yapmaya çalıştığı. Kolay olmadığını gelinen yerdeki tıkanmadan da biliyoruz. Ermeni açılımı daha başlamadan bitti denebilir.

Ermenistan ile ilişkiler sorunu ertelenebilirdi ama Kürt sorunu için bu kolay değildi. Eğer Türkiye etkin bir bölgesel güç olarak Amerikan emperyalizmiyle Ortadoğu'da ve İç Asya'da işbirliği içinde olacaksa, öncelikle Güney Kürdistan'ı kabul etmek, buradaki yeni devlet gerçekliğini içine sindirmek zorundaydı. Zira Güney Kürdistan, ABD emperyalizmi payına, Irak'a yapılmış emperyalist müdahalenin önemli bir kazanımı ve bölgede güvenilir bir yeni mevzisi idi. Geleneksel kırmızı çizgileri bir yana bırakmak, sınırları dibinde bir Kürt devleti gerçeğini sindirmek kolay değildi ama olayların da gösterdiği gibi bu sanıldığı kadar da zor olmadı. Asıl zorluk bu adımın devamında ortaya çıkıyordu. Güney Kürdistan'daki devlet olgusunu kabul edip sindiren Türk burjuvazisi için artık Türkiye'deki Kürtleri hesaba katmamak, dikkate almamak, onların istemlerini belirli sınırlar içinde karşılamaya çalışmaktan geri durmak olanağı yoktu. "Kürt açılımı" bu açmazın ürünü oldu.

Açılımın kapsamı ve dolayısıyla amacı, sınırlı bazı tavizlerle sorunu yatıştırmak ve denetim altına almaktan ibaretti. Bunu tüm açıklamalardan olduğu kadar olayların gerçek seyirinden de biliyoruz. Amaç ve hedef, Cumhurbaşkanı Gül'ün o dönem parlamentonun açılışı vesilesiyle yaptığı konuşmasındaki ifadeyle, sorunu denetim altına almak ve idare edilebilir hale getirmektir. Çağdaş politika sorunları çözemeyebilir ama onları kontrol altına almasını ve yönetmesini başarabilmek durumundadır, diyordu Abdullah Gül. Bu, sorunu çözmek değil ama mümkün mertebe yatıştırmak, olabildiğince denetim altına almak, özellikle düzenin meşruiyeti içine çekmek ve orada oyalayıp sürdürmek anlamına geliyordu. Bu, sözkonusu olanın salt retorikten ibaret bir oyun olmadığını gösteriyor, ama onun güdük sınırlarını ve gerçek amacını da ortaya koyuyordu.

Ama devlet Kürt sorununu bir açılıma konu etmek zorunda kalarak, böylece istemeyerek de olsa Kürt hareketine geniş bir manevra alanı da açmış oldu. Siz sorunun adını koyup sözümona çözümünü gündeme getirdiğinizde, karşınızda da sorunun muhatabı olarak örgütlü güçler varsa, onlar bu çatlağı alabildiğine genişletirler, sizi arzuladığınız sınırların ötesine çekmeye bakarlar. Kürt hareketi de böyle davrandı; açılımın tuzağına fazlaca düşmeden, bu adımla oluşan zemini mümkün mertebe kullanmaya çalıştı. Kürt hareketinin kendini bulması ve Kürt sorununun meşruluğunun toplumun daha geniş kesimlerine maledilebilmesi önemli bir gelişme oldu kuşkusuz. Bugün en değişik görüşlerden birçok insan, sonuçta bu

Devrimci gerici

H. Fırat

sorunu adını koyarak tartışıyor ve bir biçimde çözmek gerektiğini dile getiriyor. Ama bu, henüz yalnızca bugünkü konjonktürü anlatıyor. Öyle gelişmeler olabilir, öyle durumlar ortaya çıkabilir ki, bugün bu atmosfer bir anda pekala tuz-buz olur.

Gelişmelerin seyri gündemdeki seçimler sonrasında daha bir açıklık kazanacaktır. Halen birçok şey belirsizliğini koruyor. Görüşmelerden söz ediliyor ama kim kimle görüşüyor, bu görüşmelerde ne gündeme geliyor, isteyen ne istiyor, veren ne veriyor, bunların hiçbirini henüz bilmiyoruz. Zira herşey meşru olmayan bir biçimde tümüyle gizli görüşmeler, pazarlıklar halinde yürütülüyor. Kürt halkının kaderi, Türkiye halklarının kaderi, bölge halklarının kaderi üzerine böyle gizli pazarlıklar olamaz, bu hiçbir biçimde kabul edilemez, meşru da görülemez. Ne tartışılırsa açıkça tartışılmalı, neyin pazarlığı yapılırsa bu açıkça ortaya konmalı, olup bitenler herkesçe bilinmelidir. Abdullah Öcalan her hafta değişik, dahası birbiriyle çelişen açıklamalar yapıp duruyor. Çok umutlu ya da tersinden çok karamsar olabiliyor. Heyet çok yetkisiz, bu yetkisiz heyetle birşey yapamam diyor. Sonra heyet çok güçlü ve samimi, ben gelen heyete güveniyorum, ortaya çözüm gücü koyabilir diyor. Bunlar üzerine, belirsizlikler üzerine demek istiyorum, doğal olarak bir değerlendirme yapılmaz. Hele de önemli bir genel seçimin (12 Haziran 2011 Seçimi -Red) hemen öncesine gelen şu günlerde.

Öte yandan başkaca gelişmeler de var. Geline yerde AKP'nin Kürtleri çok geren açıklamaları birbirini izliyor. Tayyip Erdoğan'ın son zamanlarda, özellikle de seçimler yaklaştıkça, gerisin geri gerici-inkarcı söyleme kaydığını, artık Kürt sorunu yoktur, olduğu kadarıyla çözmüş durumdayız deme noktasına geldiğini biliyoruz. Gündemdeki seçimi kazanmak AKP için, bu parti bünyesindeki gerici dinci güç koalisyonu için bir hayat memet meselesi. Bugüne kadar elde ettikleri kazanımları sürdürebilmeleri, bu seçimi kazanmalarına, üstelik daha etkili bir güçle kazanmalarına sıkı sıkıya bağlı. Bunun için her türlü yolu ve yöntemi kullanıyorlar, her türden kirliliğe manevraya başvurabiliyorlar. Seçime yalnızca bir hafta var. Bugüne kadar Kürtleri yeterince oyaladığı, buradan elde ettiği avantajları gereğince kullandığı için, AKP şu son günlerde artık tümüyle farklı bir söyleme kaymış bulunuyor. Kürtlerden alacağı oyun çok anlamlı olmadığını, zaten alabildiğinin ötesine çok geçemeyeceğini de biliyor. Bu nedenle MHP oyları, şoven-milliyetçi oylar üzerine yapıyor hesabını, bu oylara oynuyor ifade uygunsu.

Devrimciler sorunları devrimle çözer

Biz gelişmelerin bu güncel görünümüne fazlaca takılmak zorunda da değiliz. Biz soruna ilkesel ve stratejik ölçülerle bakmak zorundayız. Biz devrimciyiz, devrim yapmak istiyoruz. Her soruna

Biz gelişmelerin bu güncel görünümüne fazlaca takılmak zorunda da değiliz. Biz soruna ilkesel ve stratejik ölçülerle bakmak zorundayız. Biz devrimciyiz, devrim yapmak istiyoruz. Her soruna olduğu gibi Kürt sorununa da buradan bakarız. Herkes kendi bayrağını taşır, herkes kendi amaç ve hedeflerini izler.

olduğu gibi Kürt sorununa da buradan bakarız. Herkes kendi bayrağını taşır, herkes kendi amaç ve hedeflerini izler. Herkesin kendi sınıfsal bakışı, buna dayalı bir programı, buna bağlı olarak şekillenen stratejisi ve taktiği vardır. Sorun aynı olabilir; ama onu nasıl ele alıp nasıl çözmeye çalıştığımız, ideolojik-sınıfsal konumunuza sık sıkıya bağlıdır. Dolayısıyla bu her bir sınıfa, her bir siyasal akıma göre değişir, dahası temelden çelişebilir.

Devrimciyseniz eğer, kendi devrim stratejiniz vardır, herşey anlamını bunun içinde bulur. Kürt sorunu, çevre sorunu, kadın sorunu, demokrasi sorunu vb., bütün bunlar bunun içinde bir yere oturur. Bu konferans kapsamında birazdan "Kapitalizm ve çevre sorunu" üzerinde ayrıca duracağım. Örneğin bu sorunu da reformlarla çözmek isteyenler var, bildiğiniz çevreci akımlar. Bu akımlar, kapitalizmi ıslah ederek insanlığı ve gezgenimizi muhtemel bir felaketten kurtarabilecekleri inancındalar. Hükümetlere baskı uygulayarak, büyük tekelleri biraz denetim altına alarak, bunun başarılabilirliğini sanıyorlar.

Ama bir marksistin bu soruna bakışı temelden farklıdır. Bu alanda reformlar sınırları içerisinde yapılabilecekler elbette vardır, ama bu hiçbir biçimde bu sorunu, üstelik o yıkıcı kapsamıyla, ortadan

kaldırılmaz. Kapitalizm, özel mülkiyet düzeni, kar hırsı, piyasa rekabeti ve sermayenin o sınırsız birikim arzusu olduğu sürece, çevre böyle hesapsızca öğütülecektir, kaynaklar ölçsüzce tüketilecektir ve tüm dengeler sürekli biçimde olumsuz yönde bozulacaktır. Dengeler değişecektir, iklim değişecektir, insan türü, canlı türü, bunlar hep tehdit altında kalacaklardır. Bunlar hep kapitalizmle bağlantılı sorunlar. Çevre sorunu da siyasal boyutları olan toplumsal bir sorundur; buna bir marksistin, bir sosyal demokratın, bir çevrecinin, bir liberalin ya da bir gericinin bakışı aynı olamaz. Sorun ortak olabilir; ortak olan o aynı soruna herkes başka bir sınıfsal prizmadan, bunun ürünü başka bir dünya görüşünden bakar ve bu nedenle çözümleri de farklı olur. Anlaşılabilir nedenlerle bir marksistinki temelden farklı olur.

Bu, ulusal sorunda, dolayısıyla Kürt sorununda da böyledir. Türkiye'nin gerçek devrimcisinin görevi Kürt sorununu genel devrim sorunu içinde anlamlandırmak, çözümüne de buradan bakmaktır. Kürt hareketinin bugünkü gücüne, hele de yönelimine bakarak, kendi hedef ve amaçlarından vazgeçmek, devrimden vazgeçmekle aynı anlama gelir. Bugün Kürt hareketinin bir gücü var ve kendi çözüm çizgisini gündeme getirmiş diye devrimci olan kendi çözüm

çizgisini bir yana bırakarak düzen içi çözümün bir parçası olmaz. Olursa eğer, ideolojik-politik bağımsızlığı yitirir, devrimci olmaktan çıkar, sıradan bir kuyrukçu reformist olmaktan öteye gidemez. Herkes kendi bayrağını taşır, her konuda olduğu gibi ulusal sorun konusunda da.

Kürt hareketinin kendi çözümünü gerçekleştirdiği ya da öyle sandığı noktada gerçekte sizin çözümünüzün dönemi başlar. Ama siz kendi döneminize şimdiden hazırlanmak durumundasınız. Bunun için de herşeyden önce ideolojik-politik bir bağımsızlığa sahip olabilmelisiniz. İdeolojik ve taktik sorunlarda ilkesel konumunuzu yitirirseniz, bağımsız varoluşunuzu anlamsızlaştırırsanız, olayların etkisi altında o tarafa bu tarafa sürüklenirsiniz. Sizin döneminiz başladığında, olayların seyri nesnel olarak sizin çözümünüze daha elverişli bir alan açtığında zaten yapabileceğiniz bir şey kalmaz.

Kurulu düzen tepeden tırnağa gerçilik yüklüdür

PKK doğumunda Marksizmin etkisi altında şekillenmiş bir harekettir. PKK'yi halen yönetenler ulusal sorun konusunda marksist klasikleri okuyarak yetişmiş bir kuşağa mensuplar. Ulusal özgürlük sorununa oradan gelen bir bakışları var. Ulusal özgürlük ve tam eşitlik istemelerinin gerisinde bu var. Bizim için mesele devlet olmak değil diyorlar ama ortaya koydukları tam da bir devlet olmaya çıkıyor. Bunun şeklen bağımsız olup olmamasıysa esasa ilişkin bir sorun değil. Parlamentomuz olacak ve kanunlarımızı kendimiz yapacağız, maliyemiz olacak ve vergimizi kendimiz toplayacağız, polisimiz jandarmamız olacak ve iç güvenliğimizi kendimiz sağlayacağız diyorlar. Peki devlet dediğiniz bütün bunların vücut bulmuş, kurumlaşmış organik bir bütünlüğünden başka nedir ki? Öcalan'ın inandırıcılıktan yoksun o liberal anarşizan söylemlerini gözü kapalı yineleyerek, devleti verseniz de almayız diyorlar ama istedikleri herşey, biçimsel yönden bağımsız olmak dışında, tamı tamına bir devlete çıkıyor, özerk ya da federal bir devlete. Ama tüm sorun şu ki, bunu bu düzen içinde uzlaşmayla elde etmek olanağı yok. Buna karşı taraftan razı olacak, bunları bir uzlaşma çerçevesinde kabul edebilecek bir güç, bir irade yok. Ve bütün sorun da bu! Bütün bunlar mazlum bir ulus olarak Kürtlerin, analarının ak sütü kadar hakkı. Ama Türkiye'nin kapitalist düzeni sınırları içerisinde böyle bir taviz alanı yok, buna rıza

gösterebilecek bir egemen sınıf katmanı da yok. Adı üzerinde, amaç ve hedef sınırlı tavizlerle yatıştırmak! Bu düzenin temelleri üzerinde gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe ulaşamazsınız. Düzenin yapısal toplumsal mantığına, tepeden tırnağa gerici sınıfsal karakterine aykırı bu.

Bu düzenin bir sınıfsal özü ve niteliği var. Ve bu, tepeden tırnağa gerçilik yüklü. Emekçiye de, ezilene de, Kürde de özgürlük vermez. Aleviye gerçek bir din ve vicdan özgürlüğü tanımaz. Tam tersine, bütün bunlar üzerindeki gerici tekeli kiskançlıkla korumaya bakar. Ekonomideki sermaye tekeli kendini siyasal alan başta olmak üzere toplumsal yaşamın tüm alanlarında yeniden yeniden üretmeye yapısal olarak eğilimlidir. Siz buna bir de Türkiye cumhuriyetinin kuruluş felsefesini ve bunun 90 yıllık evrim içindeki kemikleşmesini ekleyeceksiniz.

Öte yandan, siz bu düzeni devrimci bir tarzda dönüştüremediğiniz sürece, sıradan Türk emekçisine Kürdün kendisiyle eşit olduğunu, onun da kendisiyle aynı haklara sahip olması gerektiğini de kabul ettiremezsiniz. Çünkü bu düzenin emekçisi, bu düzenin bilinciyle yoğrulmuş insan demektir. Marx'ın önemle altını çizdiği gibi, devrim, yalnızca kurulu toplumsal düzen başka türlü değişmediği için değil, fakat aynı zamanda kurulu düzen içinde şekillenmiş emekçinin buradan edindiği bilinci, kültürü, önyargıyı, her türden düşünsel ve ruhsal kiri pası mücadelenin ateşi içinde yıkayıp temizleyebilmesi, böylece devrimcileşip değişebilmesi için de zorunlu bir ihtiyaçtır. Yığınlar devrim ateşi içerisinde tepeden tırnağa yeni bir bilinç, yeni bir ruh, yeni bir kültür, yeni bir gelenek, yeni bir değerler sistemiyle yoğrularak zorundadır. Devrimci sürecin gelişimi içinde yoğrulurlar da zaten. Devrimin gelişme süreci emekçinin devrimcileşme sürecidir de aynı zamanda. Burada diyalektik bir iç içelik vardır. Devrim sürecini ileriye taşıyan sınıf bunu yaparken devrimcileşir. Böylece sözünü ettiğim yeni kimliği adım adım kazanır, tam da devrimi gerçekleştirme

süreci içinde. Devrim süreci içinde yoğrulmuş bir işçi, bir emekçi, kadına, çocuğa, öteki milliyetlerden emekçilere, öteki inançlardan insanlara saygı duymasını bilir, onların gerçek özgürlüğünü ve tam hak eşitliğini tanır. Ama bu düzenin kırıyla, pasıyla, bilinciyle, önyargısıyla yüklü emekçi katmanlara siz masa başı görüşmeleriyle Kürtlerin de temel ulusal hakları olduğunu ve bunları tanımanın zorunluluğunu anlatamazsınız.

Sorunun öteki yanı ise, bizzat egemen sınıfın kendisiyle ilgilidir. Mevcut düzen kendisi tepeden tırnağa gerçilik yüklü bir düzendir, bunu yinelemiş oluyorum. Burjuvazi yalnızca sınırlı bazı tavizlerle bu işi yatıştırmak istiyor, idare edilebilir bir kültürel zenginlik sınırlarında tutmak istiyor. Ama ne özgürlüğü ne de eşitliği kabul ediyor. Başbakan çıkıyor kürsüye, "biliyorsunuz, bu Alevi, Alevi!" diyebiliyor, ana muhalefet partisi liderini hedef alarak. Bu işte böyle bir düzen. Diyeceksiniz ki oy almak için yapıyor. Kuşkusuz! Ama burjuva politikasında milliyetçilik, dincilik aynı zamanda bu amaca yöneliktir. Zira bu, bunları istismar edene politik güç olarak döner. Ama politik güç aynı zamanda temel önemde bir ekonomik olanak demektir. AKP olup dini de istismar ederek iktidar gücü haline geldiğinizde, böylece devletin elindeki tüm rant kaynaklarına hükmetme olanağı elde ediyorsunuz. Sizi destekleyen burjuva katmanlar da, sunduğunuz muazzam olanaklar ve rantlar sayesinde, çok geçmeden büyük tekeli gruplar arasına katılmak olanağı buluyorlar.

Ekonomik güç olmak aynı zamanda politik güç olmaktan geçiyor, burjuva toplumun kendi iç dengeleri içinde. Belçika'da bir takım tekeller neden ulusal ayrımcılığı kaşıyor? Çünkü bundan ekonomik çıkar umuyor. Ayrıca Flaman emekçisinin sosyal öfke ve tepkisini de bu yolla Valonlara yöneltiyor, biz bu asalakların sosyal yüklerini taşımak zorunda değiliz diyerek. Flaman burjuvazisi bu yolla gerçilik,

milliyetçilik, giderek de ırkçılık yapıyor. Ama işte burjuvazi budur, toplumları da gerektiğinde bu tür yol ve yöntemlerle yönetiyor. Burjuva toplumun sınırları içerisinde kaldığı sürece Türk milliyetçiliği de Kürt milliyetçiliği de kaçınılmazdır. Burjuvazinin farklı katmanları ulusal farklılıkları hep kaşıyacak, bundan çeşitli yararlar umacaklardır. Hele de sosyal sorunların ağırlaşması, sosyal mücadelelerin gelişmesi ölçüsünde.

Kürt hareketi tutarlı olmak zorundadır, bunu hep yineliyoruz. Ya bu sorunun düzen içinde reformlarla anayasal bir çözümünü aramalıdır, ki bunun da sınırları bellidir. Ya da gerçek özgürlük ve tam eşitlik istiyorsa eğer, devrime yönelmek zorundadır. Ancak devrimle kazanılabilir olan anayasal reformlar elde edebileceğini sanmak boş hayallerle oyalanmaktır. Muhatap alınmak, görüşmelere oturmak bir adım olabilir ama bunun kendi başına sorunun çözümünüyle bir alakası yoktur. Sri Lanka'da da görüştüler, üstelik buna ilişkin girişim bizzat devletten geldi. Norveç hükümetinin aracılık ettiği görüşmeler dört sene boyunca sürdü. Bu dört senelik oyalamanın ve gevşetmenin ardından, ani bir darbeyle tüm hareket bir anda yok edildi. Kürt hareketini yok etmek kolay değil, burası Sri Lanka türünden bir ada devleti değil, bunu saklı tutuyorum. Ama işin nasıl yokuşa

“

Öcalan'ın inandırıcılıktan yoksun o liberal anarşizan söylemlerini gözü kapalı yineleyerek, devleti verseniz de almayız diyorlar ama istedikleri herşey, biçimsel yönden bağımsız olmak dışında, tamı tamına bir devlete çıkıyor, özerk ya da federal bir devlete. Ama tüm sorun şu ki, bunu bu düzen içinde uzlaşmayla elde etmek olanağı yok.

”

sürülebildiğini örneklemek için sözünü etmiş oluyorum. Mesele görüşmek değil, görüşme şimdi de var, gizli biçimlerde halen İmralı üzerinden sürüyor. Asıl sorun görüşmelerin nasıl bir sonuca bağlanacağı, ya da bağlanıp bağlanamayacağı.

Kürt hareketi ya stratejisini değiştirmeli, anayasal çözümden vazgeçip devrim yolunu tutmalı, ya da ancak devrimle elde edilebilir olan şimdiki istemlerinden vazgeçmeli. İkisinden de vazgeçmezse ne olur? Vazgeçmezse, kısa süreli geçici "çatışmasızlık" durumları döne döne uzun süreli çatışmalı durumlar haline gelir. Bundan da hiçbir şey çıkmaz. Aynı kısır döngü sürer gider. Silahlı mücadele bu sınırlar içinde oynadığı rolü çoktan oynamış bulunuyor. 2005 yılında, önce Abdullah Öcalan'ın *Bir Halkı Savunmak* kitabında ve hemen ardından da PKK'nin yeniden kuruluş kongresinde, silahlı mücadele stratejisi yeniden ve yeterince açık bir biçimde tanımlanmıştır. Bu stratejinin hedefi, düşük yoğunluklu bir savaşla devleti masaya oturtmak olarak tanımlanmıştır.

Ulusal sorun, bunu Filistin sorunu üzerinden de görebiliriz, devrimci bir tarzda çözülemediği sürece kuşaklar boyu sürünür. Sınırlı çözümler bulur ama çözülmez. Bugün İspanya'da da çözülmüş değil. İspanya'da bir kriz her an ulusal sorunu alevlendirebilir. Geçen sene Katalonya'nın Barselona kentinde bir milyon kişi bağımsızlık için yürüdü. Katalonya dediğiniz bölgenin toplam nüfusu topu topu altı milyondur. Bunun bir milyonu bağımsızlık için sokaklara dökülüyor. Oysa Katalonya halen fazlasıyla özerk bir bölge, kendi kendini yöneten, parlamentosu olan, dili İspanyolca'nın yanısıra resmi dil olan. Aynı şekilde Bask bölgesi, aynı şekilde öteki özerk bölgeler... Ama buna rağmen sorun çözülmüş değil.

Burjuva düzen ulusal sorunu çözemez. Çözemediği gibi döne döne de yeniden üretir. Hele de büyük tarihi krizler döneminde. Yeni bir tarihi dönemden geçiyoruz. Artık bunalımlar ve savaşlar dönemindeyiz, devrimler dönemine de yaklaşıyoruz. Bir de sorunu böyle bir tarihsel dönem boyutu var. Kapitalizmin bunalımlar ve çatışmalar ürettiği zamanlardayız... Kapitalist dünya sistemi istikrarsız bir döneme girmiş bulunuyor demek istiyorum. Barışa, sorunların masa başında çözümüne, giderek uygar ilişkilere doğru evrildiğimiz falan yok. Bunlar ham hayal.

Şu günlerde İzmir'den Libya hareketi yönetiliyor, Türk savaş gemileri NATO hizmetinde Akdeniz sularında. Suriye'ye müdahale gündeme gelebilir. Yani bir savaş, bir kargaşa, bütün dengelerin bozulduğu, bütün bu dengelerin bir tarihi evrenin ardından yeniden kurulması sorunuyla yüzyüze kaldığımız bir dönemdeyiz. Bu ya yeni bir büyük savaş, yıkım ve kapitalizmin savaşın yıkıntıları içerisinde yeniden yaşam dönemi kazanmasıyla, ya da toplumsal devrimlerle dünyanın çehresinin değişmesiyle olur. Nasıl yaşanacağını bilemiyoruz, önümüzdeki tarihi evrenin açıklığa kavuşturacağı bir sorun bu.

Kuyrukçu solun acınası tablosu

Herkesin kendi bayrağı var demiştim. Türkiye solunun kuyrukçu kesimleri acınası bir tutarsızlık içerisinde. Kürt hareketinin eteğine tutunmanın Kürt halkına karşı kendi enternasyonalist sorumluluklarını yerine getirmekle zerre kadar bir alakası yok. Bu, sosyal-demokrat kimliğe bürünmüş bir burjuva ulusal hareketin kuyruğuna takılmaktan başka bir şey değil. Bu, kendi ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını yitirerek, bir başka hareketin yedeği haline gelmekten başka bir şey değil.

Bazıları için bu güya enternasyonal bir dayanışma, böylece ezilen bir ulusa karşı görevlerini yerine getirdiklerini zannediyorlar. Başka bazıları içinse bu belli siyasal çıkarlar anlamına geliyor. İşte son ana kadar bu kuyrukçu partilerden biri blokun içinde yok,

son yerel seçimden hemen sonra terketmiş burayı, umduğunu bulamamanın hayalkırıklığı ile. Ama şimdi, son anda, listelerin verilmesine birkaç gün kala, gelin üçüncü bölgeden başkanınızı milletvekili adayı yapalım denince, bir anda dönüp blokun içine giriyor. O ana kadar blokun içinde olan ve aynı doğrultuda bir beklentisi olan bir başka grup ise, bu beklenti karşılanmadığı için, son anda bloktan ayrılıyor, görevimiz devrimin ve sosyalizmin bayrağını dalgalandırmak diyor, ciddi ciddi! Halbuki blokta kalsa, toplumu demokratikleştirme bayrağını sallayacak. Bir anda bayraklar değişiyor. Traji-komik bir durum örneği! Bu, gerçek bir politik ve moral iflas! Bu akıl almaz boyutlarda bir tutarsızlık! Burada ideolojik bakışın ve ilkesel tutumun zerresi yok. Burada tam bir ilkesizlik, bayağı bir pragmatizm, diz boyu bir oportünizm var. Ve bu aşağı yukarı Türkiye solunun kuyrukçu kesimlerinin genel tablosu.

Konuyu dağıtacak ama anmadan geçemeyeceğim. Yakın zamanda yıllardır blok üyesi yasal bir troçkist çevre Merkez Komitesi adına bir açıklama yayınladı. Açıklama bloktan çekilmeleri üzerine. Burada sunulan tablo kuyrukçu sol payına içler acısıdır ve bizim yıllardır yaptığımız kuyrukçuluk nitelemesinin tam bir doğrulanmasıdır. Kürt hareketi, diyor açıklama, tüm kararları blokun dışında bir yerlerde alıyor ve blok toplantısında bunları yalnızca deklere ediyor. Blok bileşenlerinin önemli bir kısmı hiç itirazda bulunmuyor, ne deklere edilmişse onu olduğu gibi benimsiyor. Bazıları ise kendi beklentilerine göre bir şeyler söyleyecek gibi oluyorlar, ama sonuç değişmiyor. Açıklama blok bileşenlerini ilkesizlikle, kişilikli davranmamakla, kuyrukçulukla suçluyor. Oysa kendisi de yıllardır o kuyrukçu platformun içinde. Bizim yıllardır blok bileşenlerine yakıştırdığımız nitelemeyi, kendisi geriye kalanlar için tekrarlamış oluyor. Peki kendisi niye dışına çıkmış diyeceksiniz. Bir bölgeden milletvekili adayı beklentileri karşılanmamış da ondan! Açıklama açıkça da dile getiriyor bunu. Son ana kadar bu böyle olacaktı, ama nedense olmadı diyor. Olmadığı için de açıklamanın sahipleri bloktan çekiliyorlar ve özetlediğim acınası tabloyu açığa vuruyorlar. Blokta kimsenin Kürt hareketi adına ortaya konulanlara itiraz edecek politik ve manevi gücü olmadığını itiraf ediyorlar. Nasıl olsun ki? Sonuçta ortada Kürt oyları var, bu Kürt oylarla Adana, Mersin, İstanbul ve İzmir'den hangi sol adayların seçileceği sorunu var.

Tartışma bu, hesap ve kaygılar bu ekseninde! Bu ne devrimcilik, ne enternasyonalizm, ne de Kürt halkı ile dayanışma... Kürt halkının dostları derneği demek bile değil bu. Dostluk derneklerinin bir mantığı var, bir toplumsal karşılığı var. Ama siyasal akımlar bu konuştuklarımız.

İşçi sınıfının kendi çözümü var. Kendi çözüm gücü ve kendi çözüm anlayışı var. Bunun Kürt halkının çözüm gücü ve anlayışıyla kesişecek yanları olacaktır. Ama herkes kendi eksenini kurmaya, sağlamca buraya oturmaya bakmalıdır. Köylünün iradesiyle işçi sınıfının iradesinin Ekim Devrimi'nde kesiştiği noktaları da biliyoruz. Ama Bolşevikler işçi sınıfını tutuyorlardı. Küçük bir işçi sınıfıyla toplumun yüzde doksanını oluşturan köylülüğü arkalarından sürüklediler. Bu budur.

Bizde ne oluyor peki? Sosyal davayı temsil etmek iddiasındaki parti ve gruplar, ulusal dava sınırlarındaki bir hareketin yedeğine düşüyor, kuyruğunda sürükleniyor. Bu konum ve davranış, onlara kuyruğunda sürükledikleri Kürt hareketi nezdinde bile en ufak bir saygınlık yaratmaz. Değil ki Türkiye'nin işçi ve emekçileri nezdinde. Öcalan'ın son açıklamalarıyla bu konumdaki bir solun ideolojik ve moral önderliğine soyunması şaşırtıcı değil. Son görüşmesinde, Mustafa Suphi ile başlayan Denizler ve Mahirler ile süren geleneğin bugünkü temsilcisi benim diyor. Devletle düzen içi bir uzlaşma peşindeki sosyal-demokratik bir hareketin temsilcine bunu söyleten, kuyrukçu solun yılları bulan ilkesiz ve kişiliksiz tavrıdır.

Kürt hareketi bir takım tavizler alır, düzenin meşruiyeti içine girerse, böylece resmi politika alanına, kurulu düzenin parlamenter sahasına geçmiş olacak. Peki bu durumda devrimci olmak iddiası taşıyan sol hareket bayrak mı indirecek? Hani düzene karşı devrim nerde? Siz politikayı Kürt hareketi ile birlikte yapmaya başlarsanız, Kürt hareketi düzenle bir uzlaşma noktası gerçekten yakalayabilirse, bu sorunu barış içinde çözmek, yumuşatmak olur ki, siz de o zaman düzenin politika alanına kaymış olursunuz. Peki devrim ne olacak? Bütün sorun şu ki, bu konumdakilerin artık devrim diye bir sorunları yok. Gerçekte onu bir yana bırakalı, ona olan inançları kırılılı yıllar olmuş. Tüm tercih, tutum ve davranışlarının gerisinde bu katı gerçeklik var.

(Devam edecek...)

Tarihselliği içinde 1 Mayıs...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs işçi sınıfının insanca yaşam ve çalışma koşulları için verdiği mücadeleden doğmuştur. Ancak bundan da öte 1 Mayıs, işçilerin birlik, halkların kardeşçe yaşayabileceği, sömürsüz, sınıfsız ve sınırsız bir dünya için verilen mücadelenin simgesi olmuştur.

1 Mayıs'ı dünya işçi sınıfının mücadele günü haline getiren tarihsel sürecin gerisinde ilk olarak Avusturyalı işçilerin 1856'da sekiz saatlik işgünü için başlattıkları mücadele vardır. Avusturyalı işçilerin örneğini izleyen Amerikan işçi sınıfı da, günde 12 saat, haftada 6 gün olan çalışma takvimine karşı, günlük 8 saatlik çalışma talebiyle 1 Mayıs 1886'da Amerika İşçi Sendikaları Konfederasyonu önderliğinde iş bırakırlar. Şikago'da yapılan gösterilere yarım milyon işçi katılır.

1 Mayıs'ın tarihçesi bugün bizlere yol göstermeye devam ediyor!

1 Mayıs'ın tarihsel kökeni halklar kardeş olduğunda işçilerin birlik olmasının kolaylaştığı ve ancak işçiler birlik olmayı başardığında halkların kardeşleşebileceğinin en güzel örneğidir. Amerikanın egemen sınıfının siyahilere karşı ırkçı düşüncesinin toplumsal yaşamda her alanda hissedildiği 1886 yılının 1 Mayıs'ında, Luizvil'de (Kentaki) 6 binden fazla siyah ve beyaz işçi 8 saatlik iş günü talebiyle birlikte yürür. O dönemde Luizvil'deki parklar, siyahlara kapalıdır. İşçiler, sokaklarda yürüdükten sonra hep birlikte Ulusal Park'a girer. Her eyalet ve kentte, siyah ve beyaz işçilerin birlikte yaptığı gösteriler, gazeteler tarafından, "böylece önyargı duvarı yıkılmış oldu" şeklinde yorumlanır. 1 Mayıs ırkçılığa karşı duruşun, işçi sınıfının her türden ayrımı ortadan kaldıran kardeşliğinin ve dayanışmasının en güzel örneklerinden biri olarak bugüne örnek olma özelliği taşımaktadır.

Çeşitli eyaletlerde bu gösterilerin devam etmesi sonucu Amerika'nın egemen burjuvazisi ve yönetiminin işçilerin birlikteliğinden ve eyleminden ne denli korktuğunun göstergesi ise, devlet tarafından 4 Mayıs'ta gerçekleştirilen provokasyon sonucu yaşanan Haymarket Olayı ve öncü işçilerin idamı olmuştur.

Dört yiğit işçi önderi Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies, 1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik iş günü mücadelesinde önderlik yaptıkları için idam edildi. İşçilerin idamının tüm işçi sınıfına bir gözdağı olduğu idam edilen işçi Albert Persons tarafından şu şekilde özetlenir: "Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam cani olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım." 4 işçi önderinin asılması Amerikan burjuvazisinin istediği gibi işçilerde korku salmaz. İşçi önderlerinin cenazeleri büyük gösterilere tanık olur, yüz binlerce işçi katılır.

Amerikan işçilerinin bu mücadelesinin örnek olması ve sekiz saatlik işgünü talebi mücadelesini büyütme kararının alındığı 1889'da Paris'te

düzenlenen II. Enternasyonal'de Fransız sendikalarının temsilcisi, Bordeauxlu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif eder. 1890'dan başlamak üzere 1 Mayıs "Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak kabul edilir.

Yasaklarla yazılan bir tarih: Türkiye'de 1 Mayıs...

Yaşadığımız topraklarda 1 Mayıs ilk kez Osmanlı döneminde, 1905 yılında İzmir'de kutlandı. Bunu 1909 Üsküp kutlaması izledi. İstanbul'daki ilk 1 Mayıs kutlaması ise 1910'da yapıldı. Sonra 1911'de işçi örgütlenmesinin en gelişmiş olduğu Selanik'te tütün, liman ve pamuk işçilerinin 1 Mayıs gösterisi düzenleyerek bugünü kutladıkları bilinmektedir.

1 Mayıs 1912'de ise, Dersaadet Tetebuatı İçtimaiye Cemiyeti (İstanbul Toplumsal İncelemeler Derneği) ve ona bağlı işçi dernekleri, Pangaltı'daki Belvü Bahçesi'nde kutlama yaparlar. Yine bu yıl Selanik'teyse 7 binden fazla işçi iş bırakır, toplanmak isteyen gösterici işçiler askerler tarafından dağıtılır. İşçi sınıfının bu mücadele gününün kutlanması bu tarihten sonra da dışı dış bir mücadelenin konusu olur.

İşgal altında ve Osmanlı hükümetinin yoğun baskılarına karşın 1920 yılında 1 Mayıs İşçi Bayramı olarak kutlandı. 1921'in 1 Mayıs'ında ise İstanbul'un hemen tüm işçileri 1 Mayıs'a katılmış, Haliç vapurları, tramvaylar, fabrikalar işlememiştir. 1 Mayıs'a işçiler kızıl bayraklarla katıldı ve Kasımpaşa'dan Şişli Hürriyet-i Ebediye Tepesi'ne kadar yürüdüler. Bu 1 Mayıs, İşgal kuvvetleri zabıta komisyonu adına Amiral Ballar'ın şu tehdidine rağmen yapılmıştır: "...amelenin işi bırakması ve tatil yapması halinde...", çıkacak olayların, "...askeri suç sayılacağı ve faillerinin askeri mahkemede yargılanacağı..." Bu tehditkar bildiriye rağmen işçiler Türkiye Sosyalist Fırkası da İştirakçi Hilmi

önderliğinde, sokağa çıkmışlardır. Maden-İş arşivlerinde, işgalcilerin ve onların işbirlikçilerini korkutan bu heybetli gösteride İstanbul sokaklarına "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" diye yazılar yazıldığı belirtilmektedir.

1921 yılında Ankara'da ise Sovyetler Birliği elçisi Rilov'un anılarında 1 Mayıs şöyle bir not edilmiştir:

"Elçilik binası içten ve dıştan komünist liderlerin portreleriyle donatıldı. Çeşitli meslek kesimleri ve yeni idarelerden pek çok kimse de törene iştirak edip, tebrik mesajları teati ediyorlar..."

1 Mayıs 1922 de büyük gösterilere tanık oldu. Dönemin komünistleri, sosyalistleri ve çeşitli işçi örgütlenmeleri bir araya gelerek, 1 Mayıs'ta işçi haklarıyla ilgili (çalışma gününün sınırlanması, kadın, çocuk emeği gibi) konular ve bir an önce savaşın sona ermesi, barış gibi siyasal taleplerle yürüdü. "Türkiye amelesi sendika ister", "Burjuvazinin zulmünü protesto ediyoruz", "Mürteciler, muhtekirler, kapitalistler, emperyalistler kahrolsun!", "Bütün dünya işçileri birleşin!" gibi sloganlar atılıp, dövizler taşınır.

Ankara'daki 1 Mayıs kutlamalarında ise, bütün dünya işçisinin 1 Mayıs bayramını tebrik için Moskova'ya telgraf çekilmesi kararlaştırılır, sonra Ankara'daki Rus Sefarethanesi'ne yirmi beş-otuz kişilik bir grup giderek bayramlaşma yapılır.

1921 ve 1922 yıllarının 1 Mayıs gösterileri ağırlıklı olarak Şefik Hüsnü TKP'sinin etken olduğu söylenebilir.

Yeni kurulmak üzere olan Türkiye Cumhuriyeti'ni açısından önemli olan 1923 İzmir İktisat Kongresi'nde işçiler adına da katılım olur. Burada bir takım işçi haklarının yanı sıra, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak resmen tanınmasını ister. 1923 1 Mayıs'ında bu kongrede istenen haklar için İstanbul dışında Ankara, İzmir ve Adapazarı'nda da toplantılar ve gösteriler yapılır. İstanbul'da tütün işçileri, askeri fabrika ve demiryolu işçileri, fırıncılar, İstanbul tramvay, telefon, tünel, gazhane işçileri 1 Mayıs'ı

sokakta kutladılar. “Yabancı şirketlere el konsun!”, “8 saatlik iş günü!”, “Hafta tatili!”, “Serbest Sendika ve Grev Hakkı!” pankartlarını taşıdılar. Özellikle Ankara’da ilk kez yasal olarak kutlanan 1 Mayıs oldukça kalabalık geçer.

1924 yılına gelindiğinde, Türkiye Cumhuriyeti yeni ve ilk anayasasını belirlemiştir. Bu yasayla birlikte birçok işçi örgütü yasal olarak kurulur. Örneğin İşçi Tesanüd ve Teavvün Cemiyeti İstanbul Genel İşçi Birliği gibi... Ardından 12 Ağustos 1924’te “Amele Teali (yükseltme) Cemiyeti” kurulur. O yıl ilerici gibi görünen bu oluşumlara rağmen 1 Mayıs’ın kutlanması hükümetçe yasaklanır. Sekiz saatlik iş günü için bildiri dağıtan birçok işçi tutuklanır. Buna rağmen Ankara’da İmalat-ı Harbiye işçileri tarafından bir toplantı şeklinde kutlama yapılır. Aynı biçim İstanbul’da da uygulanır ve Türkiye Umum Amele Birliği genel merkezinde bir toplantıyla 1 Mayıs 1924 kutlanmış olur. Bu yıl itibarıyla burjuva cumhuriyeti tüm muhaliflerini ortadan kaldırma yolunu seçer.

1925 yılına gelindiğindeyse işçi birlikleri ve sosyalist örgütlenmeler yeniden hareketlenme yoluna girseler de 1 Mayıs yine geniş yığınlarca kutlanamaz. Çünkü iktidardaki tek parti CHP, “sendikacılığın ve amele birliklerinin sınıfsal bir nitelik taşımaması gerektiği”ni düşünmektedir. Şeyh Said isyanını bahane ederek, 1925 yılında “Tahrir-i Sükun Kanunu” adıyla bir sıkıyönetim yasası ilan edilir. Böylelikle Türkiye sosyalist hareketi başta olmak üzere muhalefetteki tüm siyasi partileri ve işçi birliklerini ortadan kaldırma yoluna gidilir. 1 Mayıs gösterilerini düzenleyenler “hükümeti devirmeye teşebbüs” suçlamasıyla yüz yüze kalıp, “Hıyanet-i Vataniyye” (vatan hainliği) yasağının gereğince işlem görür. Tutuklamalar başlar. Her türlü gösteri yasaklanır. İstiklal Mahkemeleri kurulur. Çıkan Tahrir-i Sükun Yasası, her türlü gösteri ve yürüyüş yasaklanınca, 1 Mayıs da yasaklanır ve uzun yıllar bu yasak geçerliliğini korur. 1935 yılına kadar hemen hemen her yıl ancak gizli kutlanır. İşçi sınıfına saldırılar bitmez, devamında grevler yasaklanır, yönetici pozisyonlarındaki muhalifler yerlerinden sürülür ya da işten atılır. Hükümet kendi yandaşlarına bir Amele Birliği kurdurur.

Böylesi bir dönem sonrasında 27 Mayıs 1935’te “Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkındaki Kanun”la, 1 Mayıs “Bahar ve Çiçek Bayramı” olarak ücretsiz tatil günü kabul edilir.

Yıl 1947’de CHP iktidarı “işçi ve işveren sendikaları ve birlikleri hakkında” yeni bir yasa daha çıkarır. Bu yasayla sendikalar devletçe denetlenecek ve politikayla uğraşmaz bir hale sokulmak istenmektedir. İşçi sınıfına yönelik bu baskı döneminde bir başka parti Demokrat Parti, işçilere

grev hakkı dahil pek çok vaatlerde bulunur. Ancak 14 Mayıs 1950-27 Mayıs 1960 tarihleri arasında DP iktidara geldikten sonra işçilere verile hiçbir vaadin yerine getirilmediği bir kez daha görülür. Her ne kadar dönemin Başbakanı Adnan Menderes, 1 Mayıs 1960’ta *Tercüman* gazetesinde 1 Mayıs’ı “işçi bayramı” olarak kutlayan demeçler verse de, bunların sadece işçileri kendi denetimlerinde tutmak için başvurdukları bir manevra olduğu ortadadır.

27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında da işçi sınıfı açısından bakıldığında yasaklamaların devam ettiği görülmektedir. Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu’nun kabul tarihi olan 24 Temmuz, işçi sınıfına 1 Mayıs’ın yerine bayram olarak dayatılır. Ancak bu, kararlı mücadeleler sonucu geri püskürtülür.

31 Temmuz 1952’de DP hükümeti zamanında kurulan Türk-İş bünyesindeki; Türkiye Maden-İş, Lastik-İş, ve Basın-İş Türk-İş’ten ayrılarak, 13 Şubat 1967’de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nu yani DİSK’i kurarlar. 1976’ya gelindiğinde DİSK, 1 Mayıs’ın “işçi dayanışma günü” olarak kutlanması kararı alır ve 1925 yılından sonra, ilk kitlesel 1 Mayıs, 1976’da İstanbul’da 400 bin emekçi tarafından Taksim Meydanı’nda kutlanır. Bu 1 Mayıs, Türkiye’de kitlesel 1 Mayıs kutlamalarının başlangıcı olur.

Her ne kadar devlet bundan rahatsız olsa da 1977 yılında Taksim Alanı’na beşyüz bin emekçinin akmasını engelleyemez. Kutlamalar için alan, sabahın erken saatlerinde itibaren dolmaya başlar. İşçiler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar, çocuklar... Coşkulu bir şekilde geçen mitingde dönemin DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler’in konuşmasının sonlarına doğru, çevredeki binalardan halkın üzerine ateş açılır. Yaşanan paniğin ardından 37 kişi yaşamını yitirirken, 200’den fazla yaralı vardır. 1977 yılının 1 Mayıs günü, tarihe Kanlı 1 Mayıs olarak geçer. Resmi yetkililer ve medyanın olayı sol gruplar arasındaki çatışmayla ilişkilendirme çabalarına karşın, yargılama sonucunda bir çatışma olmadığı olayların bir provokasyon sonucu patlak verdiği belirlenmesine karşın sorumlular yakalanmaz. 1 Mayıs 1997’de, 20 yıllık hukuki zamanaşımı süresi dolar.

Sermaye devletinin bu kanlı provokasyonu işe yaramaz ve 1978 1 Mayısı önceki yıl yitirilen 37 insanın acısını içinde taşıyan yüzbinler yine Taksim Alanı’na akar. Bundan dolayı 1979 yılında Sıkıyönetim Komutanlığı İstanbul’da mitinge izin vermez ve sokağa çıkma yasağı ilan eder. Ama buna rağmen İstanbul sokaklarında onbinlere ulaşan rakamlarla korsan 1 Mayıslar kutlanır.

12 Eylül 1980 Askeri darbesinin yasaklarında kuşkusuz 1 Mayıs da yer alıyordu. Böylece 1 Mayıs için yeni bir yasaklı dönem başlar. 1981’de Milli

Güvenlik Konseyi 1 Mayıs’ı resmi tatil günü olmaktan çıkarır. Ama tüm yasaklara rağmen; kısa süreli iş bırakmalar, bayramlaşmalar ve bildiri dağıtılması gibi etkinliklerle, işçi sınıfı bir şekilde bayramına sahip çıkma çabasını sürdürür.

1987’de 7 yıllık aradan sonra sendikalar öncülüğünde bazı milletvekilleri, aydın, sanatçı ve bilim insanları ile birlikte yaklaşık 1000 kişilik bir grup Taksim Anıtı’na 1 Mayıs şehitlerini anmak üzere çelenk bırakılmak istenir, ancak polis sadece milletvekillerinin araçla anıta ulaşmasına izin verir.

Bedeller ödenerek kazanılan bir gün!

1989’da tekrar 1 Mayıs’ı kutlamak için girişimler olur. İstanbul’da 1 Mayıs’ı kutlamak için İstiklal Caddesi’nden Taksim’e yürümek isteyen 2 bin kişilik gruba polis saldırır ve Mehmet Akif Dalcı bu saldırı sonucu ölümler, 400’ü aşkın gözaltı olur. 1990 yılında da İstanbul’un çeşitli semtlerinde yapılan 1 Mayıs eylemlerinde 40 kişi yaralandı, 2 bin kişi gözaltına alındı. Yaralılarından Gülay Beceren felç olur. 1994 yılında da 1 Mayıs’a polis saldırırken, 1996’da Taksim Meydanı’nın yasaklı olduğu gerekçesiyle Kadıköy’de düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşık 150 bin kişi katılır. Yine polis Kadıköy’de yapılan bu 1 Mayıs kutlamalarına saldırır ve 3 kişi ölür, 67 kişi yaralanır.

2006 yılında 1 Mayıslar kitlesel bir şekilde kutlanır. 2007 yılında tekrar Taksim’de olma iradesi gösterilir. Ancak polis yine azgınca silah, biber gazı, gaz bombası kullanarak saldırır. Valiliğe göre 580, diğer kaynaklara göre 700’e yakın gözaltı gerçekleşirken, İbrahim Sevindik adındaki bir vatandaş hayatını kaybeder.

2008 yılına gelindiğinde hükümetçe 1 Mayıs’ın “Emek ve Dayanışma Günü” olarak kutlanması kabul edilir. Ancak Taksim hala yasaklıdır. Taksim kararlılığına devletin yanıtı biber gazı, gaz bombası, tazyikli ve boyalı su kullanmak olurken, pek çok yaralanma gerçekleşir.

2009 Nisanı’nda Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne verilen önergeden sonra 1 Mayıs 1981’den sonra tekrar resmi bayram olarak kabul edilir, ancak Taksim hala yasaklıdır. Başta devimciler olmak üzere işçi ve emekçiler yine Taksim’e çıkma iradesi gösterirler. Bu irade ve kararlılık sonucu 2010 yılında 32 yıl aradan sonra 200 bini aşkın katılımcıyla Taksim’de görkemli bir kutlama gerçekleştirilir.

Yakın tarihimizin de gösterdiği gibi 1 Mayıs’la iki ayrı sınıfın burjuvazi ve işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir gündür. Çıkarları zıt olan bu sınıflar çatışmalı bir şekilde 1 Mayıs alanında bir mücadele yürütmektedirler. Bu yıl da sermaye devleti yine Taksimi yasaklama yolundadır. Ancak biliyoruz ki yine kazanan devrimci irade olacaktır.

Her yer Taksim, her yer direniş!

Bu irade ülkenin her yerinde gösterilmeli, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halkların kurtuluşu yolunda önemli bir mücadele günü olan 1 Mayıslar şanlı tarihine yaraşır bir şekilde her alanda kutlanmalıdır.

“İşçilerin burjuvazi ve egemen sınıf karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece, ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs, işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük bir olasılıkla insanlık o zaman da 1 Mayıs’ı, geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.” (Rosa Lüksemburg)

* Veriler sendikal kaynaklardan derlenmiştir.

Lokal direnişlerden havza grevlerine, fiili grevlerden kent grevlerine...

2013 1 Mayıs: Kavganın rahmi

Volkan Yaraşır

T.C. yeniden yapılanma ya da transformasyon sürecinden geçiyor. Dışarıda agresyon politikaları izleyen T.C., içeride Çin çalışma rejimini inşa ediyor. Agresyon politikaları ile, sistematik neoliberal karşı devrimci saldırılar birbirini tamamlıyor ve besliyor. Hatta agresyon politikalarının realize olması, içeride işçi sınıfının köleleştirilmesi, atomize edilmesi ve boyunduruk altına alınmasıyla doğrudan bağlantılı.

Asgari ücretin bölgeselleştirilmesi yönündeki düzenlemeler, yeni sendikalar yasası ve radikal özelleştirmelerin yanında, taşeronlaştırma, sistematik mülksüzleştirme, güvencesizleştirme, yoksullaştırma, işsizleştirme ve sendikasılaştırma şeklinde biçimlenen neoliberal saldırılar, sınıfın varoluş dinamiklerini yok ediyor. İşçi sınıfı son derece rafine ve soğukkanlı bir şekilde gerçekleştirilen bu saldırılara, yanıtlar üretmeye çalışıyor. Ağırlıkta lokal direniş ve eylemlerle karşı duruşlar gerçekleştiriyor.

Bu gün 5 ya da 6 bölgeye yayılan (Çorlu-Çerkezköy, İzmit-Gebze, Eskişehir-Bozüyük, Adana-Çukurova, Gaziantep-Adıyaman vb.) ana işçi havzalarının yanı sıra, Bursa, Manisa, İzmir, Kayseri, Denizli gibi sınıf hareketi açısından özel illerde ve Türkiye çapında var olan 249 organize sanayi bölgesinde, patlak veren lokal direnişler sınıfsal öfke ve kinin en çıplak bir biçimde dışavurumu oluyor.

Yine aynı bölgelerde son derece yaygın ve muhteşem direnişler, Bosch, Renault, Arçelik ve Gaziantep tekstil işçilerin gerçekleştirdiği gibi büyük mobilizasyonlar, örgütlenme arayışları ve fiili grevler gerçekleşiyor.

Ne var ki eylemlerin senkronizasyonunda, yaygınlaşmasında, havzayı tutuşturmasında bazı yapısal sorunlar yaşanıyor. Her şeye rağmen işçi sınıfı bir şekilde örgütlenmeye, sendikalaşmaya çalışıyor.

2013 yılının ilk çeyreği yaygın lokal direnişlere sahne oldu. Sermaye bu çabaları bertaraf etmek istedi. Hemen hemen her sektörde (özellikle metal, enerji, tekstilde) işten atılma, işyeri kapatma, yaygın hak gasplarına karşı eylem ve direnişler

gerçekleşti. Bu eylem ve direnişlerin yakın dönemde dikkat çeken en önemli özelliği uzun solukluluğu ve bir düzeyde başarıyla bitirilmeleri oldu. Hala hazırda devam eden lokal eylemler de uzun solukluğuyla dikkat çekiyor.

Önümüzdeki günlerde yeni direniş odaklarının doğması yüksek bir olasılıktır. PTT direnişi bunlardan biridir. PTT'nin özelleştirilmesinin gündeme gelmesi, bir anonim şirkete (Türk Telekom, Petkim, Tüpraş gibi) dönüştürülmesi, kargo, posta, bankacılık gibi hizmetlere ayrılarak yağmalanması, PTT işçisi için işsizlik, yoksulluk ve geleceksizlik anlamına geliyor. Bunun yanı sıra 200 bin kamu işçisinin toplu sözleşme dönemi başladı. Toplu Sözleşme sürecindeki tikanlıklar sınıfın kolektif reaksiyonlarına yol açabilir.

2013 1 Mayıs'ına her işçi havzasında giderek artan ve yaygınlık kazanan lokal direniş ve eylemlerle, PTT'de olduğu gibi sınıfa stratejik saldırıların yaşandığı koşullarda ve kamu toplu sözleşme görüşmelerinin gerilimli bir şekilde sürdüğü bir atmosfer de giriyoruz.

Kürt özgürlük hareketinin ulaştığı moment ve içine girilen yeni koşullar, "Batı Yakası"nda sınıf hareketinin yaratacağı yeni ve sarsıcı örgütlenme ve direniş pratikleriyle beslendiğinde muazzam gelişmelerin önü açılabilir.

Lokal direnişlerin ve eylemlerin senkronizasyonu doğacak bir havza grevi, Bursa Bosch pratiğinde ve Gaziantep tekstil işçilerinin fiili grevlerinde kaçırığımız olası kent grevleri yaşanan yüksek konjonktürde sarsıcı sonuçlar ve birikimler yaratacaktır.

2013 1 Mayıs, 2013 Newroz'un ruhunu kavrayacak ve onunla inanılmaz bir rezonans kuracak içerikte gerçekleştirilmelidir.

2013 1 Mayıs sınıfın büyük öfke ve kin patlamalarının rahmi olmalıdır.

1 Mayıs hazırlıklarından...

Kartal

Kartal İşçi Kültür Evi'nde 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde bir toplantı gerçekleştirildi.

Yaklaşan 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemine işaret eden kısa bir konuşmanın ardından, 1 Mayıs gündemini işçi ve emekçilere "nasıl taşıyabiliriz?" tartışıldı. Tartışmalar nezdinde 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında bir piknik organize etme kararı alındı. Pikniğin kararlaştırılmasının ardından piknik hazırlıklarına dair teknik, yemek, şiiir vb. hazırlık grupları oluşturuldu.

Ardından pikniğin programına ilişkin belli tartışmalar yürütülerek tarih ve program kesinleştirildi. Program ve hazırlıklar kapsamında planlamalar yapılarak toplantı sonlandırıldı.

Tuzla

Tuzla'da Kızıl Bayrak gazetesi işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. İş çıkış saatinde TEKSİF Sendikası'nda örgütlü Rimaks fabrikası önünde Kızıl Bayrak gazetesi satışı yapıldı. Gazete satışı esnasında işçilere kölece çalışma koşullarına karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Ümraniye

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi, 1 Mayıs Komitesine dönüştürüldü ve komite toplantılarını almaya başladı. Toplantılarda 1 Mayıs faaliyetinin nasıl ele alınması gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Ayrıca 20 Nisan Cumartesi akşam saat 20.00'da Sarıgazi Vatan İlköğretim Okulu önünden Sarıgazi Meydanı'na kadar yürüyüş yapılacak. Meydanda ise 1 Mayıs etkinliği gerçekleşecek.

Her hafta düzenli olarak sabah işe giriş saatinde İmes A Kapısı'nda yapılan gazete satışı bu hafta da devam etti. Gazete satışı süresince ajitasyon çekilerek işçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal-Tuzla-Ümraniye

Margaret Thatcher öldü...

Burjuva gericiiliğinin kudurgan temsilcisi!

İşçi sınıfının en büyük düşmanlarından Margaret Thatcher öldü.

Thatcher 1979-1990 yıllarında, iktidarda kaldığı 11 yıl boyunca, ekonomik, sosyal ve siyasal alandaki icraatlarıyla sermaye sınıfının en azgın temsilcilerinden biriydi. Sadece İngiliz işçisine değil, dünya işçi sınıfına dayatılan neo-liberal politikaların en azgın savunucusuydu.

Apartheid rejimini destekleyip, ona karşı mücadelenin sembolü Mandela'yı terörist ilan eden, Şili'de binlerce insanı gözaltında yok eden ve onbinlercesini hapishanelere dolduran faşist Pinochet'nin tutuklanmasından sonra Londra'daki hastanede ziyaretine giden ve serbest bırakılmasını talep eden Thatcher tam bir komünizm düşmanıydı.

İngiliz sermayesinin "Demir Lady"si, İngiliz işçi ve emekçileri arasında, ilkokullarda öğrencilere dağıtılan parasız sütü bile kaldırdığı için "süt hırsızı" ünvanı kazanmıştı.

İktidardaki ilk yıllar:**Özelleştirmeler, tensikatlar ve IRA**

1979 yılında İngiliz sermayesinin "milli felaket" çığlıkları arasında süren grev dalgası, İşçi Partisi hükümetinin sonunu hazırladı ve Thatcher'ı iktidara taşıdı. Thatcher'ın ilk işi "ülkesini kurtarmak" için özelleştirmeler oldu, İktidarını borçlu olduğu sermaye sınıfına kamu kurumlarını peşkeş çekti. Kamu kuruluşları özelleştirilmesine kitlesel tensikatlar eşlik etti. İşsizlik 1980 yılında bir milyona çıkmış ve birkaç sene içinde 4 milyona ulaşmıştı.

Hükümet İrlanda sorununda da oldukça sıkışmıştı. 1981 yılında Kuzey İrlanda'da, tutuklu IRA militanlarından Bobby Sands ve arkadaşları açlık grevine başladılar. Açlık grevi 60. gününde Bobby Sands aday gösterildiği kendi bölgesinde Thatcher'dan daha fazla oy alarak milletvekili seçildi. Sands açlık grevinin 66. gününde öldüğünde 27 yaşındaydı. Thatcher Sands ve 9 arkadaşının ölümünü sadece seyretti.

Thatcher'a karşı toplumsal muhalefet büyüyordu.

Falkland savaşı**Thatcher'in yardımına koştular**

Arjantin'de can çekişen askeri faşist cunta sınıf mücadelesinin önüne geçebilmek için, 1982'de İngiltere'ye ait Falkland adalarını işgal etti. Bu Thatcher için bulunmaz bir fırsattı ve yarattığı milliyetçi atmosfer sayesinde halkın yüzde 80'inin desteğini alarak savaşa girdi. Bölgeye 40 bin kişilik askeri güç gönderdi. 72 gün süren savaş sonucunda Arjantin askerleri adadan çıkarıldı. Savaş Thatcher'ı ikinci kez başkanlık koltuğuna oturttu.

Artık sıra işçi sınıfına gelmişti!

Sandıkta aldığı desteği rakiplerini ve toplumsal muhalefeti ezmek için kullanan Thatcher, ülkenin neo-liberal dönüşümünün önündeki tüm engelleri kaldırmaya girişti. Bunun için önce işçi sınıfı

sindirilmeliydi. İşçi Partisi'nin siyasi ve maddi destekçisi olan sendikaları yetkisizleştirilmesi işçi sınıfını savunmasız bırakacaktı.

Bu amaçla 1984'te Sendikalar Yasası çıkarıldı. Sendikalar siyasi alandan uzaklaştırıldı, iç demokratik işleyişlerine müdahalenin önü açıldı, sınıf dayanışması yasaklandı.

Büyük maden direnişi

İşçi sınıfı ile burjuvazi 1984-85 Maden Grevi'nde karşı karşıya geldi. İngiltere tarihi 120 bin işçinin bir yıl sürecek grevine ve işçi eylemlerine sahne oldu.

Thatcher hükümete gelmeden önce, işçi sınıfının ve özellikle 1974 yılında hükümeti deviren maden işçilerinin gücünü kıracağına söz vermişti. Thatcher'ın 30 bin işçiyi işten çıkarmak için yaptığı düzenleme 50 bin demiryolu işçisinin greviyle karşılandı. Thatcher hükümeti bu direniş karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

Ulusal Kömür İşletmesi'nin 20 madenin kapatılacağı ve 20 bin işçinin işten çıkarılacağı duyulmasının ardından, 5 Mart 1984'te maden işçileri greve çıktı. Gezici grev gözcüleri aracılığıyla grev yayıldı.

Thatcher bu büyük grevi bastırmaya kararlıydı. Sendikaların gücünü azaltan ve polis yetkilerini artıran yasaları çoktan parlamentodan geçirmişti. Grev gözcülüğü yasa dışı ilan edildi. Grev polis ablukasına alındı. Böylece maden bölgeleri arasındaki iletişim, grevdeki işçiler ile henüz greve çıkmamış işçiler arasındaki bağlantı koptu.

İşçi sınıfı grevdeki maden işçilerine destek vermeyi sürdürdü. Onlarla dayanışmak için, kömür taşımayı reddetti.

Haziran'da Orgreave'da Çelik Fabrikası'nı kapatmak için giden 6 bin madenciye 10 bin polis saldırdı. Burada yüzlerce işçinin yaralandığı ve gözaltına alındığı şiddetli çatışmalar yaşandı.

Tüm dünyanın işçileri İngiltere'deki bu mücadeleyi izliyor ve madencilerin militan mücadelesinden güç alıyordu.

Bu militan ve kitlesel grevin ezilmesi için polis devleti uygulamaları devreye sokuldu. İşçiler kamera sistemleriyle gözetlendi, greve destek veren işçilerin ailelerine her türlü yardım kesildi, çocuklarına ilaç dahi verilmedi. İşçiler yerel ve sınıfsal dayanışmalarla hayatta kalmaya çabalıyorlardı. Bir süre önce açığa çıkan bir belgeye göre, Thatcher, Sovyetler Birliği'ndeki maden işçilerinin bir milyon dolar tutarındaki bağışının da İngiliz maden işçilerine ulaşmasını engellemişti.

Kışa doğru binlerce işçi grevi bırakıp işe dönmeye başladı. Mart '85'te kitlesel işe dönüşler başladı.

Grev süresince maden işçileri, tüm saldırılara karşı militanca mücadele ettiler. Polis saldırılarında 20 bin işçi yaralandı, 2 işçi grev gözcülüğü yaparken öldürüldü, 13 bin işçi gözaltına alındı, bunlardan 200'ü tutuklandı. Binin üzerinde işçi işten atıldı.

Farklı sektörlerde grevde olan işçiler birbirinden yalıtıldı. Grevler başarısızlıkla sonuçlanırken maden işçileri de aynı akıbete uğradı. Maden ocaklarının büyük bir kısmı kapatıldı, geriye ancak birkaç bin

maden işçisi kaldı.

Kelle vergisi

Thatcher'ın maden işçileri karşısında kazandığı zafer, yeni saldırıların yolunu açtı. Kelle vergisi gündeme getirildi. 18 yaşının üzerindeki herkes kayıt altına alınacak ve vergilendirilecekti. Buna karşı İskoçya'da başlayan "sivil itaatsizlik eylemleri" kısa sürede "biz kelle değiliz insanız" şiarıyla tüm ülkeye yayıldı. Londra'da onbinlerin eylemleri giderek yüzbinlerin protesto gösterilerine dönüştü, militan sokak çatışmaları yaşandı. Thatcher hükümeti bu yasayı geri almak zorunda kaldı.

Son söz

1984-1985 yılında yaşanan İngiliz madencilerinin grevi dünyada neo-liberal politikaların uygulanmasında çok önemli bir rol oynadı. Burada çıkarları birbirine zıt iki dünya, uzlaşmaz iki sınıf karşı karşıya gelmiş ve bir yıl sürecek bir irade savaşına girişmişti. İşçi sınıfı ile devlet arasında adeta bir savaşa dönen bu mücadele sadece İngiltere işçi sınıfının değil, Avrupa'daki sınıf mücadelelerinin de seyrini belirledi.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yaşamlarında her geçen gün daha fazla hissettikleri, yıkıcı sonuçlarını yaşadıkları neo-liberal saldırılar, kamu hizmetlerinin ve işletmelerinin özelleştirilmesi ve kamu harcamalarının kısıtlanması, sendikaların etkisizleştirilmesi, anti-demokratik yasalar, polis devleti ve kirli savaş uygulamalarının mimarları Margaret Thatcher ve Ronald Reagan'dır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bu sınıf düşmanlarını asla unutmayacak!

Kore Yarımadası'nda gerginlik tırmanıyor

Kuzey Kore'nin bugün orta menzilli iki Musuduan füzeyi harekete geçirerek fırlatma sistemlerine yerleştirdiğine dair haberler resmi olarak doğrulanmazken, Güney Kore askeri yetkililerince füze kalkana sahip iki savaş gemisinin doğu ve batı kıyılarına yerleştirilmek üzere harekete geçirildiği belirtildi. Japonya da, Kuzey Kore'ye karşı ABD ve Güney Kore'yle yakın işbirliği içinde olduğunu duyurdu.

Pasifikte sular ısıyor

Kuzey Kore'nin, 12 Şubat'ta üçüncü nükleer denemesini yapması üzerine emperyalistlerin sözcüsü işlevi gören BM Güvenlik Konseyi, 7 Mart'ta, Kuzey Kore'ye karşı uygulanacak yeni yaptırım paketini onaylamıştı. Ardından ABD emperyalizminin savaş uçaklarını ve savaş gemilerini bölgeye gönderdiğini, birkaç hafta içinde ise Pasifik Okyanusu'ndaki Guam adasına füze savunma sistemi kurulacağını duyurmuştu. ABD emperyalizminin Güney Kore ile başlattığı ortak tatbikat ve en son Kuzey Kore'nin Güney Kore ile "savaş durumuna" girdiğini, Nükleer Santral'i tekrar açacağını duyurması, gerginliği iyice tırmandırdı.

Burjuva medya ve Kuzey Kore

Burjuva medyanın Yugoslavya, Irak, Libya, Mali ve Suriye'yi hedef alan savaşlarda olduğu gibi, kamuoyunu manipüle etmek konusunda tam bir savaş kıskırtıcılığı yaptığına bir kez daha şahit olduk. Şimdilerde de, Kuzey Kore'nin "savaş tehditleri" ile ilgili haberler burjuva medyada ayyuka çıkmış durumda.

Rusya'nın sesi radyosu, 30 Mart'ta tarihli yayınında, Kuzey ve Güney Kore'nin savaşla ilgili resmi beyanlarının Batılı haber ajansları tarafından "yanlış" çevrildiği yorumunu yapıyor ve Pyongyang'ın sözlerinin özgün metinde, "düşman provokasyonları durumunda Kuzey Kore savaş döneminin kanunlarına göre hareket edecektir!" anlamına geldiğini belirtiyor. Yani gerçekte Kuzey Kore tehdit eden değil, tehdit edilen konumundadır. Vietnam internet medyasında da

geçtiğimiz günlerde Güney Kore'nin Şubat ayında Kuzey Kore sınırına 20 km. mesafede askeri tatbikat yaptığını gösteren ve kimin kimi provoke ettiğini gözler önüne seren fotoğraflara, batı medyasında hiçbir yerde rastlanmadığı gözleniyor.

Kuzey Kore üzerine yazılanlar yazılmayanlar

Kuzey Kore üzerine az şey biliniyor. Burjuva medya döne döne Kore'deki hastalık, kuraklık ve kıtlık ile ilgili haberlerin yanında arz sıkıntısı ve yasadışı silah ticaretini işliyor. Tüm bunların yanında da dünyanın alay ettiği çilgin bir diktatörden söz ediyor.

Oysa Kuzey Kore nadir toprak ve mineral kaynaklar açısından zengin bir ülke. Mevcut kaynakların değerinin 6 trilyon doların üzerinde olduğu tahmin ediliyor. Tüketici elektroniği ve askeri teknoloji üretimi için gerekli kaynaklara sahip olması da ayrıca ilgiyi üzerine çekiyor.

Kuzey Kore'de demir cevheri, kömür, çinko cevheri, altın cevheri, bakır cevheri, kireçtaşı, molibden ve grafit gibi yaklaşık 200 farklı hammadde bulunduğu tahmin ediliyor. Ayrıca burada dünyanın ikinci manyezit yatakları ve altıncı büyük tungsten yatakları bulunuyor. Asia Times bir haberinde Kuzey Kore'de bulunan hammaddenin işlenmeyi beklediğini belirtiyor.

Kuzey Kore sınırları içinde "nadir" toprak elementleri bulunduğu söyleniyor. Bunlar, rüzgar türbinleri, güneş pilleri, hibrid motorlar, akıllı telefonlar, düz ekran TV, dizüstü bilgisayarlar, arabalar, bilgisayarlar, tanklar, uçaklar, füzeler vs. üretimi için gerekli olan elementler. "Yeni Pasifik Enstitüsü Projesi"ne göre Güney Kore hükümeti tarafından bu hammaddelerin toplam değerinin 6 trilyon ABD doları civarında olduğu tahmin ediliyor.

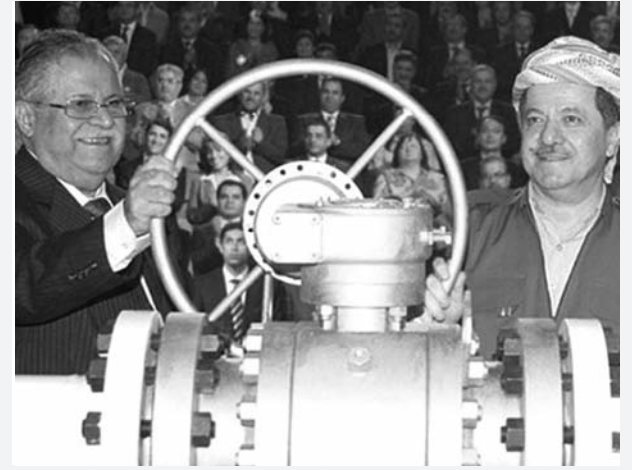
Çin şu anda nadir toprak elementlerinde dünyanın en büyük ihracatçısı durumundadır. Kanada Montreal gazetesi, Çin'in Pyongyang yönetimi ile birlikte Kuzey Kore'deki doğal kaynakları keşfetmek için çalıştığı yorumunu yapıyor. Güney Kore'de işbirliği için talepte bulunmuştu. Japonya ve Tayvan'lı mikroçip endüstrisinden çeşitli şirketler de... Bunlar arasında Eric Schmidt (Google) gibi batılı şirketler de bulunuyor.

Almanya merkezli FAZ gazetesinin Ocak 2013'te yayınladığı haberde; Kuzey Kore'nin yabancı yatırımcılara sınırlarını açmak istediği ve bunun için Kore'ye Alman ekonomistler ve hukukçular tarafından gizlice danışmanlık sunulacağı bilgisi yer aldı.

Şimdiye kadar, Kuzey Kore öncelikle Çinli yatırımcıları çekmişti. Çinli yatırımcılar da özellikle devasa doğal kaynakları ile ilgilenmişti. "Nadir Topraklar"a gelince, bunlar Çin ve Kuzey Kore'de bol miktarda bulunurken ABD, İngiltere'de nadir ve diğer batılı emperyalist ülkelerde son derece sınırlıdır.

Günümüzde emperyalist rekabet ve savaşların temel nedenlerinden biri hammadde kaynakları ve doğal zenginliklerin paylaşımıdır. İşte bu nedenle Kuzey Kore'nin nükleer silah denemelerinden çok, ülkenin maden kaynakları emperyalistlerin iştahını kabartıyor. Tıpkı en son Mali'ye karşı başlatılan emperyalist hegemonya savaşında olduğu gibi...

Güney Kürdistan'da petrol gerilimi

Bir gericilik odağı olarak AKP iktidarının izlediği bölgesel politika, son aylarda Irak merkezi yönetimiyle ilişkilerin alt seviyeye inmesine yol açtı. Zira Irak'ın içişlerine doğrudan müdahale eden ve ülkede mezhepsel parçalanma için çalışan güçlere açıktan destek veren AKP iktidarı, kendi sefil çıkarları için - bölgedeki diğer Amerikancılarla birlikte-, bu komşu ülkeyi kirli elleriyle pervasızca karıştırmaktadır.

Irak'la gerilimin temel nedenlerinden biri de, Mesut Barzani yönetimindeki Güney Kürdistan'la kurulan ilişkilerdir. Bağdat'ı bir kenara bırakarak Barzani yönetimiyle işbirliği yapan AKP iktidarının derdi, Irak'ta Şii-Sünni parçalanma yaratarak, işbirliği yaptığı odaklarla birlikte bu komşu ülkede etkili olmak. Bunun yanı sıra, Kerkük petroleri için salyaları akan Türk burjuvazisi ile onun AKP öncülüğündeki iktidarı, Bağdat yönetimini devre dışı bırakarak, bu pastayı yutmak istemektedir.

Nitekim Tayyip Erdoğan'ın "Kuzey Irak'tan ham petrol sevkiyatı konusunda anlaştık" açıklamasının ardından Erbil'den yüklenen ilk tankerler, Habur kapısından Türkiye'ye giriş yaptı. Ham petrol sevkiyatının başlatılması Bağdat-Erbil ilişkilerinin daha da gerilmesine yol açtı. Ankara-Erbil arasındaki anlaşmanın bizzat AKP şefi tarafından ilan edilmesi ise, Nuri El Maliki yönetiminin rahatsızlığını daha da arttırdı. Zira açıklamayı yapan Tayyip Erdoğan'ın tutumunda, Bağdat yönetimine bir çeşit meydan okuma da var.

Hem Erbil-Ankara anlaşmasına hem ham petrol sevkiyatının yapılmasına tepki gösteren Nuri El Maliki hükümeti, Barzani yönetimini yasadışı işler yapmakla suçladı.

Irak anayasasına göre, Kürt yönetimi, Irak petrol gelirlerinin toplamından %17 pay alıyor. Dolayısıyla, bu anayasaya göre, Erbil yönetimi, merkezi hükümeti göz ardı ederek, ham petrol satma hakkına sahip bulunmuyor.

Bağdat-Erbil gerginliği yeni değil elbet. Son haftalarda hem Kürt milletvekilleri hem kabinede bulunun dört Kürt bakan, parlamento ve hükümeti boykot ediyordu.

Taleplerinin kabul edilmemesi durumunda, "tüm seçeneklerin" masada olduğunu belirten Kürt siyasetçiler, gerekirse Irak'tan ayrılacaklarını de söylüyorlar. Türkiye'ye ham petrol sevkiyatının başladığı günlerde yapılan bu açıklama, gerilimi tırmandıran bir rol oynadı. Tüm bunlara rağmen, ham petrol sevkiyatı ve AKP şefinin fütursuzluğu, gerilimin tırmanmasında özel bir rol oynuyor.

El Maliki-Barzani ikilisi, sorunları çözmek için müzakereye hazır olduklarını ilan etseler de, bu işin o kadar kolay olmayacağı anlaşılıyor. Zira Erbil-Bağdat ilişkilerini dinamitlemek için çabalayan AKP iktidarı, bu uğursuz politikalarını ısrarla sürdürmektedir.

Nazi terörü ve ırkçılığa karşı Almanya çapında yürüyüş

17 Nisan 2013'te Münih'te "Nasyonal-Sosyalist Yeraltı örgütü" (NSU) isimli faşist örgüt üyesi 5 kişinin duruşması başlıyor.

13 Nisan'da Münih'te antifaşist kurum ve kuruluşlar tarafından kitlesel bir protesto yürüyüşü düzenlenecek. Protesto gösterisine Almanya çapından kitlesel bir katılım bekleniyor.

Hatırlanacağı gibi, Kasım 2011 tarihinde bir arabada iki kişinin intihar(!) etmesinin ardından Beate Zschäpe isimli kadının bir evde çıkardığı yangın, 9 yabancıyı öldürülmesi ve iki bombalı saldırı ile ilgili belgeleri ve "Nasyonal-Sosyalist Yeraltı örgütü" adlı faşist cinayet şebekesini açığa çıkıttı.

7 yıldır "döner cinayetleri" olarak lanse edilen cinayetlerde ırkçı ipuçları göz ardı edilmiş, yıllarca ölenlerin aileleri ve yakınları izlenirken, ölenlerin mafya ilişkileri araştırılmıştı. Hatta bir eylemde bir BND (Alman İstihbarat Örgütü) ajanının olay yerinin yakınında görünmesine ve Kassel'deki olayda ise internet kafe sahibinin öldürüldüğü sırada BND ajanının internet kafede bulunduğu ispat edilmesine rağmen...

Skandallar ve derin devlet

Nasyonal-Sosyalist Yeraltı Örgütü'nün suikastlarının açığa çıkmasından bu yana ipuçları yok edilmeye devam ediyor. Cinayetlerdeki polis ve gizli örgüt teşkilatlarının rolünü aydınlatmak için yapılanlar ise bugüne kadar sonuçsuz kaldı.

Ölü bulunan iki faşist ve yakalanan Beate Zschäpe isimli faşist kadının, arandığı sürelerde bile, Anayasayı Koruma Teşkilatı ajanlarının bulunduğu toplantılara katıldığı, gizli servis elemanlarının kullandığı türde kimliklere sahip olmaları, bomba yapımında kullandıkları maddelerin sadece Alman ordusunda bulunduğu, bu kişiler hakkında yapılan ihbarların,

haklarında açılan davaların hasıraltı edildiği, bazı dairelerde saklanan ve tahrip edilen dosyalar, araştırma komisyonlarında söylenen yalanlar, araştırmaların daha derinlere inmesini engellemek için bir iki gizli servis elemanının istifası vb... Tüm bunlar "döner cinayetleri" failleri ile Alman "derin devleti" arasındaki bağlantılara işaret ediyor.

Anayasayı Koruma Teşkilatı'nın geçmişi

1950'de eski Naziler tarafından kurulan bu gizli örgüt, faşizme karşı direnenleri tekrar hapisanelere atmak için faaliyet gösterdi, 60'lı yıllarda öğrenci hareketini ezmek için çaba harcadı, 70'li ve 80'li yıllarda ise sol militanlara karşı meslek yasağı için belge topladı. 2002 yılında Faşist parti NPD'yi kapatma davasının başarısızlığa uğramasının nedeni de bu gizli örgütün ajanlarının NPD'nin en üst yönetim düzeyine kadar tüm sorumlu kademelerde çalışmakta olmasıydı. NSU adlı faşist çete de polis ve Anayasayı Koruma Teşkilatı muhbirleri ile dolu bir örgüttür.

Almanya'da ırkçılık

İrkçilik Almanya'da derin köklere sahip. Almanya'da yabancılara ve sığınmacılara karşı sertleştirilen yasalarla en insani haklar ellerinden alınırken, faşist örgüt ve partiler aracılığı ile sokak ortasında saldırıya ve hakarete uğruyor, Rostock, Mölln, Solingen ve Hoyerswerda'da evleri, kaldıkları yurtlar ateşe veriliyor, Hitler döneminden kalma pogromlar yaşanıyor. 1989'dan bugüne Almanya'da 200'ün üzerinde göçmen, antifaşist, punk ve evsiz öldürüldü.

Bu kirli/kanlı olaylar, Alman burjuvazisinin faşist çeteleri kullanmaktan hiçbir zaman vazgeçmediğini kanıtlamaktadır.

Müslüman-Hıristiyan çatışması kışkırtılıyor

Mısır'ın başkenti Kahire'de bulunan Hıristiyan Kiptilere ait Katedral'e düzenlenen saldırı ile başlayan olaylarda iki kişi hayatını kaybederken, 90'ı aşkın kişi de yaralandı. Hıristiyanların Mısır'daki en önemli dini kurumu kabul edilen Katedral'in dinci-gerici çeteler tarafından pervasızca hedef alınması, dinsel çatışma riskini arttırdı.

Çeteler-polis suç ortaklığı

Katedral'in içine Molotof kokteyli atan çeteler, Hıristiyanlar için büyük önem atfedilen bu dini kurumu kundaklamaya çalıştılar. Olaylara tanık olan polis saldırıyı engellemek bir yana, Katedral'e gaz bombaları atarak, çetelerin işini tamamlamaya çalıştı.

Dinsel çatışmaları kışkırtan dinci çetelerin ilk kez sokaklara salınmadığı, Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetimine karşı düzenlenen eylemleri, muhalif gazetecileri, greve çıkan işçileri hedef alan saldırılarda da bu tetikçilerin kullanıldığı belirtiliyor.

Bu çetelerin polisle içli/dışlı olduğunu belirten Mısır'daki sol/sosyalist muhalefet, buna rağmen İhvan yönetiminin olayları "faili meçhul" olarak nitelmesini, suç ortaklığının kanıtı sayıyor.

İhvan yönetimi, vaazlarda olayları kınadığını söylüyor. Oysa pratikteki tutum tersine işaret ediyor. Dinci-mezhepçi zihniyeti benimsemesi, İhvan yönetimini failleri korumaya sevk ediyor. Suçlular ortada olmasına rağmen, resmi açıklamalarda olayları kışkırtanların "meçhul" olduğu iddiası, İhvan yönetimi ile dinci çetelerin suç ortaklığının kanıtlarından biri kabul ediliyor.

Tehlikeli gelişmeler

Dinci çeteler-polis işbirliği ile düzenlenen saldırının ardından, Kıpti gençlerin de, savunma gerekçesiyle silahlanmaya başladığı belirtiliyor. Kıptilerin milis oluşturma hazırlığı, Mısır'da Müslüman-Hıristiyan çatışması riskinin arttığına işaret ediyor.

Dinci-mezhepçi bir üslup kullanan kökten-dinci çetelerin İhvan yönetimince hoş görülmesi, hatta yönetime bağlı bazı milletvekili veya bakanların da aynı üsluptan mustarip olması ve bu üslubun hem Hıristiyanlara hem Sünni olmayan Müslümanlara düşmanca yaklaşması, Mısır'da olası bir dinsel/mezhepsel çatışmanın kimler tarafından kışkırtıldığını gözler önüne seriyor.

Halkların kardeşliği için...

Dinci-gerici saldırının duyulması ile harekete geçen binlerce kişi, olayı protesto etti. Katedral'in önünde toplanan kitle, Mısır halkının bir bütün ve kardeş olduğunu, rejimin başarısızlıklarını örtmek ve dikkati toplumsal sorunlardan başka yöne çekmek için dinsel çatışmayı kışkırttığı bildirildi.

Halkların kardeşliği için alanlara inenler, Mısır'da olası bir dinsel çatışmayı önlemek istediklerini şiarlarıyla haykırıyorlar. Tersinden ise dinci-gerici çeteler de bu çatışmayı kışkırtmak için uğraşıyorlar. Müslüman Kardeşler'in yönetimde olması ise, kökten-dinci çetelerin işini kolaylaştırıyor.

Bu olaylar, henüz yolun başında sayılan Müslüman Kardeşler yönetiminin, Mısır halklarının başına türlü belalar saracağına işaret ediyor. Dinsel bir çatışma, Mısır halkları için tam bir yıkım olur. Umalım ki, halkların kardeşliği için mücadele eden sol/sosyalist parti ve örgütler ile işçi ve emekçilerin gücü, olası bir uğursuz dinsel savaşı önlemeye yetebilsin...

“Görünmeyen emeğin” ekonomi-politiği

B. Aziz

8 Mart tartışmalarının ana eksenini oluşturan temel kavramlardan biri olan “görünmeyen emek”, metinlerimizde değinilip geçilen fakat üzerinde çok durmadığımız bir kavram. Reformist çarpıtmalara neden olduğu için, bu kavramın nasıl ele alınması gerektiği üzerinde durmak yararlı olacaktır.

“Görünmeyen emek” kavramı genel planda, sermaye birikimi sürecinin kesintisiz biçimde sürmesinin temel koşulu olan “emek-güçü”nün yeniden üretiminde kadınların harcadığı ev içi emeği ifade etmektedir. Bu emeğin kendisi de ikiye ayrılabilir. Birincisi kapitalizmin ihtiyaç duyduğu yeni nesil emek-gücünün üretimi (yani çocuk doğurulması ve bakılması) için kadınlar tarafından ortaya konması gerekli olan emek. İkincisi ise gün boyu üretim sürecinde emek-güçü fiili olarak tüketilen erkek emek-gücünün ertesi güne aynı üretebilme potansiyeli ile çıkabilmesi için gerekli olan hizmetlerin yerine konulması için gerekli emek.

Açmak gerekirse, günümüz kapitalist toplumunda erkek işçinin tükettiği emek-gücünün yerine konulabilmesi, böylece aynı verimlilikle ertesi gün sömürülebilmesi için yemeğe, ısınmaya, yaşadığı ortamın asgari hijyen koşullarında tutulmasına, çamaşır-bulaşık vb. işlerin yapılmasına ihtiyacı vardır. Kaldı ki bunun dışında çocuk bakımı (geleceğin potansiyel emek-gücüsü), evde bakıma muhtaç yaşlıların ve hastaların yaşamını idame ettirebilmesi için de bir emek harcanması gereklidir.

Emek-gücünün yeniden üretimi için gerekli tüm bu ihtiyaçların karşılanması, kapitalizmin kendinden önceki üretim tarzlarından devraldığı ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda biçimini değiştirdiği fakat özüne dokunmadığı erkek egemen ideoloji ile birleşince, günümüzde kadınların “doğal” görevi olarak kabul edilmiş/ettirilmiştir. Toplumsal cinsiyet bağlamında tüm bu ihtiyaçlar ev içi emeğin konusu olarak kadınların sırtına yüklenmiştir. Bu emeğin “görünmez” olarak nitelenmesinin sebebi ise, kendisinin bir “değeri”nin olmamasıdır.

Emek-gücü kendi değerinin üzerinde değer üretebilen tek meta olması sebebiyle diğer metallerden farklı bir metadır. Bir metanın meta olabilmesi için gerekli olan iki temel koşul emek-gücüsü için geçerlidir. Bunlardan ilki kullanım değeri olarak ifade edilir ki, bu, o metanın talep edilmesini sağlayan ve bir ihtiyacı karşılamaya yarayan değer biçimidir. Diğer ve kapitalizm açısından asıl “değerli” olanı ise, “değişim değeri” olarak ifade edilen değer biçimidir. Bir metanın değişim değerini belirleyen, o metanın üretilmesi için toplumsal açıdan gerekli emek zamandır. Emek gücü metası için ele alınırsa, bu metanın kullanım değeri emek harcayarak üretim yapabilme yeteneği iken, değişim değeri ise tüketildikten sonra yeniden üretilmesi için gerekli olan toplumsal açıdan belirlenmiş emek zamandır.

Örneğin, bir ayakkabı işçisinin 10 saatlik işgünü içerisinde, kapitalist 3 saatlik üretim sürecinde elde edilen üründen emek-gücüsünün değerini (değişim değeri) öderken, diğer 7 saatlik emeğin ürününe el koyar, ki buna da artı-değer denir. Burada ifade edilen süreçte işçi 3 saatte kendi ücretinin değeri kadar değer yaratır, geri kalan 7 saat kapitalist için çalışır. Çalışıp çalışmamakta köleden farklı olarak “özgür”dür, fakat üretim araçlarına sahip olmayan bir kişi olarak hayatta

kalabilmek için satabileceği tek metasını, yani emek-gücüsünü satmak zorundadır. Tersinden kapitalist de kâr elde etmek için emek-gücüne muhtaçtır. Sermaye genişleyerek büyümek için vampirin kana ihtiyaç duyduğu gibi emek-gücüne ihtiyaç duyar. Emek-sermaye çelişkisi olarak ifade edilen bu süreç kapitalizmin ontolojisini oluşturur.

Görünmeyen emeğin görünmezliğinin asıl sebebi, kapitalizmin ihtiyaç duyduğu emek-gücüsünün yeniden üretim sürecinde kadınların harcadığı emeğin bir kullanım değeri olduğu halde bir değişim değerinin olmamasıdır. Bu nedenle herşeyin değişim değeri ölçüsünde görünür ve “değerli” olduğu bu sömürü düzeninde kadının ev içi emeği “görünmez”.

Kendinden önceki patriyarkal ideolojiyi devralıp kendi artık-değer sömürüsü ile uyumlaştıran burjuvazi, bu sayede emek-gücüsünün değişim değerini düşürerek kâr kitlesini arttırırken, aradaki farkın “maliyetini” kadın cinsine ödetir. Yemek, temizlik, bulaşık, çamaşır, çocuk bakımı vb. ev içi emeğin konusu olan ve emek-gücüsünün ücretine dahil edilmesi gereken bu maliyetleri toplumsal cinsiyet bağlamında kadının “doğal” işleri olarak kadın cinsine yükleyen burjuvazi, böylece ücretleri olması gereken düzeyin altında tutma olanağı bulur. Şayet bu “doğal” işleri kadınlar yapmasa ve erkek işçi bu hizmetleri piyasadan bir ücret ödeyerek almak durumunda olsa ücretlerin oldukça yükselmesi gerekir ki, bu doğası gereği burjuvazinin işine gelmez.

Bu açıklamalardan sonra asıl önemli soruyu sormanın vakti geldi. “Görünmeyen emek” tüm kadınları ilgilendiren sınıflar üstü bir kavram mıdır? Feminist ve reformist hareketin iddiası bu yönde. Bu sebeple 8 Mart’ı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü yerine “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutluyorlar. Tezleri ise şu: Tüm kadınlar emekçidir fakat emekleri görünmez. Bu sebeple “emekçi” ön eki ile bugünü kutlayanlar kadın sorununu işçi ve emekçi kadının sorunu olarak algırlar ve kadın sorununa sığ bir şekilde yaklaşır. Zaten Marks’ın *Kapital*’i de “görünmeyen emeği” ekonomi-politiğin eleştirisine yansıtmasından ötürü

“cinsiyet köru”dür, vb...

Öncelikle *Kapital*’in “cinsiyet köru” olduğu iddiaları temelsizdir. Zira Marks, bu eserinde kapitalizmin temel hareket yasalarını ortaya çıkarmak için sistemi en saf ve piyasa dışı etkenlerden soyutlayarak analiz eder. Bu sebeple piyasa ile dolaylı ilişkilenen ev içi emeği analizinin dışında tutar, tıpkı diğer piyasa dışı faktörleri dışladığı gibi.

Sorumuza dönersek; “görünmeyen emek” tüm sınıflardan kadınların ortak bir mücadele ekseninde birleşeceği bir kavram değildir. “Görünmeyen emek”, işçi ve emekçi kadının çifte sömürsünü ifade eden bir kavramdır, orta burjuva-burjuva kadının değil. Emek-gücüsünün yeniden üretilmesini ifade eden bu kavram doğal olarak işçi ve emekçi ailesini varsayar, çünkü emek-gücüsünü satan emekçidir. Emekçi kadından kasıt yalnızca ücretli çalışan kadın da değildir. “Emekçi” tanımlaması yapılırken, aile gibi mülkiyet ilişkilerinin cisimleştiği bir kategorinin üzerinden atlanamaz. Bir işçi erkeğin eşi/kızı, üretim sürecinde bulunsun ya da bulunmasın, hem ev içi emeğinden ötürü hem de aile kurumu üzerinden onun sınıfsal taşıyıcısı olduğu için emekçidir. Kaldı ki ücretli olarak da çalışıyorsa, bu onun hem evde hem de iş yerinde sömürüldüğü anlamına gelir. Tersinden burjuva kadın yalnızca üretim araçlarına sahip kadını tanımlamaz. Burada da burjuva erkeğin eşi/kızı, üretim aracına sahip olsun ya da olmasın, bir mülkiyet ilişkisi olarak değerlendirildiğimiz ailenin sınıfsal taşıyıcısıdır, dolayısıyla sınıfsal konumu burjuvadır.

Burjuva bir ailenin kadın üyeleri, ev içi emeğin konusu olan temizlik, çocuk bakımı, yemek vb. hizmetleri hizmet sektöründe çalışan kadın emekçilere yaptırırlar. Satın aldıkları bu hizmetlerin karşılığını ne ile ödedikleri ise yeterince açıktır. Üç kuruş para karşılığı evlere temizliğe giden emekçi kadınlar ile bu hizmeti satın alan ve bunu da artı-değer sömürüsü sayesinde yapan burjuva kadınları aynı kefeye koymak ve bunu da “görünmeyen emek” kavramı ile açıklamaya çalışmak doğal olarak marksistlerin işi olamaz.

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Geçtiğimiz haftalarda kadının istihdam sorunu, istatistiki verilerden istihdamı artırmaya dönük politikalara dek bir dizi başlık üzerinden tartışılırken, verili tabloya ilişkin timsah gözyaşları akıtılmaktan kaçınılmadı. Sonuçta ortaya çeşitli projeler ve düzenlemeler atıldı. Sadece bunlara göz atmak dahi kapitalist sistemin ikiyezli karakterini görmeye yeterlidir. Ancak bu yazımızda kapitalizmin mutfağında hazırlanan saldırı politikalarından çok mutfağın kendisini ele alacağız.

Kapitalizmde kadın istihdamı

Kapitalist sistem doğası gereği ikiyezlidir. İnsanların canı ve kanı üzerinden hayat bulan bu sistem, "kâr için her yol mübahtır!" anlayışıyla politikalar üretmektedir. Böyle olunca da, onlar için "yaşamsal" olan bizler için "ölümcül" olmakta, "hak" ise "saldırı" ile eşanlam kazanmaktadır.

Kadının istihdam sorununda da bu ikiyezli politikalar kendini ortaya koymaktadır. Kadının üretim sürecine çekilmesi ya da evin dört duvarı arasına sıkıştırılması kapitalizmin dönemsel çıkar ve ihtiyaçlarına bağlıdır. Savaş dönemlerinde kadınlar kitlesel olarak üretime çekilirken, kriz dönemlerinde işsizliğin boyutlanmasıyla, "analığın kutsallığı" vb. söylemlerle gerisin geri üretimin dışına itilmektedir.

Kapitalizmin "vahşi" dönemi 1800'lü yıllarda kadın ve çocuk emeğinin sınırsız sömürsünden bugüne, sömürünün derecesinde, sınıf mücadelesinin seyrinin belirlediği sınırlamaların dışında pek bir değişiklik olmamıştır. Çünkü kadın ve çocuk emeği burjuvazinin vazgeçemediği nimetler arasındadır. İhtiyaç duyduğu ölçüde keyfince ucuz işgücü olarak sömürür, ihtiyaç fazlası durumlarda ise "baba ocağına" ya da "koca evine" gönderir. Çocuk bakımı, ev işleri vb. gibi toplumsal olarak karşılanması gereken hizmetleri kadınların omuzlarına yıkarak, ona ev içi köleliğini dayatır.

"Hareket etmeyenler, zincirlerini fark edemezler!"*

Emekçi kadın kapitalist sistem altında çifte sömürünün girdabında boğulmaktadır. Onun bu girdabın içinden çıkmasının ilk koşulu, Engels'in sözleri ile, "bütün kadın cinsinin yeniden toplumsal üretime dönmesidir." Ancak toplumsal üretim sürecinde yerini alan kadın, yüzyıllık zincirlerini parçalayarak özgürleşmenin yolunu açabilir. Kendisini boyunduruk altına alan

kapitalist sistemi ancak üretim süreci içerisinde tanıyabilir ve ona karşı koyabileceği silahları edinebilir. Sınıf mücadelesinin dönüştürücü etkisini anlamak için salt işçi direnişlerine bakmak bile yeterlidir.

Bundan dolayıdır ki, komünistler kadının toplumsal üretime katılmalarını önemserler. Kadının üretime katılmasını ileri bir adım olarak görürler. Sosyalist sistemde ise sorun başka bir boyut kazanır.

Gerçek "özgürlük ve eşitliğin" yolu!..

Sosyalizmde üretim ilişkilerini belirleyen kar değil toplum için üretilmektedir. Kadınların kitlesel olarak üretim sürecinde yerini alması da çerçeveye oturur. Emek sömürsünün son bulduğu sosyalizmde, kadının "eşitlik ve özgürlüğü" bir söylem olmaktan çıkar.

1917 Büyük Ekim Devrimi'nin ardından Sovyetler Birliği'nde kadın istihdamında (Savaş Komünizmi ve NEP dönemlerinde dalgalanmalar söz konusu olsa da) muazzam gelişmeler yaşanmıştır. Tarım dışı kadın işçi ve hizmetlilerin sayısı 1917'de 2.300.000 iken 1932'ye gelindiğinde bu sayı 6.007.000'e ulaşmış, 1940'da ise 11 milyon kadın toplumsal üretim içerisinde yer almıştır. Kadının kitlesel olarak üretime katılmasının yanında kadın-erkek iş ayrımı silikleşmiş, kadın, üretimin her alanında "varım" diyebilmiştir.

Sosyalist sistem kadını toplumsal üretimin bir parçası yaparken, aynı zamanda kadının omuzlarına yüzyıllardır terk edilmiş toplumsal görevleri de asıl sahibi olan topluma tekrar iade etmiştir. Böylece kadının üretime katılmasının önündeki engeller ortadan kalkmış, toplu çamaşırhaneler, yemekhaneler, çocuk bakım evleri, kreşler vb. toplumsal kurumlaşmalar yoluyla, kadının sosyal-kültürel gelişiminin öne açılmıştır.

Kadının üretim sürecindeki yerini alması kadın cinsinin kurtuluşu doğrultusunda önemli bir ilk adımdır. Sosyalist toplum bunu bir yük olarak değil kendisine düşen bir görev olarak kabul eder. Daha önemlisi, tek başına bunun yeterli olmadığı bilinciyle hareket eder.

Bu çerçevede **TKİP Programı**'da "Kadının kurtuluşu" başlığı altında şunlar ifade edilmektedir: "Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

Analık toplumsal bir işlemdir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür."

* Rosa Lüksemburg
T. Tanya

Eğitimde gerici hız kazanıyor

Dinci-gerici AKP hükümeti, emperyalizm ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştirilen 12 Eylül darbesinin açtığı yolda, bu geçmişten aldığı birikimle ilerlemeye, yaşamın her alanında dinci gerici derinleştirmeye ve toplumu tek tipleştirmeye devam ediyor.

Sermayeye ucuz iş gücü sağlayan aynı zamanda dinci gericiyle yarının uysal işçilerini yetiştirmeyi hedefleyen 4+4+4 eğitim modeli her geçen gün yeni takviyelerle genişletiliyor.

4+4+4 dinci-gerici, piyasacı eğitim modeli kapsamında gündeme gelen okullarda dini içerikli kitapların dağıtımına, fiilen zorunlu hale getirilen din derslerine, sırası olmayan okullarda olmazsa olmaz denilen mescitlere, özgürlük söylemleriyle duyurulup kız çocuklarını küçük yaşta türbana saran kılık kıyafet serbestliğine, 12 Eylül'den tanıdığımız kitaplara uygulanan sansür ve yasaklara şimdi de Osmanlı'nın sosyal bilimler liselerinde zorunlu, diğer liselerde ise seçmeli ders olarak okutulması eklendi.

AKP Manisa milletvekili Selçuk Özdağ'ın TBMM'ye Osmanlı'nın zorunlu ders veya seçmeli ders olması yönünde verdiği kanun teklifi, Milli Eğitim Bakanlığı ve TBMM Milli Eğitim Komisyonu'nca değerlendirildi ve MEB Talim Terbiye Kurulu tarafından Osmanlı'nın Sosyal Bilimler Liseleri'nde zorunlu ders, diğer liselerde ise seçmeli ders olarak 2013-2014 eğitim öğretim yılı müfredatına konulmasını karara bağlanmış oldu.

Osmanlı İmparatorluğu boyundurluğu altında ezilen halkların cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte "tek dil, tek din, tek devlet" bakışı çerçevesinde kırımdan geçirildiği, ulus devlet oluşumunun engellendiği, ulus birliğini ifade eden dil ve kültür değerlerinin yok edilmeye çalışıldığı gerçekleri orta yerde duruyorken, Türkiye'nin çeşitliliğinden ve zenginliğinden bahseden Selçuk Özdağ'ın; Kürtler'in adillerinin yok sayılması gerçeğine de gözlerini kapatarak "atalarımızın mezar taşlarını okuyamaz olduk" serzenişleriyle sunduğu ve devletin de onayladığı Osmanlı'nın zorunlu bir ders olarak liselerde okutulması kararını sevinçle karşılaması, kapitalist sistemde demokrasi ve özgürlüğün ezen sınıfın tekelinde bulunduğu ve bunların ezilen sınıflar için ise faşizm ve baskıdan başka bir şey ifade etmediğini ortaya koyuyor.

Osmanlı'nın zorunlu bir ders olarak sosyal bilimler liselerinde okutulması devlet sözcüleri tarafından memnuniyetle karşılanırken kimi "muhalif çevreler" in ise tepkisini çekti.

Kamu kurumlarında türbana alan açılması, dini içerikli deslerin çoğaltılması ve son olarak Osmanlı'nın zorunlu ders olarak okutulması cumhuriyetin değerlerinin yok edilmesi olarak görüldü.

"Biz Türkler büyük medeniyetler kurmuş milletin çocuklarıyız. Selçuklu, Osmanlı bizim medeniyetimizdir. Onların küllerinden de Cumhuriyet kurulmuştur" diyen Selçuk Özdağ'ın da belirttiği gibi bu adımlar Cumhuriyetin değerlerine karşı değil tam da Türk-İslam senteziyle ilerleyen Cumhuriyetin devamıdır.

Bugün AKP eliyle yürütülen burjuva Cumhuriyet, sömürgeci Osmanlı imparatorluğunun küllerinden nasıl oluşmuşsa, artık çürümüş ve tarihin çöplüğüne atılması gereken kapitalist düzenin içinden de yarının sömürsüz, sınıfsız, sosyalist dünyasını kuracak devrimci toplumsal güç olan işçi sınıfı, oynaması gereken tarihsel rolü oynayacaktır.

Devlet katletmeye, saldırmaya devam ediyor!

Sermaye devletinin Kürt gençliğine yönelik saldırıları yoğunlaşıyor, polis katletmeye devam ediyor.

Diyarbakır'da polisten kaçarken kendini nehre attığı iddia edilen Murat İzol'un cesedi 7 Nisan'da ortaya çıktı, hem de başında bir kurşun iziyle!

Murat İzol'un başından tek kurşunla vurularak katledilmesi, ardından Murat İzol'un evine yürümek isteyen öğrencilere azgınca saldırılması "barış rüzgarlarının estiği" bir dönemde nasıl açıklanabilir?

Bir yandan "barış" söylemleri sermaye devletinin sözcülerinin dilinden düşmezken diğer yandan da Kürtlere, özellikle de son dönemde Kürt gençliğine yönelik gerçekleşen bu saldırılar, devletin ikiyüzlü tutumunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Murat İzol'un katledilmesi, daha geçtiğimiz günlerde Roboski katliamını aklayan bir rapor hazırlayan devletin, Kürt ulusuna yönelik imha, inkar, asimilasyon politikalarında değişen bir şey olmadığını gösteriyor.

Gerçek niyetinin "barış" ve "çözüm" olmadığını yaptıklarıyla tekrar tekrar gösteren devlet, kendi eliyle beslediği dinci-gerici yapılanmaları Kürdistan'da güçlendirerek, Kürt ulusunun bilincini kırmaya ve dinci-gerici abluka altına almaya çalışıyor.

Dicle Üniversitesi'nde, hafta başında "Kutlu Doğum Haftası" adı altında etkinlik yapmak isteyen devlet destekli dinci-gerici yapılanma Hizbullah'ın Kürt gençlerine saldırması tesadüf değildir. Üstelik saldırıların planlı ve devlet destekli olduğu da, Hizbullah'ın üniversiteye polis eşliğinde gelmesiyle ispatlanmıştır. Kürt gençliği burada da devletin ikiyüzlü tutumunu görmekte ve buna karşı mücadele etmektedir.

Dinci-gerici yapılanmaların Kürdistan'da yeniden boy göstermesi, Murat İzol'un katledilmesi, kirli savaşın sürdüğünün bir göstergesidir. Devlet cephesinden söylenen hiçbir söylem bu gerçekliğin üzerini örtmeyecektir.

Bugün tüm sahte "çözüm" tartışmalarına karşı gençliğin görevi, Kürt halkının ve özellikle Kürt gençliğinin yanında olmak, Kürdistan topraklarından yürütülen kirli savaşa karşı birlikte mücadele etmektir.

Bizler de genç komünistler olarak sermaye devletinin yalandan estirdiği "barış" rüzgarlarına kapılmayarak, bulunduğumuz her alanda özgürlük ve eşitlik mücadelesini büyüteceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz.

*Ekim Gençliği
10 Nisan 2013*

Kocaeli'de Ekim Gençliği okurlarına polis tacizi

Sermaye devleti, devrimci gençlik mücadelesini engelleyebilmek için her türlü yöntemi kullanıyor. Faşist baskı ve zorbalıkla devrimci faaliyeti kırmak isteyen devlet, ajanlaştırma gibi alçakça yöntemlerle de devrimci faaliyeti engellemeye çalışıyor.

Bunun son örneklerinden biri, geçtiğimiz haftalarda Kocaeli'de yaşandı. Polis, bir Ekim Gençliği okuruna yakınları aracılığıyla ajanlık teklifinde bulundu.

Yine bir Ekim Gençliği okurunun ailesi TEM polisleri tarafından aranıp karakola çağrıldı. Polisler, "kızınız birçok eyleme katılıyor ve önlere yer alıyor, hakkında birçok dosya geldi örgüt üyesi ve ileri aşamaya doğru gidiyor" diyerek aileyi korkutmaya çalıştı. Aileye içerisinde birçok resmin bulunduğu dosyalar gösterdi.

Son olarak ise Ekim Gençliği okurlarının oturduğu apartmana gelen bir sivil polis, apartmanda oturan diğer ailelerden bilgi almaya çalışmış, sorular sorarak çevredekileri tedirgin etmeye çalışmıştır.

Ekim Gençliği okurları ise, ısrarlı devrimci mücadelenin ortaya koyduğu irade karşısında Kocaeli polislerinin bilindik bu yöntemleri kullanmasının ilk olmadığı gibi son olmayacağını da farkında olduklarını, son zamanlarda sıklıkla uygulanan bu tacizlerin kendilerini yıldırılmayacağını bir kez daha ifade ettiler.

Ekim Gençliği / Kocaeli

Beytepe'de devrimci gençlik faaliyeti

Hacettepe Üniversitesi'nde soruşturma terörü hız kesmiyor. 4 Ekim Gençliği okuru hakkında da birçok soruşturma açılmış bulunuyor. Arka arkaya açılan soruşturmalarda devrimci öğrencileri susturmaya çalışan üniversite yönetiminin bu saldırısına yanıt, faaliyetin ısrarla sürdürülmesiyle veriliyor.

1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla birlikte çalışmalarını hızlandıran Ekim Gençliği okurları işçi sınıfının sesini, devrim ve sosyalizm şiarlarını kampüse taşımaya devam ettiler. Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'nin dağıtımı yapılırken kampüsün birçok noktasında yazılamalarla devrim ve sosyalizm propagandası yapıldı.

Ekim Gençliği okurları "Yeni Ekimler için ileri!", "İşçi sınıfı savaştıkça sosyalizm kazanacak!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın 1 Mayıs!" yazılamaları yaptılar.

Ayrıca, Hacettepe Üniversitesi Rektörü Murat Tuncer'in 98 devrimci-ilerici öğrencinin yemek ücretini 1 TL'den 5 TL'ye yükseltmesinin ardından verilen tepkiler sonucu yemek ücreti tekrar 1 TL'ye düşürüldü. Haksız yere kendilerinden 5 TL yemek ücreti alınan öğrencilere bu para iade edildi.

Ekim Gençliği / Beytepe

Manisa'da "eğitimde dönüşüm" paneli

5 Nisan Cuma günü Manisa Eğitim Sen'de yapılan panel iki bölümden oluştu. İlk olarak Türkiye'de 80'lerden bugüne eğitimin yapısı ve YÖK'ün kuruluşunu anlatan kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından sözü alan Ekim Gençliği temsilcisi, dünya ve Türkiye'deki neo-liberal saldırıları ve bunun işçi, emekçi ve gençliğe yansımalarını içeren bir konuşma yaptı.

Birinci bölümün bitmesinin ardından 15 dakika ara verildi. İkinci bölüm serbest kürsüyle başladı. Kurulan serbest kürsüde canlı konuşmalar gerçekleştirildi. Özellikle liselerden doğru staj sömürüsüne, sınav sömürüsüne maruz kalan liseliler karşılaştıkları sorunları paylaştılar.

Panel sorularla, serbest kürsü konuşmalarıyla canlı bir atmosferde gerçekleştirildi. Manisa üzerinden gençliğin mücadelesini yükseltmek için çeşitli mücadele araçları önerildi. Liseler ve üniversite üzerinden film gösterimleri, daha yaygın etkinlikler ve yerel fanzinlerin ihtiyaç olduğu öne çıktı.

Panel türkü ve halaylarla son buldu.

Ekim Gençliği / Manisa

Üniversitelerde dinci-gerici-faşist çeteler, polis terörü...

Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek!

Geride kalan hafta boyunca bir dizi üniversitede gençliğe yönelik saldırılar yaşandı. Faşist beslemeler, dinci-gerici çeteler ve polis, üniversite yönetimleri ve devletin doğrudan desteği ile devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Ancak yanıt her seferinde direniş oldu.

Anadolu Üniversitesi

Anadolu Üniversitesi'nde TGB'nin bildiri dağıtımı ile başlayan gerginliklerin ardından TGB-polis işbirliğiyle saldırı gerçekleştirildi. Yunus Emre Kampüsü İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi önünde ilk olarak ÖGB'ler saldırıya geçti. Çok sayıda özel güvenlik elemanının yaralanmasının ardından çevik kuvvet TOMA'larla okula girdi. Öğrencilere tazyikli su ve biber gazıyla saldıran polis Edebiyat Fakültesi'ne çekilen öğrencilere saldırmak için camları kırdı.

Kampüste öğrenci avı başlatan polis fakülteleri ve kantinleri dolaşarak devrimci ve ilerici öğrencileri gözaltına aldı. Çevik kuvvet otobüsünde de öğrencilere saldıran polis bir öğrencinin burnunu kırdı.

Dokuz Eylül Üniversitesi

Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Azadiya Welat ve Özgür Gündem gazeteleri için stand açan Kürt öğrencilere faşistler saldırdı. Ertesi gün, saldırıyı protesto etmek için eylem yapan devrimci ve ilerici öğrenciler ise polis terörüne hedef oldu. Üç öğrencinin yaralandığı polis saldırısında 23 kişi gözaltına alındı.

Polis saldırısı Konak'ta yapılan eylemle protesto edilirken, gözaltına alınan öğrenciler ertesi gün serbest bırakıldı.

Öğrenci yurduna polis baskını

Muğla'da geçtiğimiz günlerde faşistler devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Çatışma sırasında faşistler havaya ateş açtı. Faşistleri uzaklaştıran polisin saldırısı da bir kez daha Kürt öğrencileri hedef aldı.

Ertesi gün ise polis terörü, yurdun bin polis tarafından basılması ile sürdü. Gece, YURTKUR'a

bağlı Prof. Dr. Ethem Ruhi Fıçlalı Öğrenci Yurdu'na gelen polis, 4 saat süreyle arama yaptı. Baskında gözaltına alınan olmadı.

DÜ'de Hizbullah-polis saldırıları

8 Nisan günü Dicle Üniversitesi'nde bir grup Hizbullahçı önce "Kutlu doğum" adı altında provokasyon yarattı, sonra da satır ve sopalarla Kürt gençliğe saldırdı. Gericici güruhun saldırısı bir süre sonra polis saldırısı ile de birleşti, geç saatlere kadar kentten farklı noktalarında çatışmalar sürdü.

9 Nisan günü saldırıyı protesto etmek için Eğitim Fakültesi önünde toplanan öğrencilere polis gaz bombalarıyla saldırdı. Sloganlar atarak saldırıyı protesto eden öğrenciler, gericici faşistlerin konferans düzenlediği Kongre Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polis ise barikat kurarak yürüyüşe engel olmaya çalıştı. Barikatın aşılmasının ardından yürüyüşü sürdüren öğrencilere polis engel olabilmek için helikopterlerden gaz bombası attı.

10 Nisan günü de sabah saatlerinde okul dışından gelen birçok gericici, otobüslerle okula girdi. Yaşanan çatışmada 1'i ağır olmak üzere 5 kişi yaralanırken Kürt öğrencilere saldıran polis 30'dan fazla öğrenciyi gözaltına aldı.

Çatışmalar nedeniyle derslere 3 gün ara verilen üniversitede kapılarda polisler nöbet beklerken, içeri raporlu hastalar dışında kimse alınmadı.

İÜ'de faşist saldırı

Dicle Üniversitesi'nde dinci çeteler ve devlet tarafından hayata geçirilen saldırılar, İstanbul Üniversitesi Beyazıt Ana Kapı önünde yapılan bir eylemle protesto edildi. Eylemde okunan basın açıklamasında, öncelikle Dicle Üniversitesi'nde yaşanan süreç aktarıldı.

Eskişehir'deki saldırılara da değinilen basın açıklamasının ardından kitle Ana Kampüs ve Fen-Edebiyat Fakültesi'ne yönelerek ikiye ayrıldı. Sınavlara girmek için Fen-Edebiyat Fakültesi'ne doğru yola çıkan devrimci ve ilerece öğrencilere faşistler saldırdı. Faşistlerin taş ve soda yağmuruna devrimci ve ilerici öğrenciler de karşılık verdi.

Bu sırada sivil polisler Ekim Gençliği okuru Özcan Çolak'ı gözaltına aldılar. Beyazıt Polis Karakolu'na götürülen Çolak, Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde yapılan savcılık sorgusunun ardından serbest bırakıldı.

ODTÜ'de polis saldırısı

Dicle Üniversitesi'nde Hizbullahçılar'ın saldırısına uğrayan Kürt öğrencilere yönelik polis terörü ODTÜ'de yapılan eylemle protesto edildi. Üniversite girişinde toplanan öğrenciler, burada yaptıkları basın açıklamasında Dicle Üniversitesi'ndeki saldırıları kınadılar.

Basın açıklamasında polislerle yaşanan gerilimin ardından polis öğrencilere biber gazı ve tazyikli su ile saldırdı. Polis saldırısının ardından öğrenciler kampüs içinde "ODTÜ'den Dicle'ye selam!" sloganıyla bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Gençlikten faşist saldırılara eylemli yanıt

10 Nisan günü, Galatasaray Lisesi önünde Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu'nun (DÖDEF) çağrısıyla bir araya gelen gençler katledilen üniversitelileri unutmadıklarını haykırdılar.

Galatasaray Lisesi önünden yapılan yürüyüşün ardından Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirilen basın açıklaması hem Türkçe hem de Kürtçe okundu. Açıklama "Birçok kesim tarafında 'barış' süreci olarak adlandırılan bir dönemde kara bulutlar tepemizde dolanmaya devam ediyor" denerek başlarken son bir hafta içerisinde yaşanan gelişmelere dikkat çekildi. Açıklamada panzer altında ezilen Şahin Öner hatırlatılırken Murat İzol'un ölümüne dikkat çekildi. Açıklama şöyle devam etti: "Murat İzol yoldaşın devlet tarafından katledildiği günlerin ardından Kürdistan ve Türkiye'deki üniversitelerde yaşanan gelişmeler sistemin kanlı, faili meçhul cinayetlerle, kontra güçleri devreye sokarak gençliğe yönelik saldırılar geliştirileceğini ortaya koymaktadır."

Açıklamada Afyon, Muğla, Kayseri gibi bir dizi ilde gerçekleşen faşist saldırılara dikkat çekilerek devlet eliyle bu provokasyonların organize edildiği ifade edildi. Hizbullah'ın "Hizbul-Şeytan" olarak tanımlandığı açıklamada devletin en kanlı yüzü olduğu söylendi.

Açıklamada burjuva basının sansürüne dikkat çekilerek Murat İzol'un ölümüne bir kelime bile yer verilmemesi eleştirildi.

Çerxa Şoreşe Marşı'nın okunmasının ardından bitirilen eyleme SGD ve Ekim Gençliği de destek verdi.

Özgürlük ve eşitlik için gençlik buluşması!

Tarih: 18 Nisan Perşembe
Saat : 19.00

Yer : Ege Üniversitesi Edebiyat
Fakültesi

Dostlar, kardeşler!

Krizin gün geçtikçe kendini dayattığı ve bu dayatmanın yansımaları olarak işçi-emekçilerin kapitalizm içinde yaşama imkanı kalmadığı, öğrencilerin Bologna Süreci ve bu sürecin Türkiye'deki izdüşümü ile -Yeni YÖK Yasa Tasarısı- geleceksizliğe, işsizliğe sürüklendiği, yanı başımızdaki topraklara emperyalist saldırganlığın ölüm kutuğu bir dönemden geçiyoruz.

Kardeşler,

Sermaye devleti ve onun sözcüleri saldırganlıkta sınır tanımıyor. Gözleri görmeyen insanlara 'iş bulduğuna şükret' diyen, çiftçilerin isyanına küfür ile karşılık veren, işçi ve emekçilerin hak talebi eylemlerine fütursuzca saldıran bir avuç asalak ve onun sözcüleri bizleri açlığa yoksulluğa sürüklemek istiyorlar. Ailelerimizi ve bizleri köleleştirirken onlar kârlarına kâr katıyor. Lüks hayatlarına işçi ve emekçilerin emeğinden sömürdüğü paralarla yeni zevkler katıyorlar. Bu yoksullukta hayatını idame ettiremeyen halklar dünyada yani uyanışlarla haklarını ve özgürlüklerini istemeye başlıyor. Gençlik içinde yeni bir dünya talebi kendini hissettirmeye başlıyor.

Suriye üzerinde ilerleyen kapitalizmin kendini yeniden var etme çabası emperyalist bir savaş dayatıyor. Bizler emperyalist savaşın gerçek yüzünü Irak'tan, Afganistan'dan, Libya'dan ve Filistin'den biliyoruz. Yüz binlerce insanın katledildiği, kadınların taciz ve tecavüze uğradığı, çocukların ya soğuk bir mermiden ya da açlıktan öldüğü, insanların

barınacak yerlerden ya sürüldüğü ya da evlerin savaşın yansımaları yüzünden yıkıldığı gerçeğini biliyoruz. Emperyalist savaş bizlere ölüm dışında hiçbir şey getirmeyecek. Aktif taşeron olma hevesini her seferinde yineleyen Türkiye egemenleri bizleri bize ait olmayan bir savaşa sürükleyecekler. Gençlik Irak'ta gördüğü manzaraları tekrar göreceğinin farkında. Kampüsler "**Bizim savaşımız kardeş Suriye halkıyla değildir!**" demeye hazırlanıyor.

Sermaye devleti Kürt halkına da 'çözüm' adı altında tasfiye planları dayatıyor. Sermaye devletinin gerçek yüzünü bizler Roboski'den biliyoruz. Gözlerini kırpmadan insanları katletmekten çekinmediklerini gördük. Kürt halkının mücadele azmi ve dinamiği on yıllardır asimilasyon ve inkarın önünde set gibi durmuştur ve gençlik her zaman bu setin bir parçası olmuştur. Gerçek kurtuluş ve barış, bize nimet gibi sunan katillerde değil, **Kürt ve Türk işçi emekçilerin** elindedir.

Dünya ve Türkiye böyle zorlu bir dönemden geçerken kampüsler de saldırıların hedefi konumundadır. Bu saldırın bugünkü ismi "**Yeni YÖK Yasa Tasarısı**"dır. Tasarı ile birlikte üniversitenin gerçek sahipleri bizler, müşteriden farklı olmayacağız. Üniversiteler şirketleşecek, bilim artık iyiden iyiye 'kâr'ın konusu hale gelecektir. Üniversitelere dönük saldırılara gençlik cevap vermekten çekinmemiştir.

ODTÜ direnişi ve diğer üniversitelerin düzenlediği destek eylemleri, Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Ege Üniversitesi'nde 6 Kasım'dan bu yana üniversite öğrencilerinin verdiği tok tutum, gençliğin yarınları kurma düşüncesini gözler önüne sermektedir. Üniversite gençliği geleceksizliğe karşı baş kaldırmıştır ve geleceğini alacaktır.

Kardeşler!

Tüm bu saldırılara karşı gençliğe de büyük görevler düşüyor. Bizler de İzmir Ekim Gençliği olarak gençliğin sözünü söylemek için "**Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi**"ni kaleme aldık.

Üniversiteli dostlarımızla birlikte gençliği kapitalizmin haksızlıklarına karşı taraf olmaya çağırıyoruz. Bu çağrı "**Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız**" günleri kurma niyetinde olanlar için başlangıç adıdır.

Bu sürecin finalini de bir konserle taçlandıracağız. "**Özgürlük ve Eşitlik için Gençlik Buluşması!**" şiarlı etkinliğimizin amacı beyannameden farklı değildir. Hep bir ağızdan yarınların bizim ellerimizde olduğunu bir avuç asalağın bizlerin emekleri üzerinden var olamayacağını anlatmaktır.

Tüm üniversite gençliğini üniversitede bize dayatılan yoz kültüre karşı, emperyalist savaş ve saldırganlığa, Kürt halkına dayatılan inkar ve tasfiyeye karşı gençliğin sözünü söylemek için buluşmaya çağırıyoruz

Esenyurt DLB şenliğe hazırlanıyor

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği, 1 Mayıs gündemli gerçekleştirdiği okul toplantılarında, çalışmalarını örgütlemek üzere 1 Mayıs komiteleri kurdu.

2013 1 Mayıs'ının anlam ve önemini tartışıldığı toplantılarda 1 Mayıs'a kadarki süreçte okul içlerindeki ve dışarıda yaygın bir 1 Mayıs çalışması yürütmek üzere planlamalar yapıldı.

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde kurulan komiteler üzerinden 1 Mayıs şenliği düzenleme kararı alındı. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde düzenlenen etkinlik, **20 Nisan Cumartesi** günü **saat 14.00'te Esenyurt İşçi Kültür Evi'**nde başlayacak.

Etkinlik programında tiyatro, şiir ve müzik dinletisinin yanı sıra serbest kürsü bölümü de yer alacak.

"Paralı, gerici eğitime, geleceksizliğe karşı buluşuyoruz" başlıklı etkinliğin hazırlıklarını sürdüren DLB'liler el ilanları, afiş ve ozalit gibi araçları kullanarak etkinlik hazırlıklarını yoğunlaştırıyorlar.

Etkinliğe çağrı yapan ozalitleri Köyiçi Meydan, Depo Kapalı Cadde ve Esenyurt Lisesi civarında kullanan DLB'liler afişlerle de etkinliğin duyurusunu yapıyorlar.

Liselilerin Sesi / Esenyurt

**Paralı, gerici eğitime,
geleceksizliğe karşı
buluşuyoruz!**

20 Nisan Cumartesi - 14.00

Esenyurt İşçi Kültür Evi - 0 530 289 20 54

Yenikent Mh. Eskule Otopark Girişi Karşısı, Serkan Temeloğlu Sk.

Mücadele Postası

Yağma ve talan projeleri ÇED'den muaf!

Rant uğruna kentsel ve doğal çevrenin yağma ve talan edilmesinin önünü açan yasal düzenlemelerden biri daha geçtiğimiz günlerde sermaye hükümeti tarafından hayata geçirildi. 5 Nisan'da *Resmi Gazete*'de yayınlanan yönetmelik değişikliği ile 3. köprü, baraj, nükleer ve termik santral projeleri Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Yönetmeliği dışı bırakıldı. Böylece defalarca hayata geçirilmeye çalışılan ancak her defasında açılan davalarla iptal edilen, yağma ve talan demek olan düzenleme için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı aracılığıyla bir adım atılmış oldu.

Çevre Mühendisleri Odası da 5 Nisan tarihinde yaptığı açıklamada ÇED Yönetmeliği değişikliği gerekçesinin "manidar" olduğunu belirtti. Yapılan açıklamada Yönetmelik değişikliği şöyle değerlendirildi:

"Çevresel Etki Değerlendirme süreci her ne kadar ülkemizde yeterince sağlıklı bir şekilde uygulanmasa da, toplumun, ilgili kişi ve kuruluşların yapılacak olan bu projelere dair fikirlerini belirtmeleri, proje nedeniyle oluşacak olan olası halk sağlığı, çevre sorunlarının irdelenmesi ve önlemlerin planlama aşamasında alınması adına zorunlu bir gerekliliktir. ÇED süreci bir engel değil, aksine kamu yararının geliştirilmesi adına önemli bir adımdır."

...
Kamu yararı gözetilmez, mesleğin ve meslektaşların haklarını kendisine dert eden ve bilimsel-teknik bilgiyi halk yararına kullanmaktan geri durmayan TMMOB Çevre Mühendisleri Odası olarak, halk sağlığını ve doğayı tehdit eden bu olumsuz ve hukuksuz düzenlemenin iptali için bugün tekrar dava açtık."

"Çılgın projeler" için hiçbir engel tanınmıyor...

Çevreci örgütlerin 3. Boğaz Köprüsü, İllisu Barajı, İstanbul-İzmir otoyolu gibi "dev çılgın projeler"i ÇED'den muaf tutan ÇED Yönetmeliği 3. maddesinin iptali için açtıkları dava Nisan ayı başında sonuçlanmış ve Danıştay 14. Dairesi 3. maddenin iptaline karar vermişti. Bu kararın ardından sermaye için "maliyet artırıcı bir unsur" olan ÇED zorunluluğu, sermaye hükümetinin araya girmesi ile jet hızıyla engellenmiş oldu. Böylece burjuva hukukunun sermayenin çıkarları karşısındaki esnekliği de bir kez daha görüldü.

Sermaye hükümeti Çevre ve Şehircilik Bakanlığı aracılığıyla yeni bir yönetmelik maddesi yayınladı. İptal edilen 3. madde yerine "23/6/1997 tarihinden önce yatırım programına alınmış olup 5/4/2013 itibarıyla planlama aşaması geçmiş olan veya ihalesi yapılmış olan veya üretim veya işletmeye başlamış olan projeler ile bunların gerçekleştirilmesi için zorunlu olan yapı ve tesisler için" ÇED Yönetmeliği'nden muafiyet sağlayan madde getirildi. Daha önceki düzenlemede işletmeye başlamış ve üretim aşamasında bulunan faaliyetleri kapsayan düzenleme yerine yeni madde ile "Planlama aşaması geçmiş, ihalesi yapılmış" gibi muğlak ifadelerin kullanılmasıyla 1997'den önce yatırım programına alınan termik santraller, HES'ler gibi pek çok enerji santrali ve 3. köprü gibi projelere ÇED muafiyeti getirilmiş oldu. Kararın ardından da medyada 3. köprü inşaatının başladığı, İstanbul-İzmir otoyol projesinin de hızla sürdüğüne dair haberlerin yer almaya başladı.

Yeni uygulama ile AKP hükümetinin "Hedef 2023" projesi kapsamındaki dev projelerinin önündeki engellerin kıvrak manevralarla nasıl atlatıldığının bir örneği daha görülmüş oldu. Çevre Mühendisleri Odası ve çevreci örgütlerin açtıkları iptal davalarının sermayenin çıkarlarına ters olduğu düşünülürse ne kadar zamanda sonuçlanacağı belli olmadığı için, ÇED Yönetmeliği'nin jet hızıyla geçirilen maddesi ile insan yaşamını ve doğal çevreyi ranta kurban edecek bir düzenlemenin daha önü açılmış oldu.

"Haksızlığa karşı çıkmalıyız!"

Antakya Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir işçiyim. Türkiye'de çalışan işçi ve emekçilerin sorunları olduğu gibi bizim de iş yerimizde benzer sorunlarımız var. Örneğin, kışın açıkta, soğukta ve yağmur altında yazın ise, güneşin altında çalışmaktayız. Kışın yağmurun altında çalıştığımız için birkaç işçi arkadaşımız zatürre oldu. Hasta olmalarına rağmen işten çıkarılma korkusu nedeniyle izin alıp dinlenememekteyiz. Ayrıca ayda iki pazar ücretsiz çalıştırılmaktayız. Sabah 07.00'den akşam 22.00'ye kadar asgari ücretle çalıştırılmaktayız.

"Şirket zarar yapıyor!" bahanesiyle bizi daha çok koşturarak çalıştırıyorlar ve maaşımızı zamanında vermiyorlar. Fazla çalışma ücretlerimizin ancak yarısını keyiflerine geldiği gibi veriyorlar. Bütün bu sorunlardan kurtulmak için birlikte hareket edip haksızlığa karşı çıkmaktan ve bu bozuk düzeni yıkmaktan başka çare yoktur! Bütün işçi ve emekçilerin birlik olup bu mücadeleye katkı sağlamalarını istiyorum.

Antakya Organize Sanayi Bölgesi'nden bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Gençlik

**gerici-faşist saldırılara
ve devlet terörüne
geçit vermeyecek!**

**FAŞİZMİ ÜNİVERSİTELERDEN
SÖKÜP ATACAĞIZ**